

በቀለ ተክሌ

ደብረ ወርቅ

የስግዕት የቅዱስ እስጢፋኖስ ግንባር ቅዱስ—ቲክላስ

THE ASSOCIATION OF ST. ESTEFANOS, DALL, TEXAS

www.StEstifanos.org

በቀለ ተክሌ፡

ደብረ ወርቅ

ISBN 978-1-62620-312-9

9 781626 203129

US \$10.00

በቀለ ተክሌ፡

ደብረ ወርቅ

የሰነድ የትዕዛዝ አስፈጻሚ ግንባር ባላት—ክፍል

THE ASSOCIATION OF ST. ESTIFANOS,

DALLAS, TEXAS

www.StEstifanos.org

መብት በሌላ የተጠበቀ ነው/ ALL RIGHTS RESERVED

መቅደም	4
መግቢያ	12
ቅንነት	14
አያሌው ታምሩ	16
የበቆሎ ፍሬ	18
ሰዓሊሊን ቅድስት	20
ዛሬን ሥራበት	23
በዝግ ቤት	26
"ሰውን የሚያረክሰው ከአፍ የሚወጣው ነው።"	28
"ከናዝሬት መልካም ሰው ይወጣልን?"	30
የምጥ መጀመርያ	32
ራቁት	34
ዴማስ	36
አሳ አጥማጀቹ	39
ደግ ሥራ ሥሩ	42
አታማርሩ	44
ይመጣል ደህና ቀን	46
ፍቅር	48
ጣዕዋ	50
ጳራቅሊጦስ	53
ዓባይ	55
ዘመን መለወጫ	57
ከክርስቶስ ጋር	59
"አዲስ ነገር የለም"	61
የእፋኝት ልጆች	63
ተዋሕዶ	66

የወይን ሐረግ	68
ትልቅ ዛፍ	70
ሲኦል ተመረጠ	72
የጥፋት ምንጭ	74
ሞት ለምን ይጠላል?	75
ጠፍቶ የተገኘ	77
"ዘወር በል አንተ ሰይጣን"	80
ንጽሕና	82
ፈውስ	84
ጽናት	87
ማዕዶት	89
በረዶ	93
"ሰው ዕዳ ነው"	95
"እውነትን እውነት በሉ"	98
አሮን	100
ገባዖን	103
አልአዛር	105
የሰው ያለህ	108
የማታ እንጀራ	109
"ላም እሳት ወለደች"	111
ፍትሐት	112
ቄርሜሎስ ተራራ	113
መቻል	116
"ከቶ አይቀርም ሞቀ..."	118
ዘመቻ	120
ጴጥሮስ	121
የኋላ ቀርነት ተጠያቂ	123

ጴጥሮስን ወንበዴ ቀደመው.....	125
መጥምቁ ዮሐንስ.....	127
ዘካርያስ.....	129
ኤልሳቤጥ	130
ደረቅ ጥሬ.....	131
ቅዱስ ዳዊት	132
ሎሚ.....	135
የሰንበት ተማሪ	139
ቃል ሥጋ ሆነ	141
መደምደሚያ	146
ቅምሻ.....	147
እንመካከር	151

መቅድም

ደብር ከአካባቢው ሁሉ ከፍ ያለ ቦታ ነው። ተራራማ ስለሆነ ተራራ መውጣት ያደክማል። ሃይማኖተኛም ለመሆን እንደዚሁ መንገዳታት ይጠይቃል። ስለሆነም ደብር መጠርያነቱ የሚስማማው ለቤተ-ክርስቲያን ነው። ደብረ ጽጌ፣ ደብረ ሰላም፣ ደብረ ገነት፣ ደብረ ምሕረት፣ ደብረ ታቦር፣ ደብረ ክርቤ፣ ደብረ ዘይት፣ እንደሚባለው።

ደብረ ወርቅ ማለት ወርቅ እንደ ልብ የሚገኝበት ሥፍራ ነው። ወርቅ እውነት ነው። ሃይማኖትም ነው። የኛን፣ አንዲቷን፣ እውነተኛዋን የኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ሃይማኖትን ማለቱ ነው። ከኛ ውጭ ያሉትም ሌሎችም ሃይማኖት ተብለው ቢጠሩም በእኔ በኩል ወርቅ አልላቸውም። ወርቅ ስለሚመስሉ ግን ወርቅማ ሊባሉ ይችሉ ይሆናል። ስለዚህ፣ ይህች መጽሐፍ የምታተኩረው እንከን በሌላት ወርቅ በሆነችው ሃይማኖታችን በመሆኑ ደብረ ወርቅ ብዬ ሰይሜአታለሁ።

መጽሐፏ ስለ እመቤታችን ቅድስት ድንግል ማርያም የተደረሰ ግጥሞችንም ስለያዘች ደብረ ወረቅ መባሏ አይበዛባትም። እመቤታችን ቅድስት ድንግል ማርያም የብርሃን እናት ስለሆነች የወርቅ መቅረዝ ትባላለች። ፍህም የሆነውን መለኮት በማጎፀኗ ስለተሸከመች፣ በጀርባዋ ስላዘለች፣ በክንዶቿም ስለታቀፈች የወርቅ ማዕጠንት ትባላለች።

ከዚህም በተጨማሪ፤ መጽሐፉ ደብረ ወርቅ የተባለችበት ምክንያት አብዛሃኛዎቹ ግጥሞች በቅኔ (ስምና ወርቅ) የተሞሉ በመሆናቸው ነው።

መቼም አንዳንድ የሚያደፈርስ ነገር አይታጣምና ከአንዳንድ አዋቂዎች እንደተረዳሁት ደብረ ወርቅ በማለቱ ከቅባቶች ጋር እንዳያነካካኝ አስጠንቅቀውኛል። እኔ ግን ከነሱ ጋር “መች ተለመደና ከተኩላ ዝምድና” እንደተባለው (ሊቁ አለቃ አያሌው ታምሩ የጻፉትን መጽሐፍ ይመለከቷል) ስምምነት የለኝም።

በሀገራችን በጎጃም ክፍለ ሀገር ደብረወርቅ በሚባል ገዳም ውስጥ የክርስቶስን አምላክነት (ዘመን የማይቆጠርለት አምላክ መሆኑን) በመዘንጋት የአምላክን ልጅነት ያገኘው በቅባት ነው ብለው የሚያምኑ አሉ ይባላል። ለነገሩ በሌሎችም አካባቢዎች እንደ ቅባቶቹ ተመሳሳይ በሆነ መልኩ ክርስቶስ የአምላክ ልጅ የሆነው፤ እንደማንኛችንም የአምላክ የመንፈስ ልጆች ለመሆን እንደበቃነው ሁሉ፤ በፀጋ ነው የሚሉ አሉ። እንግዲህ በእነዚህ ሰዎች አመለካከት መሠረት የክርስቶስ ልደቱ ከሚታመነው ከሁለት በላይ ሊሆን ነው። አንደኛው ቅድመ ዓለም ያለ እናት ከአብ መወለዱ። በኋላም አዳምን ከሞት ለማዳን ከቅድስት ድንግል ማርያም ያለ አባት በድንግልና ያለ ኃጢአት መወለዱ።

በመሠረቱ አንድ የሆነችውን የክርስትና ሃይማኖት በአጉል ምርምር ወይም በምንፍቅና አስተሳሰብ እንድትከፋፈል ምክንያት የሆኑት ካቶሊኮች ናቸው። እነሱ በቀደዱት ሌሎች ቀዳዳውን እያሰፉና እያበራከቱ በአንድ ክርስቶስ ስም ብዙ

እምነቶች ተፈልፍለዋል። የመለያየቱ ዋናው ምክንያት የክርስቶስ አምላክነት ወይም ሰው የመሆን ጉዳይ ነው። ሐዋርያት ባስተማሩን መሠረት፤ ክርስቶስ እኛን ከሞት ሊያድነን ሲል ከኃጢአት በቀር እንደ እኛ ሰው የሆነ አምላክ ነው ብለን እናምናለን። ሰው በመሆኑ አምላክነቱ አልተጓደለበትም። አምላክና ሰው መሆኑ፤ ምንም እንኳ ምሳሌነቱ ጎደሎ (ምሳሌ ዘይሐጽጽ) ቢሆንም እንደ ነፍስና ሥጋ፤ ብረትና እሳት፤ ዓይንና ብርሃን ዓይነት ውሕደት ነው። ሁለቱን መለያየት አይቻልም። አምላክ ሲሆን ሰው ነው፤ ሰው ሲሆን ደግሞ አምላክ ነው። ካቶሊኮች ግን ይህን አይቀበሉም። የክርስቶስን አምላክነትና ሰውነት ውሕደት ሳይሆን ቅልቅል አድርገው ይመለከቱታል። ለምሳሌ፤ እንደ ውሃና ዘይት። ታዲያ ሊቃውንት አባቶቻችን ክርስቶስ የሰራቸውን ተአምራት አስመልክተው አምላክነቱንና ሰው መሆኑን ለያይተው እንዲያስረዱ ጥያቄ ሲያቀርቡላቸው ካቶሊኮቹ መመለስ ይቸግራቸዋል። ለምሳሌ፤ ክርስቶስ በውሃ ላይ የተራመደው ሰው ስለሆነ ነው ወይስ አምላክ? ተብለው ሲጠየቁ ምንም መመለስ አይችሉም። ሰው ስለሆነ ነው እንዳይሉ ሌላ ማናቸውም ሰው በውሃ ላይ መራመድ አይችልም፤ እነሱም ጭምር። አምላክ ስለሆነ ነው እንዳይሉ ደግሞ የተዋሐደው ሥጋ የእመቤታችንን ነው።

በሀገራችንም ሆነ ከሀገራችን ውጭ ተዋሕዶዎች ከተቃዋሚዎቻቸው ከካቶሊኮችና ከሌሎቹም ጋር ብዙ ጊዜ ክርክር አካሂደዋል። በዐፄ ዮሐንስ ዘመነ መንግሥት በቦሩ ሜዳ ከጸጋዎች ጋር የተካሄደውን ክርክር መጥቀሱ ይበቃል።

አንዳንዶቹ ተከራካሪዎች (ለምሳሌ የአንኮበሩ አለቃ ተክለ ጽዮን) ክርክሩ ሊጀመር ሲል በፍርሀት ተውጠው የአፋርን በረሀ አቋርጠው በምፅዋ በኩል ወደ ጣሊያን ሀገር መኮብለላቸው ሰዎች እውነተኛች ሳይሆኑ እንዲሁ ቅጥረኞች እንደነበሩ ያስረዳል። እምነትና እውነት ከነሱ ጋር ስለሌሉ በክርክር ተዋሕዶችን እንደማይረቱ ያውቁታል። ከዚህም በላይ የዐፄ ዮሐንስና የአንኮበሩ ሊቅ የአለቃ ገብረክርስቶስ ወዳጅነት ፍርሀታቸውን ሳያባብሰው አልቀረም ብዬ እገምታለሁ። በንጉሥ ሣህለ ሥላሴ ዘመን መንግሥት በሸዋ ውስጥ ገንነው የነበሩት በሦስት ልደት የሚያምኑ ሰዎች (ፀጋዎች) በሁለት ልደት የሚያምኑትን (ተዋሕዶዎችን) ያሳድዱ ስለነበር ብዙ የሸዋ ሊቃውንት ወደ ትግራይ ገዳማት ኮብልለዋል፤ ብዙዎቹም ተሰውተዋል። (አሁን መናፍቃንና ፖለቲከኞች በመተጋገዝ እውነተኛዎቹን ክርስቲያኖች ሲያሳድዷቸውና ሲሰድቧቸው ያን ክፉ ዘመን ያስታውሱኛል።) አለቃ ገብረክርስቶስም ሞትን ሸሽተው ወደ አድዋ ተሰደው ስለነበር ዐፄ ዮሐንስ ጋር ለመተዋወቅ ዕድል ገጥሟቸዋል። ከወዳጅነታቸው ብዛት የተነሳ ዐፄ ዮሐንስ ጳጳሳትን ከግብፅ ሲያስመጡ እሳቸውን ዋና ልዑክ አድርገዋቸው ነበር። “ጌታዋን የተማመነች በግ...” እንደተባለው ዐፄ ዮሐንስን ተመክተው ወደ ትውልድ መንደራቸው ወደ አንኮበር በመመለስ ከጸጋዎች ጋር ተፋልመዋል። ስለ አለቃ ፍልሚያ ካነሳሁ አይቀር በሦስት ልደት ስለሚያምኑት ስለ ዋድላ ካህናት የተቀኙትን ላቅርብላችሁ።

“ኢጸድቀሂ ላሊበላ ወኢያድጋና ለነፍሱ፤ አእዱግ ካህናቲሁ እስመ ደብረ ያፈልሱ።” ትርጓሜውም “ላሊበላ አልጸደቀም፤ ነፍሱንም አላዳናት። አህዮቹ ካህናቱ ደብሩን ያጠፋሉና።” (ታሪካቸውም ሆነ ቅኔአቸው የተገኙት አለቃ ለማ ጋይሉ ከጻፉት መጽሐፈ ትዝታ ነው።) ወደ ቦሩ ጉባዔ ልመልሳችሁና በዐፄ ዮሐንስና በዐፄ ምኒልክ ዳኝነት በሁለቱ ወገኖች መካከል በወቅቱ ስለተካሄደው ክርክርና ከመናፍቃን ጋር ስለተካሄዱት እስጥ አገባዎች ብዙ ጸሐፊዎች መዝግበዋል። ለምሳሌ፡- ጸሐፊ ትዕዛዝ ገብረ ሥላሴ ዳግማዊ ምኒልክ በተባለ መጽሐፋቸው ምዕራፍ 27፤ ተክለ ጸድቅ መኩሪያ ዐፄ ዮሐንስና የኢትዮጵያ አንድነት በተባለ መጽሐፋቸው ምዕራፍ 16፤ መረስዔ ኀዘን ወልደ ቂርቆስ ትዝታዬ በተባለ (ልጃቸው አምሐ መርስዔ ኀዘን ባሳተሙት) መጽሐፍ ምዕራፍ 16፤ አቶ ጳውሎስ ሞሞ አጤ ምኒልክ በተባለ መጽሐፋቸው ከገጽ 58-62. ፀጋዎችም ሆኑ ቅባቶች ከሌሎቹ ከተዋሕዶ ሃይማኖት ተቃዋሚዎች የተለዩ አይደሉም። ክርስቶስ ዓለም ከመፈጠሩ በፊት አምላክ እንደነበረ አይቀበሉም። ጸሎተ-ሃይማኖትን ይክዳሉ። ይህን የምልበት ምክንያት አምላክነቱን ቢቀበሉ ኖሮ በውል ከታወቁት ከሁለቱ ልደቶች ሌላ የቅባትንና የጸጋ ልደቶችን አይጨምሩም ነበር። አንድ አላዋቂ ሰው “ጳጳስ ቂስ ናቸው እንዴ?” ብሎ ጠየቀ አሉ። መላሹ ደግሞ “ተርፏቸው ይናኛሉ” አለ ይባላል። ጌታችን፤ አምላካችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ምን ጎድሎበት ነው

የሚቀባው? ጸጋስ የሚቀበለው? ቀቢውስ? ጸጋ ሰጪውስ ማን ነው? እኛ እንደምናውቀው ጸጋ የሚሰጠው ለሰው ነው። የሚቀባውም እንደዚሁ ሰው ነው። ለዚያውም ንጉሥ ወይም ጳጳስ ለመሆን የበቃ ሰው። ታዲያ ክርስቶስ የአምላክ ልጅነትን ያገኘው በፀጋ ወይም በቅባት ነው የሚሉት ሰዎች ክርስቶስ በባሕርይ አምላክ እንደሆነ ያምናሉ ለማለት ያስቸግራል። ስህተት ላይ የሚጥላቸው “እንደኛ ሰው፣ ፍጹም ሰው” የሚለው ሐረግ ይመስለኛል። ይህም ሰው የሆነውን ሆኗል፤ ሰው ያደረገውን አድርጓል ወደሚለው ክህደት ያንደረድራቸዋል። በጾም በጸሎት ባልተደገፈ ምርምር ተጠምደው ስለነበር ክህደትን እንጂ እምነትን አላተርፉም። ለሌሎችም ከነሱ በኋላ የነሱን ፈለግ ተከትለው ለተነሱ ሰዎች ከነሱ የባሉ የተለያዩ ክህደቶችን እንዲናገሩ በር ከፍተውላቸዋል።

የወቅቱ የዚህ ሀገር መሪ “ጥቁር ናቸው ወይስ ነጭ?” ተብሎ የሚጠየቅ ሰው ጥቁርም ነጭም ናቸው ከማለት ይልቅ “ጥቁር ናቸው” ቢል በእናታቸው ነጭ መሆናቸውን ዘንግቷል ማለት ነው። ሰዎቹ ችግራቸው ከላይ እንደገለጽኩት የክርስቶስን ልጅነት ወይም አወላለዱን ከእኛ ከሰዎች አወላለድ ጋር ማመሳሰላቸው ነው። ቅድመ ዓለም በሰማይ ከአብ ያለ እናት፤ በኋላም ዓለም ከተፈጠረ በኋላ በምድር ያለ አባት ከእናቱ ከቅድስት ማርያም በድንግልና ተወለደ ሲባል አወላለዱ እኛ እንደምናውቀው ዓይነት አይደለም። ትርጉሙም እጹብ ድንቅ ከማለት አልፎ በሰዎች ምርምር ሊታወቅ የሚቻል አይደለም። የአወላለዱ ምስጢር ከሰው አእምሮ በላይ ነው።

በመወለዱ አምላክነቱ አልተጓደለበትም። ለኛ ክብርን ጨመረልን እንጂ። አምላክ ሰው ሲሆን ሰው ደግሞ በተዘዋዋሪ አምላክ በመሆኑ። ራሱ ባለቤቱ ከመንፈስ ስለመወለድ ለኒቆዲሞስ ሲያስረዳ “ስለ ምታዩት ስለ ዓለም ስነግራችሁ ያላመናችሁትን ስለ ማታውቁት ስለሰማዩ ብነግራችሁ እንዴት ልታምኑ ትችላላችሁ?” ብሏል። ደቀ መዛሙርቱም ከጥርጣሬአቸው ብዛት “አብን አሳየንና ይበቃናል።” ባሉት ጊዜ “እኔን ያየ አብን አይቷል። ይህን ያህል ዘመን አብሬአችሁ ከናንተ ጋር ስኖር አታውቁኝምን?” ብሎ ጥያቄአቸውን በጥያቄ መልሷል።

አብ (አባት) ሀሳብ፤ ወልድ (ልጅ) ቃል፤ መንፈስ ቅዱስ ደግሞ (ሕይወት) እስትንፋስ እንደሆኑና ሦስትነታቸውና አንድነታቸው እንደማይነጣጠል ተገልጿል። ግልጽ ለማድረግ በሰውና በፀሐይ ምሳኔነት ተብራርቷል። ሰው ያስባል፤ ይናገራል፤ እንደዚሁም ይተነፍሳል ወይም ይንቀሳቀሳል። የፀሐይ ክበቧ በአብ፤ ብርሃኗ በወልድ፤ እንደዚሁም ሙቀቷ በመንፈስ ቅዱስ ይመሰላሉ። ሰውም ሆነ ፀሐይ አንድ እንጂ ሦስት አይባሉም። እግዚአብሔርም እንደዚያው።

ክርስቶስ በዮርዳኖስ የተጠመቀው የአምላክን ልጅነት ለማግኘት ወይም መንፈስ ቅዱስ እንዲያድርበት አይደለም። የአምላክ አንድነትና ሦስትነት ምስጢር እንዲገለጥ እንጂ። “የምወደው ልጄ ይህ ነው” የሚል ከሰማይ መስማቱ (አብ)። መንፈስ ቅዱስ በእርግብ አምሳል መውረዱ። ራሱ ወልድ በአካል መገኘቱ የአምላክን አንድነትና ሦስትነት ያመለክታል። እንግዲህ ጸጋዎችና ቅባቶች ክርስቶስ የአምላክ ልጅነትን

ያገኘው ሲጠመቅ ነው፤ ቅዱስ ዮሐንስ ቀብቶት ነው ካሉ "እኛም በጥምቀት የአምላክን ልጅነት ያገኘነው ሁሉ ክርስቶስን መሆን ስለምንችል የኪሩቤል ትከሻ ስንቶቻችንን ይሸከም ይሆን? የአብስ መንበሩ ስንቶቻችንን ይችል ይሆን?"

በማለት የእኛ የተዋሕዶ ሊቃውንት ተሳልቀውባቸዋል።

ይኸን ሁሉ የጻፍኩት የመጽሐፌን ርዕስ ስታዩ ድንገት የቅባቶችና የፀጋዎች ደጋፊ እንዳልመስላችሁ ከወዲሁ ለማስጠንቀቅ ብዬ ነው። ለነገሩ ግጥሞቼን ስታነቡ ከነሱ ጋር ሕብረት እንደሌለኝ ትረዱታላችሁ።

በየጊዜው ግጥሞቼን ያለመታከት በጽሞና በማዳመጥ ለሚያበረታቱኝና እግረ መንገዳቸውንም ጊዜ ወስደው ጥልቅ ትምህርት የሚሰጡኝን ንስሐ አባቴን ሊቀ ሥዩማን ታደሰ አርአያን ከልብ አመሰግናለሁ።

ጽ/ቤቱ ዳላስ፣ቴክሳስ የሚገኘው የቅዱስ እስጢፋኖስ ማኅበር የሚያካሄደው በጎ አድራጎት ስላስደሰተኝ ለዓላማው ማስፈጸሚያ ይረዳው ዘንድ ይህን መጽሐፍ አሳትሞ እንዲሸጥ በታላቅ ደስታ ፈቅጃለሁ።

መግቢያ

አንዳንድ ሀሳብ ከስድ ንባብ ይልቅ በግጥም ሲቀርብ የበለጠ ለማጣፈጥና ምስጢሩን አርቅቆ ለማቅረብ ይቻላል። የሚቸግረው ሀሳቡን ማፍለቁ ነው። ሀሳብ ለማመንጨት ማሰብና ማስተዋል ያስፈልጋል። አንድ ምሳሌ ለመስጠት ያህል፡- “ካህናት የሚያቃጥል ነገር አይፈሩም። መለኮታዊ እሳት በመንካት ተለማምደዋልና።” የሚለው ሀሳብ ከአንድ በላይ ፍቺ አለው። ይህን ሀሳብ እንዳለ በስድ ንባብ ለአድማጭ ወይም ለአንባቢ ከማቅረብ ይልቅ በግጥም መልክ ማድረጉ የተሻለ ለዛ ሊሰጥ ይችላል። እንደ ግጥሙ ማማር ማለቴ ነው። እስቲ እርስዎ ምስጢሩን ሳያዛቡ አሳምረው ለመግጠም ይሞክሩ።

በመጽሐፉ ሽፋን ላይ የሚገኘውን ሥዕል የመረጠልኝ ዲያቆን ዓለማየሁ ደስታ ነው። ሥዕሉ በቤተ-መቅደስ ውስጥ የሚቀመጠው የእመቤታችን የቅድስት ድንግል ማርያም ነው። ይህም፣ በመቅደሙ ላይ እንደተብራራው ሁለቱም እመቤታችንና ቤተ-መቅደሱ የአምላክ ማደሪያ መሆናቸውን ከማሳሰቡም በላይ የመጽሐፉን ርዕስ ትርጓሜ የበለጠ ያጎላዋል።

ግጥሞቼ የተለያዩ ዓይነት ናቸው። ላለመንዛዛት እያልኩ ብዙዎቹን አሳጥሬአቸዋለሁ። ወደ ግጥሞቼ በቀጥታ ከመግባቴ በፊት መንደርደሪያ ሀሳቦች አስፍሬአለሁ። በተቻለ መጠን

የግጥሞቹን መልዕክት ወይም ትርጉም ከመግለጽ ተቆጥቤአለሁ።

ብዙዎቹን ግጥሞቹን የገጠምኳቸው ከአምስት ዓመት በፊት ዋሺንግተን መምህር ዘበነ ለማ ጋር አብራ በቆየሁበት ጊዜ ነበር። በሳምንት ውስጥ ቢያንስ ሦስት አለበለዚያም አራት ስብከቶቻቸውን ስለማዳምጥ በሳቸው ስብከት እየተመሰገኩ አርፌ ለመቀመጥ አልችልም ነበር። በተለይ ከምኖርበት ከአሌክሳንደሪያ ወደምሰራበት ወደ ቤተሳይዳ፣ ሚሪላንድ ለረጁም ሰዓት በባቡርና በአውቶቡስ እመላለስ ስለነበር ግጥሞችን ለመጻፍ አመችቶኛል። ወደ ዳላስ ከመጣሁም በኋላ እንደ ዋሽንግተኑ ባይሆንም አልፎ አልፎ አንዳንድ ግጥሞች ብልጭ እያሉልኝ ጽፌአለሁ። መልካም ንባብ።

ቅንነት

ስለ ጎጂና ጠቃሚ የመጣልኝን መዘርዘር ጀመርኩና በግጥም መልክ ላቀርበው ሞከርኩ። ከግጥሙ ይልቅ ጽሑፉ እንዲሁ እንዳለ ለዛ የሚሰጥ ስለመሰለኝ ግጥም መግጠሙን ተውኩት። ለለውጥ ያህል። እናቶቻችን ድፍድፍ ወይም ጉሽ እንደሚያቀምሱ እኔም ይኸን ገና በጅምር ላይ ያለ ጽሑፍ እንድታነቡ ጋበዝኋችሁ። ከእባብ መርዝ መድኃኒት ሊሠራ የተቻለው ከቅን ሀሳብ ወይም አመለካከት የተገኘ ይመስለኛል። ከመርዙ ምን በጎ ነገር ሊገኝ ይቻላል? በሚል መነሻ ሀሳብ። ሰው ሁሉ ክፋትን ትቶ ቅንነትን ማሰብ ቢችል ከወርነት ይልቅ ሰላም ይወርድ ነበር። ከጥላቻ ይልቅ ፍቅር ይነግሥ ነበር።

ስለ መለያየት ሳይሆን ስለ አንድነት አውሩ
ስለ ኃጢአት ሳይሆን ስለ ጽድቅ አስቡ
ስለ ሚሞተው ሳይሆን ስለ ሚወለደው አብስሩ
ስለ ክህደት ትታችሁ ስለ እምነት መስክሩ
የረገሟችሁን ሳይሆን የመረቋችሁን አስታውሱ
ያጣችሁትን ሳይሆን ያገኛችሁትን አሰላስሉ
ስለ ሕመም ሳይሆን ስለ ፈውስ አውሩ
ጠብን ሳይሆን ሰላምን አስቡ
የሰደቧችሁን ትታችሁ ያመሰገኗችሁን አስቡ
ስለ ፈሪዎች ሳይሆን ስለ ጀግኖች መስክሩ
ስለ መሸነፍ ሳይሆን ስለ ድል ተርኩ

ከኩርፍያ ይልቅ ሳቅና ፈገግታ አይለያችሁ
 ጭንቀትን ትታችሁ በእግዚአብሔር ተማመኑ
 ጎዶሎን ሳይሆን ሙሉውን ተመልከቱ
 ደኅችን ቅረቡ ክፉዎችን ራቁ ያዘነን
 አጽናኑ የተቸገረን እርዱ ባለጌዎችን
 ንቃችሁ ጨዋዎችን አክብሩ ውሸትን
 ጠልታችሁ እውነትን ውደዱ
 ከመሰዳደብና ከመተቻቸት ይልቅ ተመሰጋገኑ
 መንጠቅን ትታችሁ መለገስን ተማሩ
 ጨለማን በእንቅልፍ አሳልፉ ንጋትን በፀሎት
 እግዚአብሔርን ስለ ቸርነቱ አመስግኑት

አያሌው ታምሩ

አለቃ አያሌው ታምሩ ልብ ብርሃን፤ በእውቀት የላቁ፤
 እውነተኛና ያመኑበትን ተናጋሪ ነበሩ። እርሳቸውን የመሰለ
 አባት በቀላሉ ለማግኘት ያስቸግራል። ከሞት የሚቀር
 ባይኖርም የእርሳቸው በዚህ ቀውጢ ቀን በሞት መለየት
 ለቤተ ክርስቲያናችን ታላቅ ጉዳት ነው። ስማቸው ብቻ
 መናፍቃንን ያስበረግግ ነበር።

መስከረም ሳይጠባ በድቅድቅ ጨለማ፤
 ሱባዔ ሳይጨርስ ጅራፍ ሳይሰማ፤
 አደይ ሳይፈነዳ በዓውደ ዓመት ጨለማ፤
 ጎረምሳው ሆ! ሳይል አስዮ ቤሌማ፤
 ኮረዶች ሳይቀጩ ሰበዝና አክርማ፤
 እሸት ሳይቆረጥ ጥንቅሹ ሳይደርስ፤
 አያሌው ተጠራ በቶሎ እንዲደርስ፤
 ለሁለተኛው ሺህ ዓውደ ዓመት ድግስ።
 አያሌው ታምሩ ምን ዐመል አመጣ፤
 ዝናብ እየጣለ እንዴት ከቤት ወጣ?
 ኪዳነ ምሕረት ጥላ ከልላው፤
 ደብረ ታቦር ወጣ ብርሃንን ሊያየው።
 እንግዲህ ማን ይሆን እሱን የሚተካ፤
 በራስ ብቻ ሳይሆን በአምላክ የሚመካ።
 ጠላት አሳፋሪ ወገኖቹን አኩሪ፤
 ለኦርቶዶክስ እምነት ከልብ ተቆርቋሪ፤

ጠበቃ ነበረ ኃይለኛ ተሟጋች፤
 ኀባጣ ለማረቅ ምንም የማይሰለች።
 እውነት ተናጋሪ ቀጥተኛውን፤
 እሱን የሚተካ ሰው ይገኝ ይሆን?
 ከወዴት ይገኛል እሱን የመሰለ፤
 መደፈራችን ነው አለቃ ከሌለ።
 ድሎትን ሳይሹ መከራን ሳይፈሩ
 ሳያጎበድዱ ሳይግደረደሩ፤
 እንደኮሩ ሞቱ እንደተከበሩ፤
 አድማሱ ጀምበሬ አያሌው ታምሩ።

የበቆሎ ፍሬ

ከእህል ዘር መካከል ጥሬአቸውን ከማይበሉት አንዱ በቆሎ
 ነው። በበኩሌ ከእሸት ሁሉ ጥብሱን፤ ቆሎውን ወይም
 ቅቅሉን የምወደው የበቆሎን ነው። በቆሎ በአብዛሃኛው ጊዜ
 ቢጫ ወይም ነጭ ዓይነት ነው። አልፎ አልፎ ቀይ
 ያጋጥማል። አንዳንድ ቆረቆንዳ የተለያዩ ዓይነት ቀለማት
 ያላቸው ፍሬዎችን ይዞ ይታያል። ያ ዓይነት በቆሎ
 ያስደንቀኛል። በተለይ በዚህ ሀገር በሕዳር ወር ከዱባ ጋር
 በምግብ መሸጫ ሱቆች ይደረደራል። ለምግብነት ሳይሆን
 ለባእድ አምልኮ ይፈለጋል።

አንዲት በቆሎ ዘር አፈር ውስጥ ተቀብራ፤
 አደገች ለምልማ ሰብል ልታፈራ፤
 ለመቆረጥ በቃች እሸት አዘርዝራ።
 ምድር ለገበሬ ቃል ኪዳን አላት፤
 አብዝታ ልታመርት ፍሬ ሲሰጣት።
 አንዲት ፍሬ ዘርቶ እፍኝ ሙሉ ምርት፤
 ተመስገን ያንሰዋል የእግዚር በረከት።
 እሷ አንዲት ፍሬ ናት አንድ መልክ ያላት፤
 ያፈራችው ብዙ ባለቀለማት፤
 ነጭ፣ ጥቁር፣ ቢጫ፣ ቀይ፣ ቡና ዓይነት።
 ለምን ተለያየ እንደዚህ መልካቸው?
 አድሎ አለባቸው ወይ ባመጋገባቸው?
 ደቃቅ ይሁን ወፍራም ቀላል ወይ ከባድ፤

በቆሎ መሆኑን ማነው የሚክድ?!
 የትኛው በቆሎ ከየቱ ይበልጣል?
 አንዱ የናቀውን ሌላው ያከብረዋል።
 በሰሜት ነው እንጂ ያለው ልዩነት፤
 ከቶ ማን ይበልጣል ሁሉም ያንድ እናት።
 የቀይ ዳማ ጠይም ነጭና ጥቁር፤
 ሽበቶ መላጣ ፀጉረ ቁጥጥር፤
 ያለመጠን ወፍራም ረጂም አጭር፤
 ሰልካካ መልክኛ ፉንጋ መልክ ቢስ፤
 ጭምተኛ አይናፋር ፈሪ ቅልሰልሰ፤
 ሥራ ፈት ወሬኛ ለፍላፊ አሽመረኛ፤
 ተማሪ አስተማሪ ትሁት ሰላምተኛ፤
 ዓለምን የናቀ መናኝ ፀሎተኛ፤
 በጉልበቱ አዳሪ ወንበዴ ቀማኛ፤
 አካለ ጎደሎ ለማኝ ጡረተኛ፤
 የሆነውን ቢሆን የሰው ማዕርግ አለው፤
 ማን ነው ሰው መሆኑን የሚያስተባብለው?!

ሰዓሊለን ቅድስት

ስለ እመቤታችን ይህን ግጥም የገጠምኩት ግንቦት 17 ቀን፤
 1997 ዓ.ም. ነበር። በዚያን ሰዎን አንዳንድ ካህናት ነን ባዮች
 ስለ እመቤታችን ቅድስና ራሳቸው ተደናግረው ሌላውንም
 ለማደናገር ከቤተ ክርስቲያናችን ትምህርት ውጭ ምንፍቅና
 ይዘሩ ነበር። የእነሱን መርዝ ለማርከስ እውነተኛዎቹ የቤተ
 ክርስቲያን አባቶች ይከራከሩ ስለነበር እኔም ባለችኝ አቅም
 የእመቤታችን ወዳጆች ለሆኑት ለእውነተኛዎቹ ካህናት ድጋፍ
 ለመስጠት ስል ይህንን ግጥም ገጠምኩ። ቤተ-ክርስቲያን በርና
 መስኮት፤ ጣራና ግድግዳ ስላለው ከሌላው ተራ ቤት ጋር
 እኩል አይመደብም። የተቀደሰ፤ ከቤት ሁሉ የተለየ ነው።
 እመቤታችንም ሰው ሆና ስለተፈጠረች ብቻ እንደማንኛችንም
 ኃጢአት ነበረባት ማለት አይቻልም። የአምላክ እናት ትሆን
 ዘንድ በቅድስናና በንጽሕና ተወልዳለች። ይህንን ለሚጠራጠሩ
 ሰዎች የማክሰኞውን ውዳሴ ማርያም ቢያነቡ ጥሩ ትምህርት
 ይሰጣቸዋል፡-

እናቱ ሊያደርጋት ቀድሞ ሲመርጣት፤
 ሰፈፍ የሌለባት ወለላ አረጋት።
 እፀ ሳቤቅ ሆና አብርሃም አያት፤
 የመስዋዕቱን በግ ቀንዱን ስትጎትት።
 ብፅዕት ናት ማርያም እንከን የሌላት፤
 ለመሆን የበቃች የአምላክ እናት።
 በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ቃልን ፀነሰች፤

እንዲት ፍሬ ወጣት ገና ልጅ ሳለች፤
 አማኑኤል ብላ ለዓለም አወጀች።
 ያለዘርዐ ብዕሲ እንዲሁ በቃል፤
 ቤዛ ኩሉ ዓለምን ወለደች ድንግል።
 ድንግል ሆኖ መውለድ አሳያሰ እንዳለው፤
 ከማርያም በስተቀር በማን ነው የታየው?
 ማነው በሀሳቡ ድንግል የሆነው?
 ያለወንድ ፍሬ ልጅ የወለደው?
 እንደ ቅድስት ማርያም እግዚር ያደለው።
 እናቱ እንድትሆን መቼ ነው ያጫት?
 በሂሶጵ ረጭቶ ንፁሕ ያረጋት።
 በእንግድነት ሄዶ በአብርሃም ቤት፤
 ይስሐቅን ሲሰጣት ሣራን መርቋት፤
 የዚያን ጊዜ ነው ወይ እግዚአብሔር ያጫት?
 ከቶ መቼ ይሆን አምላክ ያነፃሽ?
 በሐና ማኅፀን ነወይ ተፀንሰሽ?
 ዳዊት በበገናው እያባበለሽ፤
 ከአብርሃም ተረክቦ ለእያቂም ሰጥቶሽ?
 ወይስ በመቅደስ ውስጥ ገና እንደገባሽ?
 የሐናን ጡት ጥለሽ በሦስት ዓመትሽ?
 ወይስ ቆይተሽ ነው አስራ አምስት ሞልቶሽ?
 መልአኩ ገብርኤል ደስታ ሲያበስርሽ?
 ነወይ በገሊላ ዳገቱን ወጥተሽ?
 ኤልሳቤጥ በመንፈስ “ሰላም!” ስትልሽ?
 መቼ ይሆን ቅድስት እግዚር ያነፃሽ?

እናቱ እንድትሆኗ ብቁ ያረገሽ?
 “ነፍሱ-ጡር ናት” ብለው ወግረው ሊገሉሽ፤
 የማስወረጃ መርዝ በግድ ያጠጡሽ፤
 ፈረሳውያኑ ግፍ የዋሉብሽ፤
 ጥንታዊ አበሳ አለባት አሉሽ።
 አፅራረ-ሃይማኖት ካለባቸው ጋራ፤
 እንዳንደማመር ጠብቂን አደራ።
 በብሉይ ፍጻሜ በሀዲስ መባቻ፤
 ከሰው ወገን ታማኝ ነበርሽ አንቺ ብቻ፤
 ቁልፉ የተሰጠሽ የገነት መክፈቻ።
 ቅድመ ወሊድ ድንግል፤
 ጊዜ ወሊድ ድንግል፤
 ድኅረ ወሊድ ድንግል፤
 እግዚር እንዳነፃሽ እንዳከበረሽ፤
 እናምናለን እኛ የአስራት ልጆቻሽ።
 አዛኝቷ ማርያም ታጋሽ ርኅርኂት፤
 ሰዓሊላን ቅድስት ከልጅሽ ምሕረት።

ዛሬን ሥራበት

መቼም ሁሉም ነገር የሚቻለው በጊዜ ፈቃድ ነው። ጊዜ ካልተባበረ ትርፉ ድካም ነው እንጂ ያሰቡት ነገር ሊፈጸም አይቻልም። አልፎ አልፎ እንዳንድ ነገር ለመስራት እየተመኘሁ ሀሳቤን እዳር ለማድረስ ሲያቅተኝ በጊዜ እያመካኘሁ በቀቢፀ-ተስፋ አንጎራጉራለሁ፡-
እቅዴን በጅምር በውጥን ተውኩኝ፤
የልቤን ለመስራት ጊዜ አልፈቅድ ብሎኝ።
ጊዜው ተወላግዶ ተቆላም አይቸው፤
ላቃናው ደከምኩኝ እንደማልችል ሳውቀው።
የሆኖ ሆኖ ያሰብኩትን ለመፈጸም የሚቻለኝን ያህል ተስፋ ሳልቆርጥ እደክማለሁ። ትናንት የተሰራው ለዛሬ፤ ዛሬ የተደከመው ደግሞ ለነገ ስንቅ ይሆናል። መማር በሚገባን ሰዓት ካሾፍን፤ ትዳር መመስረት የሚገባንን ሰዓት ከተላለፈን፤ ንስሐ ሳንገባ ዛሬ ነገ እያልን ዝም ብለን ከተቀመጥን፤ ባጠቃላይ ወቅቱን እየጠበቅን መስራት የሚገባንን ቁም ነገር በቸልተኝነት ሳንሰራ ብንቀር ውሎ ሲያድር ምነው እንዲህ አድርጌ በነበር የምንልበትና ባለፈ ነገር የምንቆጭበት ሰዓት ይመጣል።
እንግዲህ ወጣቶች ለሆናችሁት የማስተላለፈው ምክር ሁሉም ነገር እንዳማረበት አይቆይምና ሲያልፍ እንዳይቆጫችሁ መስራት በምትችሉበት በጊዜአችሁ ቁም ነገር እንድትሰሩ ነው።

እንዳማሩ አይቆዩም ደምግባት ይከዳል፤
ብርቱ የነበረ አይቀርም ይደክማል፤
ሳተና የነበር ውሎ አድሮ ይፈዛል፤
ግዙፍ የነበረ መንምኖ ይቀጫል፤
በቅርብ የነበረ ላይታይ ይርቃል፤
ጊዜውን ጠብቆ ሁሉም ይቀየራል።
ጊዜን ለመጠቀም በጊዜው ያልጣረ፤
መቆጫቱ አይቀርም እኋላ ከቀረ።
ጊዜ የሚፈቅደውን በጊዜ የሰራ፤
ቅራኔ የለውም ከፈጣሪው ጋራ።
አይቆጫውም ምንም ፀፀት አይነካውም፤
ስላከናውን በጊዜው ሁሉንም።
በጊዜው ነው የሚያምር ሁሉም በሰዓቱ፤
ሕፃን ልጅ አይባል ያለጊዜው አንቱ።
የእግዚአብሔር ቸርነት ካልታከለበት፤
እንዲሁ በከንቱ ይፈሳል ጉልበት።
ጊዜ ይራመዳል ፍጥነቱን ሳይቀንስ፤
ጎበዝ ሰው ብቻ ነው አብሮ የሚገሰግስ።
ጊዜን ተከትሎ መሮጥ የማይችል፤
ስንፍና አወላክፎት ጠልፎት ይወድቃል።
ቀኑን ማጨላለም መቀቱን ማቀዝቀዝ ማነው የሚችለው?
እንዳይፈራረቅ እግዚር እንዳበጀው።
ለማፍጠንም ሆነ ጊዜን ማዘግየት፤
የሚቻል አይደለም በሥነ-ፍጥረት፤
ሁሉም ተመድቧል በቀን በሰዓት።

መዘወር የቻለ ጊዜን የጓሊት፤
 እያሉ ብቻ ነው እግዚር ፈቅዶለት።
 ቀን ያንሸራተተው መሬት የወደቀ፤
 መነሻ የለውም እግዚር ካልታረቀ።
 አታውቁትምና ነገ የምትሆኑትን፤
 በርትታችሁ ሥሩ ዛሬ የምትችሉትን።

በዝግ ቤት

ጌታ በተዘጋ በር ደቀመዛምርቱ በተሰበሰቡበት ቤት መገኘቱ
 ያስደንቀኛል። ደቀመዛምርቱ ብዙ ተዐምራትን አይተዋል፤
 ልባቸው ግን በቀላሉ አልተሰበረም። ተራ ሰው ሊያደርገው
 የማይችለውን ተዐምር ሲሰራ እያዩት መንፈስ ቅዱስ
 እስከሚወርድላቸውና ዕውቀት እስከሚያገኙ ድረስ
 አምላክነቱን ለመቀበል ተቸግረው ቆይተዋል።

በገሊላ ምድር እንደሚያገኛቸው፤
 መግደላዊት ማርያም ብስራቱን ነግራቸው፤
 ይጠብቁት ነበር በማርቆስ ቤት ሆነው።
 ፈሪሳውያኑ በዚያ ካገኟቸው፤
 በጣም ስለፈሩ እንደማይምሯቸው፤
 በርና መስኮቱን የፊትና ጓላ፤
 ቀርቅረው ሸንጉረው አስደግፈው ባላ፤
 መነጋገር ፈርተው ድምፅን ዘለግ አርገው፤
 በድንግዝግዝ ሳሉ ጨለማው ወሯቸው፤
 ክፈቱልኝ ብሎ በር ሳይቆረቁር፤
 ጉልበት ሳይጠቀም ቁልፍ ሳይሰባበር፤
 ዘው ብሎ ገባ በተዘጋ በር፤
 መሹለኪያ ቀዳዳ ገርባባ ሳይኖር፤
 እንዲረዱ ብሎ የልደት ምስጢር።
 በዝግ ቤት ውስጥ ገባ ትንሳዔ ሊያበስር፤
 የክህነትን ምስጢር ኪዳንን ሊያስተምር።

ዓይናቸውን ማመን እስከሚሳናቸው፤
 የደስታ ሲቃ ጠፍንጎ ይዟቸው፤
 ተፋዝዘው ዝም አሉ ብርሃን ሲታያቸው።
 ተገርመው ተደንቀው ተያዩ እርስ በርስ፤
 በር ሳይበረግድ ግድግዳ ሳያፈርስ፤
 ጣራ ሳይሸነቁር ውሃ ልኩን ሳይምስ፤
 መሀላቸው ቆሞ ሰላምን ሲለግስ።
 “አይዟችሁ እኔ ነኝ አትደንግጡ” አላቸው፤
 እግሮቹና እጆቹን አመላከታቸው፤
 ፍርሃት አስወግዶ መጽናናት ሰጣቸው።
 በገበታ ቀርቦ ዓሳ አብሯቸው በላ፤
 እንዲያምኑ ፈልጎ ከትንሳኤም ጎላ፤
 ሥጋው እንደሆነ የእመብርሃን ገላ።

"ሰውን የሚያረክሰው ከአፍ የሚወጣው ነው።"

ወደ አፍ የሚገባውና ከአፍ የሚወጣው ሁለቱ ይደጋገፋሉ።
 የጠገበ ሰው የልቡን ነው የሚናገረው። ክፉ ላለመናገር ራስን
 ለመቆጣጠር ከመብልም መቆጠብ የሚያስፈልግ ይመስለኛል።
 ኃጢአት ክፉ ቃል መናገር ነው እንጂ መብል ሰውን
 አያረክስም እያሉ ያገኙትን ምግብ የሚያግበሰብሱ፤ ያምን
 የሚሸሩ ሰዎች ቃሉን በትክክል የተረዱት አይመስለኝም።
 አለልክ በመብላታቸው የሚጠቀሙ ይመስላቸው እንጂ
 የሚያተረፉት በሽታን ነው።

“ሲያዩት ያላማረ ሲበሉት አይጥምም፤”
 ዓይን ካልፈቀደ እጅ እንጀራ አይቆርስም።
 አፍ የሚጎርሰውን እጅ ይመጥነዋል፤
 ጉንጭ እንዳይለጥጥ መጠንቀቅ ያሻዋል።
 አፍንጫና ምላስ ተስማምተው ሲፈቅዱ፤
 ያን ጊዜ ያደቃል ጥርስ እንደልማዱ።
 አፍ ምግብ ይበላል ገላ እንዲደረጅ፤
 ምክርም ይለግሳል ለሰው የሚበጅ።
 ሲበሉ በመጠን ሲናገሩ በልክ፤
 ለመኖር ይቻላል ሳያሳዝኑ አምላክ።
 በይበልጥ መጨነቅ ማሰብ የሚገባው፤
 እንዳንረክስ ነው ከአፍ በሚወጣው።
 ከአፍ የሚወጣ ስለት ነው እሳት፤
 ይቆርጣል ያንዳል የሰውን አንጀት።

አእምሮ ሲያመነጭ መልዕክት አቀናብሮ፤
 ከንፈርና ምላስ ጥርስና ጉሮሮ፤
 ያስተላልፋሉ በአንድነት ተባብረው፤
 ለሰላሳ ኃይለ ቃል እንደተሰጣቸው።
 ያለቅጥ በመብላት ልብን ከመድፈን፤
 በልኩ ይበቃል ነፍስን ለማዳን።
 "ሆዱን የወደደ ማዕረጉን ይጠላል፤"
 ከሰውነት ወጥቶ እንስሳ ይሆናል።
 እንዳሻው የበላ እንዳሻው ያወራል፤
 ላፉ ለከት የለው ሰውን ያስቀይማል።

"ከናዝሬት መልካም ሰው ይወጣልን?"

ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ወደዚህ ዓለም
 ሲመጣ ራሱን አዋርዶ ነው። እንደ ደህ በበረት ተወለደ።
 ንጉሥ ሆኖ ሳለ እንደ ተራ ሰው ተቆጠረ። ቅዱስ ሆኖ ሳለ
 ከኃጢአተኞች ጋር ተደመረ። ደግ ሆኖ ሳለ ግፍና መከራ
 ተዋለበት። ትሁት ሆኖ ሳለ ተሰደበ። ለእኛ ሲል ምን ያላየው
 መከራ አለ?

ክፋት በደራባት በናዝሬት ምድር፤ ደግ
 ሰው ተገኘ ፊሊጶስ ይመስክር።
 አጠጣቸው ወይኑን አበላቸው አሳ፤
 ንፋግ ሆነው ሳለ እሱ መቸ ሳሳ፤
 ሳያውቁበት ቀሩ ሳይጠቀሙበት፤
 ሊያድናቸው መጥቶ ከደዌ ከኃጢአት።
 ከሰው ልጅ አብልጠው ውሻ እንደሚወዱ፤
 አላዛር አይቶታል ተቀጥቷል በሆዱ።
 ስለ ክፋታቸው ሆነው ዘግናኞች፤
 ዮሐንስ አላቸው የፋኝት ልጆች።
 እጁ የሰለለች የሌለው ንቃት፤
 ተቆርቋሪ ሆኖ ለዕለተ ሰንበት፤
 ጌታዋ እንደሆነ እጅ ያረቀለት፤
 ሳያውቅ ሳይረዳ እንዳከበራት፤
 ክፋት ሸር ተንኮል ልቡን ሰልበውት ፤
 ሰንበትን ሻረ አለው ደግ በዋለለት።

የናዝሬት ምድር ቆንጥር የበዛባት፤
አፈራች ወይን ሐረግ የዓለም መድኃኒት።

የምጥ መጀመርያ

የምንኖርበት ዘመን የምጥ መጀመሪያ ለመባሉ ብዙ ምልክቶችን እያየን ነው። የውሃ መጥለቅለቅ፣ ቸነፈር፣ መብረጃ የሌለው የሰደድ እሳት፣ የመሬት መንቀጥቀጥ፣ አስከፊ የርስ በርስ ጦርነት፣ በሰው ልጆች ዘንድ ፍቅር መቀዝቀዝ ዕለት በዕለት እየተባባሱ ነው። ምጥ ሲመጣ ሕመሙ በትንሹ ይጀምርና እየጨመረ እንደሚሄድ ከእናቶች የምንረዳው ነው። እንደዚሁም በመጨረሻው ዘመን የምጥ መጀመሪያ የተባሉት ከላይ የዘረዘርኳቸው ምልክቶች እየተባባሱ መምጣት የዓለም ፍጻሜ እንደተቀራበ ያስረዱናል።

ጠፋ ምንም ነገር ለሰው የሚደላ፤
ሰው ተነካክሶ ርስ በርስ ተብላላ።
ይህ ነው ወይ ዘመኑ ሰው የረከሰበት?
ከጦርነት በቀር ሰላም የጠፋበት።
ለምን አይታወክ አይራብ ሰላም፤
እግዚአብሔርን መፍራት አይታወቅም።
ፍቅር ቀዝቀዘ ጦርነት ተስፋፋ፤
ሕዝብ በሕዝብ ተነሳ ፍቅር ሰላም ጠፋ።
ግፍ ይዋዋላሉ ልጅና ወላጅ፤
የሚያስታርቅ የለም የሚያለያይ እንጅ።
ጦርነት ብቻ ነው በቤት በአደባባይ፤
የምጥ መጀመሪያው ዘመኑ ይህ ነውይ?
ከምዕራብ አንስቶ እምስራቅ ድረስ፤

ብልጭልጭታ ሆነ ምንም አይል ደስ።
 ምልክቱ ታየ ምጥ መጀመሪያው፤
 የሰደድ እሳቱ ጎርፉ ጎመራው።
 የውሃ መጥለቅለቅ ረሀብ ጦርነት፤
 የመሬት መንቀጥቀጥ የፀሐይዋ ንዝረት፤
 ዝሙት የሚያመጣው የበሽታው ዓይነት፤
 በዶሮ በአእዋፍ በቅጠል በከብት፤
 ማነው የሚያመልጠው ከእስትንፋስ መቅሰፍት?
 ሽሽታችን አይሁን በዕለተ ሰንበት፤
 ጉም በሸፈነበት በአፈና ሰዓት፤
 ጭቃ በበዛበት በክረምት ወራት።

ራቁት

ዛሬ እንሙት ነገ ስለማናውቀው የጽድቅ ሥራን ለመስራት
 እንዳንዘናጋ እንጠንቀቅ። ጌታችን መድኃኒታችን አምላካችን
 ወደዚህ ዓለም ዳግመኛ ለፍርድ ሲመጣ እንዳይቆጩን ቀጠሮ
 ሳናበዛ ባስቸኳይ ንስሐ እንግባ።

ወደነሱ አቅጣጫ ሲመጣ ከሩቁ፤
 ጌታ መድኃኒዓለም እንደሆነ ሲያውቁ፤
 ብዙ ሳይጠጋ እንዳለ በሩቁ፤
 ምፃት መቃረቡን ለሁሉ አስታወቁ፤
 ራቁት በቆመው እየተሳለቁ።
 እንደጓደኞቹ መልበስ ተስኖት፤
 ያዋጡት ይመስል ስንፍናና እብሪት፤
 ጌታ የመጣ ለት አጋልጠው ሰጡት።
 ሌሎቹ ሲገኙ ይዘው ሥርዓት፤
 ከቶ ምን ይባላል የሱ መራቆት?
 እንደ ሰከረ ሰው አእምሮ እንደሳተ፤
 ምን ቸገረኝ ብሎ ልብሱን ተራቆተ?
 እንደሚጎዳ ሲያውቅ በአጋንንት ልክፍት፤
 እንዴት ተዳፈረ መሆን እራቁት?
 አልሰማ ብሎ እንጂ ቅኖች ሲመክሩት፤
 ልብስ መልበስ ሲገባው መሆን እራቁት፤
 ነውር እንደሆነ እሱስ መቼ አጥቶት።
 ዝና መሸፈን ይገባው ነበረ፤

ለመኖር እንዲችሉ እንደተከበረ።
 ራቂቱን ሲሆን ይዞት ምን ተፍረት፤
 እርቃኑን እንዳይቆም በፈጣሪው ፊት፤
 የማይታይ መስሎት የሚቻል መሰወር፤
 ተወርውሮ ገባ ወደ ጥልቅ ባሕር።
 እንዴት ተማመነ እባሕር መግባት፤
 እንዲያጋጥም ሲያውቀው በአዞ መበላት፤
 የአካል ቅዝቃዜ ውጋት ቁርጥማት።
 ሕግ ቢያከብር ኖሮ ቢኖር በሥርዓት፤
 መች ይገጥመው ነበር እባሕር መግባት?
 መቶ አምሳ አራተኛ አርገው አወጡት፤
 በመረብ ሳይገባ በጦር ሳይወጡት፤
 እጁን አንጠልጠለው ይዘው አመጡት፤
 ከጌታው ከአምላኩ እንዲያገኝ ምሕረት።

ዴማስ

ዴማስ የቅዱስ ጳውሎስ ደቀመዝሙር ሆኖ መንፈሳዊ
 አገልግሎት ከማበርከትና በቅድስና ከመኖር ይልቅ በዓለም
 ብልጭልጭ ተታልሎ ለጊዜያዊ የሥጋ ምኞቱ ማደሩ
 ይታወሳል። በዚህ ውሳኔው ከፀፀት በቀር መጽናናትን
 እንዳላገኘ ዴማስ ብቻ ሳይሆን የዴማስን ዓይነት ዕድል
 የገጠመን ሁሉ የምንመሰክረው ነው።

የጳውሎስ ተከታይ ዴማስ ተላላው፤
 ማኅተቡን ካንገቱ ፈቶ የጣለው፤
 መስቀሉን ምርኩዙን ያሸቀነጠረው፤
 ዳዊት መቁጠሪያውን የወረወረው፤
 ሪዙን ተላጭቶ ቆቡን የጣለው፤
 ቀሚሱን አውልቆ ሱሪ የታጠቀው፤
 ተሰሎንቄ ገብቶ ምን አጋጠመው?
 ነበረ ወይ ክትፎ፤ ዝልዝል፤ ሥጋ ቁርጥ፤
 ውስኪ፤ ሻምፓኝ፤ ኮኛክ፤ ጂንና ቬርሙጥ?
 ምኑ ነው የሳበው ከመንፈስ ያስወጣው፤
 ሀሳብ ያስቀየረው ጳውሎስን ያስከዳው?
 ሰይፍ ታይቶት ይሆን ወይ አንገቱን ሲቀላው?
 የክርስቲያን ሕይወት ቁም ስቅል መከራው?
 መስሎት ነው ወይ ጋያ፤ ሲጃራ፤ ትምባሆው፤
 ዕጣንን የሚያስንቅ የሚጥም መዓዛው?
 ኮረዶቹ ናቸው? የኮራው ዳሌአቸው?

አረማመዳቸው? ንቃት ፈገግታቸው?
 ከቶ ምንድን ይሆን እሱን የሳበው?
 አገኘው ወይ ሁሉን እንደተመኘው?
 ሮማ፣ አቴና፣ ለንደንና ፓሪስ፤
 ደስታ ፍለጋ ሰው ሲመላለስ፤
 ተሰሎንቄ ምድር እጁን የሰጠው፤
 ይሁዳ ነው እሱ ሐምት የሌለው።
 ዴማስ ተቆጩ ወይ ወይስ ደስ አለው?
 ከጳውሎስ እርቆ ዓለሙን ሲያየው። አንቺ
 ተሰሎንቄ ምንድን አሳየሽው? በጉያሽ
 ሸሽገሽ “እንቁልልጭ” ያልሸው?
 የሳምሶንን ስህተት ደገመ አስተሽው።
 ይሁዳ ጌታውን በዲናር ሲከዳ፤
 ዴማስ ተሸሸገ ተሰሎንቄ ዓዳ፤
 እራሱን ነው እንጂ ሌላ ማንን ጎዳ?
 የትኛው ነው እሱ የሚያስከብረው፤
 የመንፈሳዊው ነው የዓለም ጋጋታው?
 ዘላቂው ደስታ የትኛው ነው እሱ?
 እርካታ የሚገኘው እየተቀደሱ።
 የዓለም ደስታ ዕፀ በለስ ነው፤
 ከሩቁ ብቻ እንጂ ሰው የሚያጓጓው፤
 ገና ሲቀምሱት ነው የሚገለማው።
 በዓለም ደስታ ማን ረክቶ ያውቃል?
 ያላየው ይጓጓል ያየው ያናንቃል።
 ክፉና በጎውን መለየት የማይችል፤

ደስ የሚለው መስሎት በኃጢአት ይወድቃል።
 ኃጢአት ጎጂ ነገር እንደሆነ ሲያውቀው፤
 እንደ በጎ ነገር የሚያስመለከተው፤
 ዓይን ነው ደመኛ ዓይን ነው ጠላት፤
 የሚያስጎመጅ ሰሜት የሚፈጥር ምኞት።
 ደስታ ጥላ ነው የምኞት አሽከር፤
 ሳይገኝ ሳይያዝ ካይን የሚሰወር።
 ምኞትን በምኞት እየተካን ስንኖር፤
 ደስታን መቼ አየን ከመጨነቅ በቀር?

አሳ አጥማጆች

ጌታችን መድኃኒታችን አምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስ አሳ የማጥመድ ልምድ የነበራቸውን ባለሙያዎች ሰዎችን እንዲያጠምዱ መልምሷቸዋል። ሰውን ለማጥመድ የአሳ የማጥመድ ልምድ ለምን እንዳስፈለገ የሚያውቀው ራሱ ባለቤቱ ነው። የሰው ባሕርይ እንደ አሳ ገላ ስለሚያውቀው ለጨልጭ ሊሆን ይችላል። አሳን ለማጥመድ ትዕግሥት እንደሚጠይቅ፣ በጣም አድካሚና ተስፋ የሚያስቆርጥ እንደሆነ በመጽሐፍ ቅዱስ ተጽፏል። ሰውንም ማሳመን ምን ያህል አስቸጋሪ እንደሆነ እንደዚያው።

ከክርስቶስ ጋራ መስርተው ሕብረት፣
አዲስ ሥራ ይዘው ሰው ነፃ ማውጣት፣
ወደ ጽድቅ ለማምጣት ከኃጢአት አዘቅት፣
ምኑንም ሳያውቁት ሞላ ሦስት ዓመት፣
የአሳ ማስገር ሥራ ተረሳ ናቁት፣
ሰው ማጥመድ ሲማሩ አግኝተው ዕድገት።
መንፈስ ቅዱስ ወርዶ እስከሚያጽናናቸው፣
በደንብ እስኪካኑ ባዲሱ ሥራቸው፣
የአሳ ማጥመድ ነገር ውል አለ ባይናቸው።
ተርበው አይደለም እንዲያው ለአምሮታቸው፣
አይደለም ፈልገው ሀሳብ ለመቀየር፣
አደራ ሊሸሹ ሊያጡ ትልቅ ክብር።
ወትሮ እንደሚያደርጉት እንደለመዱት፣

ማንም ሳይቀድማቸው በውድቅት ሌሊት፣
በግላጭ እንደልብ አሳ ለማስገር፣
ጨረቃ ጠፍ ስትሆን ሄዱ ወደ ባሕር።
ብርብራም አልያዙ አሳ የሚያስክር፣
ሥራም አልጀመሩ በስመ እግዚአብሔር፣
እንዲሁ ደከሙ እየተዟዟሩ፣
አሳ ከአካባቢው ጠፋ ከባሕሩ።
አሳ አጠማመዱ መላው ጠፋባቸው፣
በሙት ባሕር ያሉ ከቶ መሰላቸው።
አነጉ አረፈዱ ጀመሩ መፍዘዝ፣
አሳ የሚባል ነገር ጠፋ የሚያዝ።
መተረቻ አድርገው እንዳይስቁባቸው፣
ባዶአቸውን ሲያዩ ጎረቤቶቻቸው፣
ምንም ስላልያዙ ሀፍረት ተሰማቸው።
የሚያደርጉት ቢያጡ መላው ቢጠፋቸው፣
ዮናስን አሰቡ ካለ መሀላቸው፣
አውጥተው ሊጥሉት አዚም ቢለቃቸው።
“አጽናኝ እልካለሁ” ብሎንም አልነበር?
“ለምን ዝም ይለናል እንዲህ ስንቸገር?
ምናለ ቢመጣ መላውን ቢነግረን፣
በምሳሌ አድርጎ አብራርቶ ቢያስረዳን።
ባደግንበት ሙያ ግራ ከገባን፣
ሰውማ ስናጠምድ ምን እንሆናለን?”
ተጨንቀው እያሉ በሀሳብ ተውጠው፣
ወደነሱ ሲቀርብ በድንገት ታያቸው።

“የእግዚአብሔር ፈቃድ ሳይታከልበት፤
 ምንም ጥቅም የለው ዝም ብሎ መዋተት።
 አባታችን ሆይ ብላችሁ ፀልዩ፤
 ሥራችሁ እንዲሰምር ውጤት እንድታዩ።”
 “በስመ አብ” አለ “በመንፈስ ቅዱስ፤”
 ራሱ ወልድ ነው መሲህ ክርስቶስ።
 ወደ ፀሐይ መውጫ መረቡን ጣሉት፤
 የአሣ መዓት ፈላ ፊት ያላገኙት፤
 መረቡ ሊነደል ሊቀደድ ደረሰ፤
 ከአቅሙ በላይ አሣ ብዙ ስላፈሰ።
 አሣ ተከማችቶ ተትረፍርፎ አዩት፤
 ባሕሩን ክርስቶስ በቃሉ ባርኮት።
 ከተደበቁበት ጉድጓድ የወጡት፤
 ስሙ ሲጠራ ነው ድምፁን ሲሰሙት።
 እንዴት አርገው ጭነው እንደሚወስዱት፤
 ሀሳብ ሆነባቸው የአሣው መበርከት።
 ሰው ካልሞተ በቀር ጭንቀት አያጣው፤
 ዓይነቱ ነው እንጂ የሚለያየው፤
 ሁሉም ይጨነቃል ያለው የሌለው።

ደግ ሥራ ሥሩ

ከቃየል ጀምሮ ሰው ለሰው ክፉ እንዳሰበ፤ ተቀናቃኙን
 እንዳጠፋ በመኖር ይገኛል። በሥልጣኔ ገፉ የሚባሉትም
 በምርምር ላይ የሚያተኩሩት፤ የተራቀቀ ነገር ለመፈልሰፍ
 ቅድሚያ የሚሰጡት ለሰው መጥፊያ የሚሆነውን ነው።
 ሄሮድስ ከእናታቸው እቅፍ እየተቀበለ የ140፣000 ሕፃናት
 አንገት የቀላው ገና ለገና መንግሥቱን የሚወርሰውን ልጅ
 የሚያገኝ መስሎት ነበር። እሱ በመንግሥቱ ምን ያህል
 እንደሚቆይ እድሜውን አላመዛዘነውም። ቢያንስ ከሃያ ዓመት
 በላይ እንደሚቆይ ማመን አለበት መቼም የነዚያን ሕፃናት
 አንገት በግፍ ለመቅላት የወሰነው። በዓለም ላይ በተለያዩ
 ጊዜያት ብዙ ግፈኞች ተነስተው ብዙ ሕዝብ አላግባብ
 ጨፍጭፈዋል። በሕመም ወይም በተፈጥሮ ከሞተው ይልቅ
 በግፍ ወይም በጦርነት ያለቀው እንደሚበልጥ ምንም
 አያጠያይቅም። ሰው ከማልማት ይልቅ ማጥፋትን ይወዳል።
 ሰው በራሱ ሥልጣኔ ነው የሚጠፋው የሚባለው ምንም ሀሰት
 የለውም። ከደግነት ይልቅ ክፋትን፤ ከመፋቀር ይልቅ
 መጣላትን፤ ከመከባበር ይልቅ መነቃቀፍን የምንወድ ብዙዎች
 ነን። የምናገኘው ጥቅም ምን ይሆን?

ዓይናችን ምን አየ? ጆሮአችን ምን ሰማ?
 ነፍስን የሚጠቅም ከእግዚር የሚያስማማ።
 ሰው ለምን ይጓጓል? ለዚህች ከንቁ ዓለም፤
 ኃጢአት የሚሰራው ላይኖር ዘላለም።

ከእግዚር ጋር መጣላት ሰው ለምን ወደደ?
 ክፋት ምቀኝነት እያስተናገደ።
 ጠፋ ምንም ነገር ለሰው የሚደላ፤
 ሰው ተነካክሰ እርስ በርስ ተጥላላ።
 እግዚአብሔር አምላኩን ሰው የሚመስለው፤
 በመልኩ ነው እንጂ መቼ በባሕርይው።
 እግዚአብሔር እንደ ሰው ክፋት ቢኖረው፤
 ማን ነበር በምድር ላይ ቆሞ የሚሄደው?
 ሰው የሚጨነቀው የሚጠበበው፤
 ለልማቱ ሳይሆን ቶሎ ለመጥፊያው፤
 ሞት እንዳይቀርለት ስለተረዳው።
 “የሣር አበባ ነው ሰውም ሆነ ክብሩ፤”
 ጴጥሮስ ወማቴዎስ እንደተናገሩ።
 መርገፍ የማይቀር ነው አይቀሩ እንዳማሩ፤
 ክፋትን ትታችሁ ደግ ሥራ ሥሩ።

አታማርሩ

መለወጥ የማይቻለንን ነገር ተስፋ በመቁረጥ ስሜት እንዳለ
 መቀበል ሳይሆን ልናሻሽል የምንችለው ካለ መመራመሩ
 መልካም ነው። በዚህ አገር እንደምናየው ክረምት ሲገባ
 እንዳንዶቻችን የምንተክዘውን ያህል የሚደሰቱት ሰዎች
 ቁጥራቸው ቀላል አይደለም። እንዲያውም ክረምቱ ሲዘገይ
 ቅር ይሰኛሉ። ከዚህ ብዙ ነገር መማር ይቻላል። ስለ አንድ
 ነገር ክፉውን እያሰላሰሉ ከመጨነቅ ይልቅ በጎ ጎኑን እያሰቡ
 መልካም ነገር ይገኝበት እንደሁ ማሰላሰሉ ጤነኛ አስተሳሰብ
 እንደሆነ ይታየዋል።

በጋ ወራት አልፎ ሲገባ ክረምት፤
 ምንድን ለውጥ ይመጣል ብርዱን ቢጠሉት?
 በዘዴ ለማለፍ ካላባበሉት።
 ብርዱን ከማማረር ጊዜውን ከመርገም፤
 ማሰብ ያስፈልጋል መስራት የሚጠቅም፤
 ይሻላል መደሰት በተቻለ አቅም።
 ጨለማው ተገፍፎ ብርሃን እስኪወጣ፤
 መጨነቅ አያሻም ለማይቀረው ጣጣ።
 ሁሉን ነገር መቻል ታግሶ ማለፍ፤
 መተኛት ይቻላል ቢመጣ እንኳ እንቅልፍ።
 የያዙትን ኑሮ ከማማረር በፊት፤
 የሚበጅ አይጠፋም ከተጨነቁበት።
 ሰው እንደሁ ጎበዝ ነው ካሰበበት በጣም፤

ለሁሉም መፍትሔ የሚሆን አያጣም።
ምንም ሳትሞክሩ ኑሮን አታማሩ፤
ይልቅስ ተግታችሁ በርትታችሁ ሥሩ።

ይመጣል ደህና ቀን

ጊዜ ተለዋዋጭ እንደመሆኑ ክፉ ቢያጋጥማችሁ ደህና ቀን እንደሚመጣ ክፉው እንደሚያልፍ ተስፋ ማድረጉ ይጠቅማል። ከጸለዩ፤ ለመልካም ነገር ከተጉ የማይሻሻል ነገር የለም። ክፉ በደግ ሲለወጥ እንደሚያስደስት ደህናው ዘመን በክፉ ሲቀየር ደግሞ ያስደነግጣል። በደግ ዘመን አለቅጥ ከመዝናናት ይልቅ ክፉ ቀን ሊመጣ ይችላል ብሎ ከደስታ መቆጠብ ያስፈልጋል።

አልችልም ከማለት ከእግዜር ጋር ሞክሩ፤
እጃችሁ ይፈታ ለእርዳታ ሰንዝሩ።
ለተራብ አጉርሱ፤ የታረዘ አልብሱ፤
ያዘነን አጽናኑ እንባውን አብሱ።
ልደትን ጥምቀትን፤ ትንሳኤን ዘክሩ፤
ትንሽ ሲከፋችሁ በብዙ አታማሩ፤
ሰዎች ቢጠሏችሁ ቢንቋችሁም፤
መናደድ መጣላት አያስፈልግም፤
ስቅለቱን አስቡ ከጌታ አትበልጡም።
ጥላን እንደምንሄድ ሁሉንም ነገር፤
እናስብ ሁል ጊዜ ሞት እንደማይቀር።
ኩርፊያና ግልምጫ በቤተ እግዚአብሔር፤
አለመረዳት ነው የእምነትን ምስጢር።
እንክርዳድ ትታችሁ ስንዴውን ልቀሙ፤
ቅዠት ይቅርባችሁ መልካም ሕልም አልሙ።
ከረምት እንደሁ ያልፋል መስከረም ይጠባል፤
ጭቃውም ይደርቃል፤ ድጡም ይወገዳል፤

መብረቅ ብልጭልጭታ ነገድንድ ይቆማል።
 መታየቱ አይቀርም ብርሃን ውጋገን፤
 እድሜ ካልነፈገን በሰላም ካለን።
 ረሀብ ላሰለለው አንጀቱ ለራቀው፤
 ይመጣል ደህና ቀን እንጀራ የሚያጠግበው።

ፍቅር

በዚህ ግጥም ውስጥ የተገለጹት ከክርስቶስ ፍቅር ጋር የተያያዙትን ጉዳዮች ነው። መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ የዋለው ስለ ሰው ልጆች ፍቅር ለመሆኑ ምንም አያጠያይቅም። እሱ የሞተለትን ዓላማ ለማሰናከል ማለትም ሰው እንዳይድን የተጣመመ ትምህርት ማስተማርና እንቅፋት መሆን በፍቅር ላይ ደባ መስራት ነው። ንስሐ አለመግባትና ድኅነትን አለመፈለግ ክርስቶስ ለእኛ ሲል እንደሞተልን አለመረዳት ነው። የክርስቶስ አሟሟት ዶሮ ጫጩቱቿን ከአነር፤ ወይም ከጭልፊት ለማዳን በምታደርገው ትንቅንቅ እንደምትሰዋው ወይም ጎሽ ለልጇ ስትል እንደምትወጋው ዓይነት አይደለም። ክርስቶስ አምላክ በመሆኑ በባሕርይው ሞት የለበትም። ትዕዛዙን የሰው ልጅ በመተላለፉና ፍርዱም ሞት ስለነበረ አንድም፤ ያንን የፍርድ ቃሉን ለማክበር ሲሆን ሁለተኛም፤ ፍርዱን ለማሻሻል ማለትም የዘላለም ሞትን ለመሻር በሰው አቅም የማይቻለውን ካሳ ራሱ ለመክፈል ሲል ነው።

“ፍቅር ሰው ገደለ” ይባል እንዳልነበር፤
 አሁን ሰው ገደለው አየነው ሲቀበር።
 ከእንግዲህ በፍቅር የሚሞት ሰው የለም፤
 ፍቅር ቦታ ለቋል ለጥላቻ ለቂም።
 ፍቅር ካገር ጠፋ ሞት ተቀበረ፤
 በሰዎች መካከል ጥላቻ ከረረ።

የዓለሙ ጌታ ሁሉ በደጅህ፤
 የሰው ሥጋ ለብሰህ በመስቀል ሆነህ፤
 ስቃዩ በዝቶብህ፤
 “ኤሎሄ ኤሎሄ ላማ ሰበቅታኒ” ብለህ ስትጮህ፤
 ሰይጣን ተታለለ እንደ ሰው አየህ።
 ጊዜዬ ተቃጥሏል ብሎ ከማውራት፤
 አይበጅም ወይ ቶሎ ንስሐ መግባት።
 ዕድሜ ከረዘመ በአለቀ ሰዓት፤
 መቃናት ይሻላል ኃብጦ ከመቅረት።
 ከእውነት የራቀ የሐሰት ትምህርት፤
 ምንም ለማያውቁ የዋሆች መስጠት፤
 ያስፈርዳል ሕላ ከፍተኛ ሞት።

ጣዕዋ

ማንቀላፋት ለሰው ከድካም ማረፍ፤ ሥራ መፍታት ሲሆን
 ለሀገር ግን በዕድገት ወደ ሕላ መቅረት ነው። ከእንቅልፍ
 መንቃት ከሞት የመነሳት ምሳሌ ነው። የሕፃኒቷን ሞት
 ጌታችን መድኃኒታችንና አምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስ
 አቅልሎ “ተኝታለች እንጂ አልሞተችም” ያለው ይህንኑ
 ሲያረጋግጥልንና በትንሳኤ ሁላችንም ከሞት እንደምንነሳ
 ሲያጽናናን ነው።

የአስራ ሁለት ዓመት ልጄ ሞታበት፤
 ሊለምነው ጌታን እንዲያድንለት፤
 ሄደ ገሰገሰ ሊጠራው በእምነት።
 “ብላቴና ልጄ በጣም የምወዳት፤
 ሞተችብኝ ጌታ እባክህ አድናት፤
 ፈቃድህ ከሆነ እጅህን ጫንባት።”
 “አንቀላፋች እንጂ እስከ ፍርድ ቀን፤
 አልሞተችም አለች በመሀላችን፤
 የእምነትህ ይሆናል አይዞህ አታልቅስ፤
 ታያለህ ተዓምር እቤትህ ስንደርስ።”
 ተያይዘው ሄዱ ወደ ለቅሶው ቤት፤
 አስከትሎ ጌታ ሦስት ሐዋርያት፤
 መለኮትነቱን በታቦር ያዩት።
 እግቧው ሲደርሱ በተጠራበት፤
 በሐዘን ተውጧል ሁሉም በስሜት።

ትልቁ ትንሹ ሙሾ ያወርዳሉ፤ ደረት
 እየደቁ ጮኸው ያለቅሳሉ። “ጋጢአት
 የማታውቀው ይህች ብላቴና፤ ተጽናኑ
 አታልቅሱ አልሞተችምና።” ምስጢር
 ተጋሮቹ ሦስቱ ሐዋርያት፤ አጅበውት
 ገቡ እልጁቱ ቤት፤
 ሌሎች እንዳይገቡ በሩን ቆለፉት።
 “እንቅልፍና ሞትን ለይቶ የማያውቀው፤
 ነፍሷን ከየት ሀገር ሄዶ ሊያመጣ ነው?
 ትንፋሷ ተቋርጦ ገላዋ ቀዝቅዞ፤
 ነፍስ ተለይቷት በድኗ ተገንዞ፤
 የሞተ እንደማናውቅ ‘ተኝታለች’ ያለው፤
 እስቲ ይቀስቅሳት ሲያስነሳት እንየው።
 ምነው ባያውከን ብናለቅስበት፣
 ያችን ትመስልልልል ስናጣት በሞት።
 እምቡጥ ጽጌረዳ አብባ ያልፈካች፤
 ገና ምንም ሳታውቅ በጧት ተቀጠፈች።
 ‘ዝም በሉ’ ይለናል እንዳንላቀስ፤ በሐዘን
 ተነድፈን ቆሽታችን ሲጨስ፤ አንጀታችን
 አርሮ እምባ እንኳ እንዳይፈስ፤ አታልቅሱ
 እኮ አለን እሱ ምን ተዳው፤ መገላገል
 ያውቃል ያልተነካ ሰው።” የተዘጋው በራፍ
 የተሸነገረው፤
 ወለል ብሎ ታዬ ተከፈተ እሰዬው!
 ያቺ ብላቴና የተገነዘችው፤

ወደ ውጭ ወጣች ማመን ተሳናቸው።
 እሷ ናት ሌላ ልጅ ምንድን ነው ነገሩ፤
 ምትሀት ነው ታምር ማነው ምስክሩ?
 “እልል!” አለች እናት ከዚያም እድምተኛው፤
 ተደበላለቀ ሐዘኑና ደስታው።
 እንዳልሆን በምትሀት ልጇ የነቃችው፤
 ምግብ አመጡላት አኝካ ዋጠችው።
 ሽባ ተረተረ በድኑ ነፍስ ዘራ፤
 አጋንንት አወጣ እውሩን አበራ፤
 ከሃዲውም ይካድ አማኙም ይመን፤
 እውነቱ እስኪታወቅ ደርሶ የፍርድ ቀን።

ጳራቅሊጦስ

ጌታችን መድኃኒታችን አምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስ
ሐዋርያቱን ሲሰናበታቸው በገባላቸው ቃል መሠረት በእሳት
አምሳል መንፈስ ቅዱስ ወርዶ ሐዋርያቱ ላይ ሲያርፍ
ሐዋርያቱ በዕውቀት ተሞሉ። በተለያዩ ልሳኖች ለመናገር
በቁ። ይህን በትክክል ያልተረዱት ወይም "ለራስ ሲቆርሱ-
አያሳንሱ" እንደሚበለው ክብራቸውን ከሐዋርያት ጋር
የሚያስተካክሉት ሰዎች ሐዋርያቱ ያላደረጉትንና ያልሆኑትን
ለማንም ሰው በማይገባ በዛር መንፈስ ይንተባተባሉ፤ ያገራሉ።

የተቆራረጠ የእሳት ነበልባል፤
እያሽቀነጠረው ነፋስ ማዕበል፤
በስተምስራቅ በኩል መጣ እየጋለበ፤
እርኩሳን መናፍስት እየለበለበ።
በጴጥሮስ እናት ቤት በገሊላ ገባ፤
ሰላመ ክርስቶስ ለሁሉ አስተጋባ።
እንደ በረሀ ንብ እንደሚናደፍ፤
በሐዋርያት ላይ የእሳት ልሳን ሲያርፍ፤
ዕውቀትና ወኔ በመንፈስ ተሞሉ፤
መናገርም በቁ በዓለም ቋንቋ ሁሉ።
ማንም አልወደቀም አልተንፈራገጠም፤
በመንፈስ ቅዱስ ዘንድ እንዲህ ዓይነት የለም።
በማይገባ ቋንቋ በማይታወቅ፤
አልተሰማም መልዕክት ሰው የሚያስጨንቅ።

ምስጢረ ሥጋዌን፤ ምስጢረ ትንሳኤን በደንብ አስተማሩ፤
በዓለም ቋንቋ ሁሉ እየቀያየሩ።
አስተርጓሚ ሳይኖር የሚተነትን፤
ለሁሉም ሲያስሙ በሚያውቁት ልሳን፤
ቀባጠሩ አሏቸው ተሳክረው በወይን።
በማርቆስ እናት ቤት የተመገቡት፤
ፍርፍር እንጀራና የጊደር ወተት፤
የወይን ጠጅ ጠጡ የሚሏቸው ጧት፤
መች ተለመደና በእስራኤል ቤት።
መንፈስ ቅዱስ እንጂ ብርታት የሰጣቸው፤
በእሳት አምሳል ሆኖ አርፎ በላያቸው።
አጠመቁ ሰዎች በሥላሴ ስም፤
ጭንቀትን አርቀው ሰጧቸው ሰላም።

ዓባይ

ዓባይ ላላጣው መንገድ ጣናን አቋርጦ ሲፈስ ጣና ለዓባይ
“የወንድ በር” እንደለቀቀለት ያስታውቃል። የሚገርመው
ዓባይ ከጣና ውሃ ሳይወስድ ለጣናም ውሃ ሳይሰጥ ጣናን
ሰንጥቆ ያልፋል። በተለይ በአይሮፕላን ላይ ሆኖ ሲመለከቱት
የሚደንቅ ነገር ነው። “ዓባይና ጣና ውሃ በውል ሲያድር...”
አሉ አባቶቻችን። ወንዝና ሐይቅ ይሁኑ እንጂ ሁለቱም ውሃ
ናቸው። የሁለቱ ውል መግባት በእውነት ያስደንቃል።

ዓባይ በጣና ላይ የሚዘባነነው፤

“የማን? አለህ!” ሊል ነው አልሸከም ቢለው።

ዓባይ አልችል አለ ጥጋቡን አበዛ፤

ጣናን ተረማምዶ ፈሰሰ እንደ ዋዛ፤

ጭምተኛ ሆኖ እረግቶ ቢያየው፤

ጥጋበኛው ዓባይ ጣናን ደፈረው።

ውሃ በውሃ ላይ አይጨከንም ብሎ፤

ጉልበተኛው ዓባይ ጣና ገባ ዘሎ።

ጣናን ላያጠጣ ከጣናም ላይቀምስ፤

ምን አደካከመው? እጣና ድረስ።

ዓባይ አባብሎታል አብሮት እንዲዘምት፤

እምቢ አለ እንጂ ጣና እንዳያይ ስደት።

የራሱንም ሳይሰጥ ከዓባይም ሳይሻ፤

መንገድ ቀደደለት ወደ ግብጽ መሸሻ።

ጣና ምን በወጣው የሚንከራተተው፤

ገባሪ ለመሆን ከቀዬ የሚርቀው፤

የታቦት ማደሪያ እግዚር ያከበረው።

ዓባይ መቼ ይሆን ትምህርት የሚያገኘው፤

ገባሪ ከመሆን የሚገላገለው።

ራሱ ነው እንጂ ወዶ የሚያግዘው፤

ዝረፍልኝ ብሎ ግብፅ መች ለመነው?

ዓባይ ተሰደደ በበረሃ በዱር፤

በወዶ ገባነት ጉልበቱን ሊገብር።

ማን አዳይ አረገው? “አዛኝ ቅቤ አንጓች፤”

ከሀብታሞች ወስዶ ለድሆች መጽዋች።

ከማይሰሩት ወስዶ ለሚሰሩት አዳይ፤

ፍርድ አዋቂነት ነው? ወይስ ፍርድ ገምዳይ።

ዘመን መለወጫ

የዘመን መለወጫ በሀዲስ ይመስላል። ክረምት አልፎ መስከረም ሲጠባ ተስፋ የሚታይበት፣ የደስታ መንፈስ የሚሰፍንበት ነው። ሜዳው ሽንተረሩ በልምላሜ ተውቦ፣ ልጆች የሚጫወቱበት፣ ሴቶች ሰበዝና አክርማ የሚቀጩበት፣ ሰፊ የሚሰፉበት፣ ጥጆች የሚሰርቁበት፣ ኮረዶች የሚዘፍኑበት፣ ጭቃው የሚደርቅበት፣ እሸት የሚደርስበት ሰዓት ነው።

እንኳን ከጨለማ ወደ ብርሃን፣
እግዚአብሔር በሰላም አሸጋገረን፤
ከዚያ ድቅድቅ ሌሊት ከብሉይ ዘመን፣
እግዚአብሔር ይመስገን ሀዲስ ላይ ደረሰን።
ጨለማው ተገፍፎ ብርሃን ሲታየው፣
መደሰቱን ትቶ ማነው የሚያዝነው?
ጎረምሳው ሆ ይበል ኮረዳው ይዝፈን፣
ዘመን መለወጫው በዓል ይሁነን።
ሜዳው ሽንተረሩ በአደይ አበባ፣
አሸብርቆ ታዬ መስከረም ሲጠባ።
“ዐመተ ዓውድ ዓመት፣
ድገመነ ዓመት፣
የሁላችን ቤት፣
ድገመነ ዓመት፣
ወርቅ ይፍሰስበት፣

ድገመነ ዓመት።”

ሌሊት በማለዳ ፀበል ተነክረን፣
በባህር በጅረት በምንጭ ተጠምቀን፣
እንለምናለን ዓመት ቢያደርሰን።
በባዶ ሆዳችን ከሁሉም በፊት፣
እንቀምሳለን በጧት የፌጦ ፍትፍት።
“እንቁጣጣሽ!
በየዓመቱ ያምጣሽ!”

ክርስቶስ ጋራ

ክርስቶስ ወደ እዚህ ዓለም ሰው ሆኖ በመጣ ጊዜ ያልተቀበሉትን ሰዎች ወደ ጓላ መለስ ብለን በጥፋታቸው እንኩንናቸው ይሆናል። ነገር ግን አንዳንዶቻችን ከነሱ ያላነሰ ጥፋት በማጥፋት ላይ መሆናችንን የማንረዳ አለን። አሁንም ክርስቶስን የምንከስ፣ የምንገርፍ፣ የምንሰቅል ሰዎች አለን። ክርስቶስን ከልብ የሚቀበል፣ የክርስቶስ ፍቅር ያደረበት፣ በትዕዛዙም የሚኖር ሰው የታደለ ነው።

ክርስቶስ ሲወለድ በቤተ ልሔም፣
ምነው በነበርኩኝ ባየሁት እኔም።
ከከብት እረኞቼ ከሰባ ሰገል፣
አብሬአቸው በሄድኩ እሱን ልቀበል።
የሚገርመው ነገር የሚደንቀው ሥራ፣
የዓለምን ፈጣሪ የሁሉንም አውራ፣
ግርግም አስተኛቸው አውራ ጣቱን አስራ።
ልብሱን በዳሰስኩት ቃሉን በሰማሁ።
የመንፈስ እርካታ ሰላም ባገኘሁ።
የዓይኑን ብሌን ባየሁ በደንብ በማተኮር፣
ልጋራው ከቻልኩኝ ሰላምና ፍቅር።
የሞተ ሲያስነሳ ያዘነ ሲያጽናና፣
እውሩን ሲያበራ ጎባጣ ሲያቀና፣
ምነው በዓይኔ ባየሁ እምነቴ እንዲጸና።
ውሃ ላይ ሲራመድ ወጀብ ሲገስጽ፣

ሌጌዎን በርግን ባሕር ውስጥ ሲሰርጽ፣
ምነው ማየት በቻልኩ እንዲህ ያል ምስጢር፣
ክርስቲያን እንድሆን ሕግ ሳልዳፈር።
እሱ የባረካትን አንዲት ቁራሽ ዳቤ፣
ለመቅመስ ተመኘሁ አሰብኩኝ በልቤ፣
በበረከት ማዕድ እንድኖር ጠግቤ።
ምነው በጠጣሁኝ ከለወጠው ጠጅ፣
አልደርስም ነበረ መናፍቃን ደጅ።
ለዚያ ገበያ ሕዝብ አሳ ሲያጠግባቸው፣
እኔም ተሻምቼ በተካፈልኳቸው።
ጴጥሮስ እንዳሰበው በታቦር ተራራ፣
ብኖር ደስ ይለኛል ከክርስቶስ ጋራ።
እንደ አላዘርና እንደ ማርታ እህት፣
እንባዬን አፍስሼ እግሩን ባጠብኩት።
እንደ ኒቆሌሞስ እንደ ሀብታሙ ሰው፣
የዓለምን ከንቱነት በደንብ እንዳጤነው፣
ንብረቴን መጽውቼ እኔም ልከተለው።

“አዲስ ነገር የለም”

ጊዜ የማይሸረው፤ ጊዜ የማይቀይረው አይገኝም። ሆኖም ግን አዲስ ነገር የለም። የሚጨመርም ሆነ የሚቀነስ ነገር የለም። በጊዜው የሚሆነውን የሚያስቀር ማንም የለም። “ቃሌ ከሚያልፍ ሰማይ ምድር ቢያልፍ ይቀላል” ያለው ሁሉም ጊዜውን እየጠበቀ እንደሚከናወን ሲያስረዳን ነው። ፍጡር ሁሉ በጊዜ ተገድቧል።

ጊዜን እንዳሻችን መዘወር ቢቻለን፤
ወደፊት ለማስኬድ በጣም እንፈራለን፤
ከአዲስ ነገር ይልቅ ነባር እንወዳለን፤
ምድር ነባራዊት የቆየች ከጥንት፤
ከወዴት አመጣች አዲስ የሚሉት።
ከምድር የተነሳ መልሶ ይወድቃል፤
የእግዚአብሔር ቅዱስ ቃል አይቀር ይፈጸማል።
ጥንት የነበረ ነው ዛሬም የሚታየው፤
ሁሉን ከምድር እንጂ ከየት አገኘነው?
ልደት፤ ሞት፤ ትካዜ፤ ደስታ፤ ብስጭት፤
የነበሩ ናቸው ቀድሞውንም ጥንት።
እምድር የወደቀ የቱ ነው ከሰማይ?
አዲስ ነገር ሆኖ እንደ ብርቅ የሚታይ።
ጊዜን መቆጣጠር የሚችል ማን ይሆን?
ከፉ እያስወገደ ደግ የሚያመጣልን።
ጊዜ ይችላል ወይ ማንሳትና መጣል?

ጉብዝና ስንፍና ከኛ ሳይታከል።
“ጊዜ የሰጠው ቅል ድንጊያ ይሰብራል፤”
የማይመስል ነገር ውሸት ይመስላል።
እንዳለ የሚቆይ በዚህች ምድር፤
ከሰው አንድም የለም የማይቀምስ አፈር።
ምርቷ ሲያሸቆለቁል ስታረጅ ምድር፤
ትንሹም ትልቁም ሆነ የሚያማርር።
የወደፊቱ እንጂ የሚያስጨንቀው፤
ያለፈውማ አልፏል ብንወድም ብንጠላው።

የእፋኝት ልጆች

ቅዱስ ዮሐንስ “እናንተ የእፋኝት ልጆች፤ ከሚመጣችሁ መከራ እንድታመልሱ ማን ሰው መከራችሁ? እኔ በውሃ አጠምቃችኋለሁ። ከኔ በኋላ የሚመጣው፤ እኔ የጫማውን ማሰርያ እንኳ መንካት የማይገባኝ፤ እርሱ ግን በእሳት ያጠምቃችኋል” ብሎ ያለው ቅዱስ ጳውሎስ ወደ እሳት የወረወራትን እፋኝት አስታወሰኝ። እፋኝቷ ቃጠሎው እንዲበርድላት አስቦ መጥምቁ ቅዱስ ዮሐንስ በውሃ እንደረጫት ተሰማኝ።

ጳውሎስ እፋኝትን እሳት ውስጥ ጥሏት፤

ዮሐንስ መጥምቁ በውሃ ረጫት።

ርዕሱ የእፋኝት ልጆች ይሁን እንጂ ግጥሙ በቅዱስ ዮሐንስ ላይ ነው የሚያተኩረው። እሱን አንገቱን የቆረጡትንም ሆነ ክርስቶስን የሰቀሉትን “የእፋኝት ልጆች” ብሎ ስም ያወጣላቸው ቅዱስ ዮሐንስ ነው። እንደሚባለው እፋኝትን ከእባብ ዘር ልዩ የሚያደርጋት መርዛማ መሆኗ ብቻ ሳይሆን ልጆቿ የሚወለዱት ሆዱን እየበሳሱ በመውጣት ነው። እፋኝቶች ጭካኔ ወይም ክፋት የሚጀምሩት በእናታቸው ገላ ነው። በእናታቸው የጨከኑ ለማን ያዝናሉ? ቅዱስ ዮሐንስ በበረሃ ሳለ ይመገብ የነበረው የአንበሳ (የጋጃ፤ ሰንበሌጥ የሚመስል) ማር እንጂ አንበሳ እንዳልነበረ የንስሐ አባቴ የነገሩኝን በዚህ አጋጣሚ ላወሳ እፈልጋለሁ።

ገና ጨቅላ እያለ ሄሮድስ ቢያሳድደው፤

ከሞት አመለጠ እናቱ ሸሽጋው፤

ሰው ከማይደርስበት በበረሃ አኑራው።

ኤልሳቤጥ አለፈች ባዘን በትካዜ፤

የአባቴን መገደል በተረዳች ጊዜ።

በበረሃ ቀረ ብቻውን ዮሐንስ፤

ሚዳቋ አገኘችው እርቦት ሲያለቃቅስ፤

ጡቷን አጠባችው እረሀቡ እንዲታገስ።

ከእፋኝቶች ሸሽቶ ኃጢአት ሳይነካው፤

አንበሳ እየበላ ሰፈፍ የሌለው፤

ንዱሕ ሆኖ አደገ ጌታን ሊያጠምቀው።

ሴት ከወለዷቸው ከሁሉ የሚያስንቅ፤

እውነትን መስካሪ ሐዋርያ ሊቅ፤

በአደባባይ ጪኸ ሐሜታ የማያውቅ፤

ሄሮድስን ገስጸው ዝሙት ሲፈጽም፤

ፈላጭ ነው ቆራጭ ነው ብሎ አልፈራውም።

ዮሐንስ ነፍስ አውቆ ሞትን ተዳፈረ፤

እውነት ለሚጠሉ እውነት ተናገረ፤

ክርስቶስ አምላክ ነው ብሎ መሰከረ።

ባመነበት ጸና እንደሚሞት ሲያውቅ፤

መጥምቁ ይኖራል በዓለም ሲደነቅ።

ክፋትን የሚመርጥ በእሳት ይቃጠላል፤

አይቀርም ፍርድ ነው ጳውሎስም መስክሯል።

መርዘኛዋ እፋኝት ጳውሎስን ብትነድፈው፤

እሳት ውስጥ ጨመራት ልኳን እንድታውቀው።

የፋኝትን ልጆች አዝኖ ሊረዳቸው፤

የበደሉት በደል እንዲፋቅላቸው፤
 የሐንስ ሞከረ በሚችለው አቅም፤
 ዳተኞች ሆኑ እንጂ ለራሳቸው ጥቅም።
 ክፋት ሥሩን ሰድዶ ሠርዖ በደማቸው፤
 ደግ ነገር ትተው ክፉ አስወደዳቸው።
 ቅጣት መቸ ፈሩ ደንድኖ ልባቸው፤
 የሐንስን ጠሉት ደግ በዋለላቸው።
 አጋዙት በወህኒ በሰይፍ አረዱት፤
 መቀጠል ፈልገው በያዙት ኃጢአት።
 ዘፋኛ ጠይቃ ልዩ ሽልማት፤
 ራሱን በወጪት አድርገው ሰጧት፤
 የገዢአቸው ቅምጥ እንድትደሰት።

ተዋሕዶ

አምላክ ሥጋ በመልበሱ ወይም ሰው በመሆኑ አምላክነቱን
 የዘነጉ ብዙዎች ናቸው። “ሰዎች እኔን ማን ይሉኛል?” ብሎ
 ደቀመዛምርቱን የጠየቃቸው አምላክነቱን የሚጠራጠሩ እንዳሉ
 ስለተረዳ ነበር። የአሜሪካውን ፕሬዚዳንት ክቡር አቶ አባማን
 ጥቁር ናቸው የሚሏቸው በእናታቸው ነጭ መሆናቸውን
 የሚዘነጉ ናቸው። ክርስቶስንም አምላክ መሆኑን እየዘነጉ ሥጋ
 ለብሶ ስላዩት ሰው ነው ይሉት ነበር። አምላክ ሰው የሆነው
 ሰውም አምላክ ለመሆን የበቃው በተዋሕዶ ነው። ሰው
 አምላክ ለመሆን ያደረበትን ፍላጎት ለማሟላት አምላክ ራሱን
 አዋርዶ ሰው ሆነ።

የማይታይ አምላክ የማይዳሰሰው፤
 ሥጋን ተዋሐደ እንደኛ ሆነ ሰው።
 አብረነውም በላን አብረንም ጠጣን፤
 በኃጢአት ቆሽሸን ሳይጠየፈን።
 ሲናገር ሰማነው አየነው ሲራመድ፤
 አጋንንት ብቻ ነው ከሱ ፊት የሚርድ።
 በቃሉ ይድናል ፍጹም ያመነበት፤
 ከደስታ በቀር ጭንቀት ሳያድርበት።
 ከብሩን አሳንሶ ፈለገ ሰው መሆን፤
 ሞትን ድል አድርጎ ከኃጢአት ሊያነጻን።
 ማደርያውን አሻ አገኘ ቅድስት፤
 አዘጋጅቷት ነበር ቀድሞውን ከጥንት።

መላክተኛ ላክ ገብርኤል የሚሉት፤
 "ሰላም ለኪ!" ብሎ የሚያረጋጋት፤
 ሀደረ ሳይሌሃ ሳታስብ ድንገት።
 እሱ መች ጨነቀው የሆዴ ጥበት፤
 መግባት ልማዱ ነው በተዘጋ ቤት።
 ሦስት ሆነው መጡ ከምስራቅ ጠበብት፤
 እጣን፤ ወረቅ፤ ከርቤ ሊገብሩለት።
 እረኞች ጎበኙት በቤተልሔም፤
 ንቤብሐ እያሉ መድኃኒተ-ዓለም።
 በማኅፀን አድሮ ቃል ሥጋ ባይለብስ፤
 ምን ይበላ ነበር ይኸ ሁሉ ነፍስ።
 እንደ ሁለቱ ዓሳ እንደ አምስቱ እንጀራ፤
 ሥጋውን ቆረሰ በሰው ልጅ መከራ።
 ሥጋውን ለማብላት አለመስሰቱ፤
 ስለወረሰው ነው ከወላጅ እናቱ።

የወይን ሐረግ

ቸሩ አምላካችን የእመቤታችንን የቅድስት ድንግል ማርያምን
 ሥጋና ነፍስ መዋሃዱን አስመልክቼ ይህችን አነስተኛ ግጥም
 ጻፍኩ። ሀሳቡ የተገኘው አባ ሕርያቆስ ከደረሰው ከማርያም
 ቅዳሴ ነው።

ለምለም የወይን ሐረግ የስንዴ እሸት፤
 ለመሆን በቅታለች የአምላክ እናት።
 ምርጥ የስንዴ ፍሬ የወይን ዘለላ፤
 ደዌው ይፈወሳል ፍሬሽን የበላ።
 የወርቅ ሠረገላ የአሮን በትር፤ የሽቱ
 ቀንድ ነሽ የጌድዮን ፀምር። የኤልያስ
 መሶብ የያዕቆብ መሰላል፤ የምሥራቅ
 በር ነሽ ያየሽ ሕዝቅኤል፤ የወርቅ
 ጸናጽል ነሽ የዘካርያስ፤ የምህረት
 ደመና ያየሽ ኤልያስ።
 የናርዶስ ብልቃጥ ነሽ የአባ ሣሙኤል፤
 ተፈስሒ ያለሽ ቅዱስ ገብርኤል።
 የገነት ሙሽራ አዶናይ ሕሩይ፤
 የዳንኤል ስንቁ የእምባቆም ሙዳይ፤
 ቃል በአንቺ አደረ ወርዶ ከሰማይ።
 የሰለሞን አክሊል የዳዊት በገና፤
 ዕፀ ጳጦስ አንቺ አመልማለ ሲና።
 የታቦር ደብር ነሽ የፋራን ተራራ፤

አማልጂን ከልጁሽ ድንግል ሆይ አደራ።

ትልቅ ዛፍ

በሀገራችን እውቅ የሆኑ ትላልቅ ዛፎች ነበሩ። ነበሩ ያልኩት አሁን እንደሚገኙ እርግጠኛ ስላልሆንኩ ነው። ዛፎቹ ለመጠለያ፣ ለሽንጎ፣ ለመጫወቻና ለመገናኛ ያገለግሉ ነበር። የብዙዎቹ ፍሬዎቻቸው ይበሉ ነበር። በኛ ዘመን የዛፎቹ መመናመን ወይም መጥፋት አላስበኝ ይህን ግጥም ለመግጠም አነሳሳኝ።

ግርማ ሞገስ ያለው በሩቅ የሚታይ፣
የሚጠለሉበት ከሞቀ ፀሐይ፣
ዝናብ በጣለለት የሚሸሸጉበት፣
ያገር ሽማግሎች የሚሰየሙበት፣
ሰፋፊ ቅርንጫፍ ቁመና ያለው፣
ዋርካ፣ ሾላ፣ ዋንዛ፣ ግራር፣ ዝግባ ነው።
የባሕር ማዶ ዛፍ እፄ ያስመጡት፣
ሌሎቹን ተካቸው ሆነ ባለርሰት።
አበባ የማያብብ ፍሬ የማያፈራ፣
ዛፍ ያለ አይመስለኝም የአምላክ ድንቅ ሥራ።
ጥድን ለምስሶ ዝግባን ለመስኮት፣
ኮሶ ለሆድ ሕመም ግራር ለታቦት፣
ክትክታ ለዱላ ወይራ ለዘይት፣
የሽቱ የእጣን ቅመም ዓይነት።
ከርቤ ናርዶስ ከሙን እርድና ጥምዝ፣

አረፋ ቀረፋ ኮረሪማ ለውዝ።
 አወይ ሞኝ መሆን መካሪ ማጣት፤
 ዛፍን እንቆርጣለን ድርቅ ለማምጣት፤
 ተጨፍጭፎ አልቋል ትላልቁ ዛፍ፤
 የቀረው ጭራሮ ዝም ብሎ የሚረገፍ።
 መቼም ምንም ቢሆን ብናመራምር፤
 አይጠፋም መልካም ዛፍ በገዳም በደብር፤
 መድኃኒት የሚሆን ለወገን ላገር።

ሲኦል ተመረጠ

ሰው ያለ ሕግ አልተፈጠረም። ሕግ ሲጥስ ቅጣት
 ይጠብቀዋል። አንድ ሰው ካመነዘረ ሕግ ተላልፏልና
 ቅጣት ይጠብቀዋል። በአባላ ዘር በሽታ ይያዛል።
 የሚያመነዝር ሰው የአባላ ዘር በሽታ ቢይዘው ሊያማርር
 አይገባውም። ምክንያቱም ወዶ ገብቶበታልና። ሲሰርቅ
 ወይም ሲገድል እንደሚታሰር ወይም የሞት ፍርድ
 እንደሚጠብቀው ያውቃል። ስለሆነም፤ ሕግ ሲተላለፍ
 ፍርድንም ለመቀበል በልቡ ተስማምቶ ነው።
 እንደዚሁም፤ ገሀነም እንደሚጠብቀው እያወቀ ኃጢአት
 በድፍረት የሚሰራ ሰው ከኃጢአቱ ከመቆጠብ ይልቅ
 ገሀነም ወይም ሲኦል መውረድን መርጧል ማለት ነው።

የዘመኑ ማብቂያው ፍጹሙ ተቃርቧል፤
 የማቴዎስ ትንቢት ሁሉም ተፈጽሟል።
 አይቀርም እግዚአብሔር ለመፍረድ ይመጣል፤
 አይሻርም ቃሉ እንዳለው ይሆናል።
 ለደጋጉ ገነት ለኃጢአት ሲኦል፤
 እንደየሥራቸው ርስት ያካፍላል።
 ገነት የሚገባው ጥቂት ነው ሲባል፤
 በመርፌ ቀዳዳ መግቢያው ሲመሰል፤

ገነትን መመኘት ሰው ተስፋ ቆርጧል።
 ገነትን ለመውረስ ከጠበበ ዕድል፤
 ሊከበር አይችልም የክርስቶስ ቃል።
 ገነትን ለማየት ተስፋ የቆረጠ፤
 ከደግነት ይልቅ ክፋትን መረጠ።
 ስንፍና ነው እንጂ ሲኦል መመረጡ፤
 መች ሰላም ይሰጣል ውርጭና ረመጡ።
 ይቅርታ አድርጎለት ሊያገባው ገነት፤
 ክፋት እንዳይሠራ ሕግ ቢያበጅለት፤
 በአመጹ ቀጠለ ሲኦል ለመግባት።
 ክርስቶስ በደሙ ገነትን ጋበዘ፤
 እምቢ ባዩን ሁሉ በሲኦል አጋዘ።
 ቀኝ ሲሉት ግራ የሰው ፍላጎት፤
 እንደ አህያ ሥጋ አልጋ አይወድለት።
 ገነት ተከፍቶለት በክርስቶስ ሞት፤
 አሁን ምን ይባላል ሲኦል መመኘት?
 ራሱን አዋርዶ ሰውን ያከበረው፤
 በመስቀል ላይ ሆኖ ደሙን ያፈሰሰው፤
 ስለ ገነት እንጂ ከሲኦል ምን አለው?

የጥፋት ምንጭ

አንድ ቀን ከምሳ በኋላ በምስራብ መ/ቤት ግቢ
 በአትክልት ሥፍራ ውስጥ ስዘዋወር በጣም ደስ የምትል
 አበባ አየሁ። ከዚያም በአበባዋ ላይ ትልቅ ዝንብ
 አርፎባት ተመለከትሁና ተደነቅሁ። ዝንብ አበባ ላይ
 ማረፉ ምን ሊተክር ነው? ብዬ ራሴን ጠየቅሁ።
 ወዲያውም፤ እኔ እንዳየሁት ሌላ ንብ አይታው ቢሆን
 ኖሮ ምን ትለው ይሆን የሚል ጥያቄ በሀሳቤ ተደቀነና
 መልሱን በግጥም መጻፍ ጀመርኩ።
 አንዲት ንብ ስትወጣ አርፍዳ ከቀፎ፤
 አየች አንድ ትልቅ ዝንብ አበባ ላይ አርፎ።
 “ልትቀስም እንዳይሆን ጣፋጭ ማር ልትጋግር?
 ወይስ ልትበክል ነው እኛን ለማስቸገር?
 በቆሻሻ ቦታ ቀረና መዋልህ፤
 አበባ ላይ ማረፍ ማነው ያስተማረህ?
 በል ዘወር በል ወዲያ ከነቆሻሻህ፤
 እዚህ ለምን መጣህ ያለምድብህ?
 አበባ ለኛ ነው ማር ለምንጋግር፤
 አንተ ምን ታውቃለህ ከጥፋት በቀር?
 ዝምብ አበባ ሲቀስም ለሰው ሲጨነቅ፤
 እንግዳ ነገር ነው አጋጥሞም አያውቅ።”

ሞት ለምን ይጠላል?

ይኸ ግጥም ነሐሴ 7 ቀን፣ 1997 ዓ.ም. ስለ ዓለም ከንቱነትና ስለ ሰው ደካማነት ተጻፈ። ሰው ሞትን ያህል ከባድ ዕዳ ተሸክሞ ከሞት በኋላም ፍርድ እንደሚጠብቀው እየተነገረው ሞትን ይረሳል። ከዶሮዎች ወይም ከበጎች መካከል አንደኛቸው ቢታረዱ ሌሎቹ ለጊዜው ይንጫጩና ደህና መሆናቸውን ሲያውቁ ዶሮዎቹም ወደ ጥሬ ለቀማቸው በጎቹም ወደ ግጦሻቸው ይመለሳሉ። ከነሱ ባልተሻለ መንገድ ሰውም የሚያውቀው ሰው ሲሞት ትንሽ ይደናገጥና ብዙም ሳይቆይ ወዲያው ወደ ጋጢአት ሥራው ይመለሳል።

ለምን ነው የሰው ልጅ ኑኖ የሚያጓጓው?
ደስታው፣ ጎዘኑ፣ ሳቅና ለቅሶው፣
ስካሩ፣ ጥጋቡ፣ ርሀብ፣ ጫጫታው፣
የዓለሙ ግሳንግስ ምን ትርጉም ሰጠው?
ለምን ነው የሰው ልጅ ዕድሜ የሚመኘው?
ምን እንዳይቀርበት ምንስ ሊጠቅመው?
ምንም ነገር የለም እንዳለ የሚኖር፣
አዲስ ሆኖ አይቆይም ሁሉም “ሲያልቅ አያምር።”
እድሜ በጨመረ በሄደ ቁጥር፣
ለሰው የሚተርፈው ጭንቀትና አሳር።
ዓይን ማየት ተስኖት ብርሃኑ ይፈዛል፣
ጆሮም ካልተጮኸ መስማት ይሳነዋል።

እግር ሲብረከረክ እጅ አብሮ ይዘላል፣
ጥርስ ይወላልቃል ትከሻም ይጎብጣል፣
ጎንበስ ብሎ ማንሳት ወገብ ይለግማል፣
ከዚህ ዓይነት ኑሮ መሞት ይመረጣል።
እግዚርን የማያውቅ ብዙ ይጨነቃል፣
የመኖር ትርጉሙ ይሰወርበታል፣
ሳይፈልግ ተወልዶ ሳይፈልግ ይሞታል።
ለሮሚወ እንጀራ ለተጋጠ አጥንት፣
ውሾች ለምንድን ነው የሚጫጫኹት?
እርስ በርስ በንክሻ የሚጎዳዱት?
ደግ ሁኑ ሰዎች በሕይወት ሳላችሁ፣
የዓለም ከንቱ ነገር እንዳያጓጓችሁ።
ለማይቀረው ዕዳ ድንገት ለሚመጣው፣
ለቅሶ ለምንድን ነው? ስላለቀሱ አይተው።
በእግዚአብሔር ዳኝነት ጣልቃ ገቢው በዝቷል፣
ስለሰው አሟሟት ማብራሪያ ይሰጣል፣
ከቶ ለመሆኑ ከሞት ማን ያመልጣል?
መልካም ሥራ ሥሩ ሕጎችን አክብሩ፣
ከሁሉ አስቀድሞ እግዚአብሔርን ፍሩ፣
ኋላ እንዳትቆጩ በሞት ስትጠሩ።
እንዳመጣጡ ነው መቀበል የሚሻል፣
ልደትና ሞትን መቀየር አይቻል!
በእግዚአብሔር ሳያምኑ፣
ተልካሻ፣ ቂመኛ፣ ግፈኛ እንደሆኑ፣
የሚሞቱ ናቸው ለኔ የሚያሳዝኑ።

ጠፍቶ የተገኘ

ሰው በያዘው ጥፋት ሲቀጥል ነው እንጂ ችግሩ ከጥፋቱ ሲመለስና የተቃና ሕይወት ሲጀምር ደስ ይላል። እግዚአብሔርም ደስ የሚለው ሰው በአመጽ መቀጠል እንደማይችል አቅሙን ተረድቶ ከጥፋቱ ለመታረም ጥረት ሲያደርግ ነው።

በወላጆች መሀል ሲኖር ተቀማጥሎ፤
የነገን ሳያስብ ምን ይመጣል ብሎ፤
የሚሻል መሰለው መኖር አገር ጥሎ።
ድርሻውን ወሰደ አባቱን ጠይቆ፤
ሳይዳር ሳይኳል በወግ ተመርቆ።
ኮበለለ ሄደ ተሰሎንቄ ገባ፤
ከቤተሰብ ሲለይ ጨክኖ ሳይባባ፤
ገንዘቡን ተማምኖ ደረቀ የዓይኑ እንባ።
ለጊዜው ተዝናና ጨፈረ ዘነጠ፤
በኋላ ገንዘቡ አልቆ ተሟጠጠ፤
ዓለም ሲለዋወጥ በጣም ደነገጠ።
ገንዘቡን በተነ ለጋለሞቶች፤
ሲያጣ ለሚንቁት ሴተኛ አዳሮች።
ያፈራቸው ጓዶች አብረው ያጣጡት፤
ገንዘቡ ሲነጥፍ ብቻውን ተውት።
አፈረ መለመን ረሀብ ገረፈው፤

ልብሱን ሁሉ ሸጦ እራፊ ቀረው።
አጣ የሚበላው የሚጠጋበት፤
ያባቱ ቤት ማረኝ ጀመረ ማለት።
“እናት የጋገረው እንጀራ አማረው፤”
ያለው በሰው ሀገር ከወዴት ያምጣው።
የአሣሞች ፍሩሽካ ፋጉሎ ተመኘ፤
ቁራሽ ፍርፋሪ ምንም አላገኘ።
ረሀብ እርዛት መከራው ከበደ፤
አይጨክንም ብሎ አባቱ ቤት ሄደ።
የጠፋውን ልጁን አባቱ ሲያየው፤
ዓይኑን አላመነም እጅግ ደስ አለው።
ነገረ አሽከሮቹን እንዲጥሉ ዳሰ፤
ገላውን አጥበውት እንዲያለብሱት ልብሰ።
የሰባ ፍሪዳ መርጠው ከበረት፤
እንዲያቀርቡ አዘዘ ቢላዎ ስለት።
ባረከ በስመ አብ በመንፈስ ቅዱስ፤
ሥጋውን በስጠን መሲህ ክርስቶስ።
በቅርብና በሩቅ ያሉ ዘመዶች፤
እጅ መንሻ አመጡ አሉ የምስራች።
ከሽንጥ ከታናሹ ጮማ እየጎመዱ፤
ጠጅ በብርሌ እያወራረዱ፤
ስለጠፋው ጉብል መገኘት ተረዱ።
አልልታው ቀለጠ ዘፈን ተዘፈነ፤ ነፍጥ
ተተኮሰ ታላቅ ደስታ ሆነ። እንግዲህ ይህ
ታሪክ ይሁነን ትምህርት፤

ንጹሕ ወርቅ እናጥልቅ በጣት በአንገት፤
 ፈተና ሲመጣ በአቋም ለመጽናት፤
 በርትዕት ቅድስት ኦርቶዶክስ እምነት፤
 ጫማችን እናድርግ የወንጌል ትምህርት።
 እንዳንሰናከል በርኩስ መናፍስት፤
 እሾህ እንዳይወጋን ጋሬጣ እንቅፋት።
 ንጹሕ ልብስ እንልበስ ገላችን ይታጠብ፤
 በመዳፈር ሳይሆን በእምነት እንቁረብ።
 ነፍስ አድን የሆነው የክርስቶስ ደም፤
 በተዋሕዶ እንጂ ሌላ ዘንድ የለም።

“ዘወር በል አንተ ሰይጣን”

ሰይጣን የሰው ልጆችን እየፈተነ ሰነፎችን እያሳሳተ ይገኛል።
 የሰይጣንን ፈተና በቆራጥነት ያሸነፈ እውነተኛ የእግዚአብሔር
 ወዳጅ ኢዮብ ነበር። ኢዮብን የሚስተካከል ይገኛል ባይባልም
 በዚህ በኛ ዘመን እንደ ኢዮብ በጣም መንፈስ ጠንካራ ሆነው
 የደረሰባቸውን መከራ ሁሉ በምስጋና ተቀብለው የሰይጣንን
 ፈተና አሸንፈው ወደ ፈጣሪያቸው የሄዱትን ሴት ታሪክ ስለማ
 ማመን አልቻልኩም። በቅርብ የሚያውቋቸው ወዳጄ
 እንዳጫወቱኝ ከፍተኛ የሕክምና ባለሙያ ነበሩ። ዶክተር
 የዓለም ዘውድ ይባሉ ነበር። ጥራዝ ነጠቅ ዕውቀት ያለው ሰው
 እግዚአብሔርን ለማመን ሲያመነታ አሳቸው ከከፍተኛ
 የምርምርና ጥበብ ደረጃ ላይ ደርሰው ሃይማኖታቸውን
 እንዳጠበቁ ማንም ሰው ሊቋቋመው የማይችለው ሕመምና
 መከራ ቢደርስባቸውም እግዚአብሔርን ሳያማርሩ
 እግዚአብሔርን እንደ ኢዮብ እንዳመሰገኑ አለፉ። አሁን
 እንደእኔ ያለውም ከእሳቸው ጋር እኩል ክርስቲያን ይባል
 ይሆናል።

በተናጠል ይሁን እንዲሁም በጅምላ፤
 ሰይጣን ይፈትናል ሰው ከእግዚር ሊያጣላ።
 ሥልጣን ተሰጥቶታል እስከ ምፅዓት፤
 ሰውን ለማሳሳት እንዲርቅ ከእውነት።
 አብርሃም በቤቱ እንግዳ እንዳይገባ፤
 በመንገድ ዳር ሆኖ ውሸት አስተጋባ።

ኢዮብም ተማርሮ ከእግዚር እንዲርቅ፤
 አሳመጸት ሚስቱን አስወድዶ ወርቅ።
 አሳጣው ጤናውን ሐብት ልጆቹን፤
 ባደውንም ቀርቶ ያምን እንደሆነ፤
 ኢዮብን ሳያውቀው ቆራጥ መሆኑን።
 ገና በልጅነት ሲታይ ቤተልሔም፤
 የበራውን ኮከብ ምክሯል ሊያጨልም።
 ፈጀ ሕፃናቱን ጡት የሚጠቡትን፤
 ጨቅላ ታዳጊዎች ሊቅ ሐዋርያትን።
 ከእናታቸው እቅፍ እየመነጨቀ፤
 በካራ አረዳቸው ዓለም ተጨነቀ።
 ኡኡታ አስተጋባ ከምድር በላይ፤
 የራሄል እምባዋ ደረሰ ሰማይ።
 ሲያደባ ቆይቶ ቂም ይዞ ሲኖር፤
 ያዘው ዮሐንስን ሲወጣ ከዱር፤
 ሰዎችን ከሲያል ሊያድን ሲሞክር።
 ስላልተረዳ እንጂ እንደሸሸ የማይቀር፤
 ቢያውቅ እንደሚመለስ ንስሐ ሊያስተምር፤
 አባቱን በመቅደስ መች ይገድለው ነበር።
 ጴጥሮስም አልቀረ አምልጦ ከስር፤
 ተያዘ በምኩራብ ሽባ ሲተረትር።

ንጽሕና

በስንፍና ይሁን በችግር ምክንያት አላውቅም ለቅዱስ ዮሐንስ ዕለት ካልሆነ ገላቸውን በውሃ አስነክተው የማያውቁ ሰዎች እንደነበሩ (በልጅነቱ ዘመን) ትዝ ይለኛል። በዚያው እንጻር ከቤተ ክርስቲያን ደጅ የማይደርሱ፤ ካህንን አነጋግረው የማያውቁ ሰዎች ገላቸውን ከማይታጠቡት ለይቼ አላያቸውም።

“አፈሩ ከአፈር ጋር መጫወት” ወደን፤
 የሚቀፈን ካልሆነ ሲያድፍ ገላችን፤
 መታጠብ ሰልችቶን ስንፍና ይዞን፤
 ካፈር ነው የሰራን ብለን ተጽናንተን፤
 ምንም አይድነቀን ሰው ቢጠየፈን።
 ለምንድን ነው እሱ የማንታጠብው?
 እስኪጨቀይ ድረስ የምንጠብቀው።
 አካላችን ስለ ነው እድፍ መች ይችላል?
 መታጠብ ከጠላን እድፍ ይቆምጠናል።
 የሚፍተለተለው እድፍ ከገላችን፤
 ከጭቃ አድቦልቡሎ እኛን ስለሰራን፤
 ቢታጠቡ የማይለቅ ቆሻሻ እንዳይመስለን።
 አዘውትረን ሁሌ ላበት ሲሰማን፤
 ስንፍናን አርቀን በደንብ ከታጠብን፤
 ቆሻሻው ይጸዳል ያምራል ገላችን።
 አልባብ፤ ብርጉድ፤ ዝባድ፤ ክርቤ የሚያውደው፤

ሰውነቱን ንጹሕ አድርጎ የሚይዘው፤
 ሳይታክት በትጋት የሚታጠብ ሰው ነው።
 ንጹሕ ነው ገላችን በንጹሕ ሊያዘው፤
 ያያዝ ጉድለት ነው የሚያስተዳድረው።
 በንስሐ እንዶድ ነፍስ ካልጸዳች፤
 በኃጢአት ጭቅቅት ትላሽቃለች።
 ከዘር ኃጢአታችን ቀድሶ አንጽቶናል፤
 ሆኖም ስንቆሽሽ ንስሐ ያሻናል።
 ኃጢአት እየሰራን ስለምንቆሽሽ፤
 ሲያልን መውደድ ነው ንስሐ መሸሽ።
 ውሃና ንስሐ የሚጠላ ሰው፤
 ቆሽሾ ይኖራል በነፍስ በሥጋው።

ፈውስ

የልብሱን ጫፍ ብንካ እድናለሁ ብላ አምና ተማምና
 የተፈወሰችው ሴት ታስደንቀኛለች። ላመነ ሰው ጸበል፤
 እምነት፤ ዳቤ፤ ንፍሮ ፈዋሽ ነው። ስዕል ወይም መስቀል
 መተሻሸት ያድናል። አምላካችን ቸር በመሆኑ ሰውን እንደ
 እምነቱ ያድነዋል።

አስራ ሁለት ዓመት ደም የፈሰሳት፤
 ጠረፏ ታውቅ ሰው አይጠጋት፤
 ትዳር እንዳትይዝ ማንም አይፈቅዳት።
 አደባባይ መውጣት እየተሳቀቀች፤
 ባዘን በትካዜ ተደብቃ ኖረች።
 አንድ ቀን ማለዳ ፀሐይ እየሞቀች፤
 በደስታ ተውጠው የሰፈሯ ሰዎች፤
 ስለ ኢየሱስ መምጣት ሲያዳንቁ ሰማች።
 በሰራው ታምራት እየተገረመ፤
 ፈሪሳውያኑን እየተራገመ፤
 ታዝበው ሲያውኩት እየተቃወሙ፤
 ከወሬኞች ጋራ በሀሰት እያሙ።
 እውር እንዳበራ ጎባጣ እንዳቀና፤
 ውሃ እንደለወጠ ወደ ወይን ቃና።
 የሞተ እንዳስነሳ እንደ ተገነዘ፤
 አልጋ ተሸክሞ ሽባ እንደተጓዘ።
 ሰማች ታምራቱን አንዱንም ሳትስት፤

እንደመጣ አወቀች ሊሆን መድኃኒት፤
 ካስጨነቃት ደዌ ሊገላግላት።
 ለመሄድ ወሰነች ወደ ጉባዔው፤
 ክርስቶስን በዚያ እንድታገኘው፤
 ምህረት ደህንነትን ልትጠይቀው።
 ሆኗን እያመማት ሽንጧን ቀስቷት፤
 እግሯ ሽባ ሆኖ መሄድ ተስኗት፤
 ዓይኗን እየወጋት እራሷን አሟት፤
 እንደምንም ብላ ከቤቷ ወጣች፤
 ወደ መናኸሪያው ጀማው ደረሰች።
 አየችው ሲመጣ ከሩቁ ታጅቦ፤
 እንደንቦች አውራ በሰዎች ተከቦ።
 ምን ላድርግ ምን ልበል ብላ ስትጠጋ፤
 አለፈ በፊቷ አጀቡ ተንጋጋ፤
 “ኮረብታ እንደሚወርድ እንደፍየል መንጋ።”
 “የዳዊት ልጅ መጣ እግዚር ላከልን፤
 ከቄሳር አገዛዝ ሊገላግለን፤”
 እያሉ ዘመሩ ሰውን ሊያነሳሱ፤
 መሆኑን ሳያውቁት አምላካቸው እሱ።
 ዋርዳው ብዙ ሆኖ እንደ ጥር ሠርግ፤
 ሊታይ አልተቻለም ካላሉ ዘለግ፤
 እዛፍ ላይ ካልወጡ እንደ ዘኔዎስ፤
 አይታይም ጌታ በዝቶ ትርምስ። ገፍትረው
 አስገቧት መሀል ሳታስበው፤ እንደ ወንዝ
 ዳር ዛፍ ጎርፍ እንደጠለፈው።

ከኋላ ሚተመው ወደፊት ሊገፋ፤
 መቆሚያ መሄጃ መተንፈሻ ጠፋ።
 እንደምንም ብላ ከኋላው ደረሰች፤
 በሰዎች መሀከል ነጠላውን አየች፤
 “ይቅር በለኝ” ብላ የጨርቁን ጫፍ ያዘች።
 እሱም ተናገረ ኃይል እንደወጣው፤
 ለማወቅ ፈለገ ማን እንደነካው።
 “በድፍረት አይደለም ኋሊአተኛ ነኝ፤
 ጨርቅህን ለመንካት የማይገባኝ፤
 ማረኝ ይቅር በለኝ ከደሜም አንጸኝ።”
 ዘለላ ዘለላ እምባ እያፈሰሰች፤
 “የዳዊት ልጅ ማረኝ” ብላ ተማጸነች።
 የተቀደደውን የደም ሥር ጣፈው፤
 በእሳተ መለኮት ተኩሶ አዳነው።
 እንደ እምነቷ ሆነ አምላክ ታደጋት፤
 “እልል!” ብላ ጮኸች ድኅነት ተሰምቷት።
 “ንሴብሆ ጌታ የዳዊት ልጅ” አለች፤
 ካስጨነቃት ደዌ እንደተፈወሰች፤
 የሰራውን ታምር ጮኻ ተናገረች።

ጽናት

የቆሎ ተማሪ ደበሎ ለብሶ፤ ረጂም ዘንግ ይዞ፤ ኮረጃ (አኩፋዳ) አንግቶ ከቤት እቤት እየተዘዋወረ ፍርፋሪ በእመቤታችን ቅድስት ድንግል ማርያም ስም የሚለምነው አማኞች የሷ ስም ተጠርቶ እንደማይጨክኑ ስለሚተማመን ነው። ተስፋ ባይኖረው ኖሮ መንደር ለመንደር አይንከራተትም ነበር። አርፎ ይቀመጣል፤ ረሀብ ይነጮዋል። ያም ብቻ አይደለም ቀለም ቆጥሮ ለቁም ነገር አይበቃም። ረጂም ዘንግ ያለው የድንግል ስም ጠሪ፤ መቼ ጦሙን ያድራል አጥቶ ፍርፋሪ። በሚል ስንኝ ጀመርኩና እሱን ትቶ ከሀሳቡ ብዙ ሳልርቅ የሚከተለውን ግጥም ጻፍኩ።

ብዙ ፈታኝ ነገር ያጋጥማልና፤
ሳታወላውል ቁም በሃይማኖት ጽና።
መከራና ችግር ውርደት ቢደርስብህ፤
በአቋምህ ጸንተህ ቁም እግዚርን ተማምነህ።
በጊዜያዊ ችግር የሚኖወጥ ሰው፤
መቆጩቱ አይቀርም ችግሩን ሲያልፈው፤
ሥጋ እንዳማረው ሰው በሬ እንዳረደው።
ለጊዜው የማያልፍ ከባድ ይመስላል፤
ጭንቀቱም አይጣል ነው ሰዓት ይረዝማል።
አትሸነፍለት እጅህን አትስጥ፤
አጥብቀህ ታገለው ተስፋ ሳትቆርጥ።

በመጋፈጥ ሳይሆን ራስ በመጉዳት፤
በብልጠት በትዕግሥት በዘዴና ዕውቀት።
ሰነፍ ሰው ካገኘ ችግር ይወበራል፤
ደሃ እንዳየ ውሻ ለመንከስ ይሮጣል።
ችግር መጓጓዣው መንገዱ ኃጢአት፤
ያለ ተስፋ መኖር ስንፍና ሀኪት።

ማዕደት

ከትንሳኤ በኋላ ሁለት መንገደኞች ሆነው እርስ በርሳቸው እየተጨዋወቱ ሲጓዙ ከኋላቸው ሆኖ ጨዋታቸውን ይሰማ የነበረውና ስለስቅለቱም ያጫወቱት ከዚያም እቤታቸው ሲደርሱ ጋብዘውት ማዕደቸውን የባረከላቸው እንግዳው ሰው አምላክ እንደሆነ ሲረዱት ምን ዓይነት ድንቅ ነገር እንደሚሰማቸው መገመት ይቻላል። ከዚህም በላይ የሚያስደንቀው እነዚህ ማንነቱን ያላወቁት መንገደኞች አባቶቻችን ሊቃውንት በትንታኔአቸው እንደገለጹባቸው ኒቆዲሞስና ሉቃስ መሆናቸው ነው። ሁለቱ የቅርብ ወዳጃቸውንና ጌታቸውን ለማወቅ የተሳናቸው “ልብ ካላየ ዓይን አያይም” የተባለው ደርሶባቸው ነው።

ኒቆዲሞስ አንደበቱ ቁጥብ ክፉ የማይወጣው፤
 ሩህ ሩህ ደግ ነው ሁሉ የሚወደው፤
 ለምንድን ሰቀሉት ምንድን ነው
 ያጠፋው?

ሉቃስ እናውቃለን ብለው የሚኮፈሱት፤
 ካህናቱ ናቸው የወነጀሉት፤
 ሸቃጮቹን ይዘው የበየኑበት፤
 ከወንበዶች ጋራ ተሰቅሎ እንዲሞት።

ኒቆዲሞስ ይህንን ሰው አሁን በግፍ የሰቀሉ፤
 ኋላ ልጆቻቸው ፍርድን ያገኛሉ።

ኢየሱስ ምንድን ነው ነገሩ የምታወሩት?

ምን ተደረገ ነው ከቶ የምትሉት?

ማነው እሱ ደግሞ ግፍ የዋሉበት?

ሉቃስ

እውር የሚያበራ ንባጣ የሚያቀና፤
 ናዝሬት ቢኖራት አንድ ሀሳብ ቀና፤

ምድረ ቀራጭ ሰዱቅ ፈሪሳውያን፤

አድመው ተነሱ ሰቀሉት እሱን።

ይኸ ሁሉ ሲሆን አልሰማሁም ካልህ፤

ከተማዋ ጠባብ የት ሀገር ነበርህ?

ኒቆዲሞስ

እንኳንም ቀረብህ እንኳንም አላየህ፤

ግፍ ሲሰራ ብታይ ምን ትጠቀማለህ?

አይመኝም መውለድ እናቱን ያየ ሰው፤

እንባዋንስታፈስ መንታ መንታአድርጋው።

ወንጀለኛ ቢሆን ግፍ የሰራ ሰው፤

አናወራም ነበር ጊዜ ሰጥተነው።

ኢየሱስ

ለመሆኑ እናንተ ብሉይ ታውቃላችሁ፤

ነቢያት ያሉትን በደንብ ለይታችሁ፤

አደመጣችሁ ወይ እሱስ ሲመክራችሁ?

ታምር እየሰራ አሳ እያበላችሁ።

ሉቃስ

እኛ እንዲህ ቁም ነገር መቸ መሰለን፤

ቁመናው ውበቱ ድምጹ እየሳበን፤

የሚያበላን ዳቦ ጥፍጥፍው ማርኮን፤

እጅ የሚያስቆረጥም አሳ ኮርሸመን፤

የአጀቡ ጋጋታ ነው እንጂ አፍዞን፤

በምሳሌ አድርጎ ሲተርክልን፤

ከማዳነቅ በቀር እኛ መቸ ገባን።

ኒቆዲሞስ

ሰፈራችን ደረስን ብዙ ተጫወትን፤
ሰላመጣጣኸን እግዚር ይስጥልን፤
የሚያነጋግረን ጨዋታ ይዘን፤
ብዙ ምዕራፍ መጣን ምንም ሳይደክመን፤
ጎራ እንበልና ቤት ያፈራውን፤
እንቃመስ እስቲ ባንድ ላይ ሆነን፤
እባክህ ክቡር ሆይ አታሳፍረን።

ኢየሱስ

ማወቅ ያለባችሁ ትልቅ ቁም ነገር፤
ክርስቶስ የመጣው ወደዚች ምድር፤
ተወግሮ ተሰቅሎ ሞት ከኛ ሊያስቀር፤
ኋላም እንደሚያርግ ድል አርጎ በክብር።
እንደሞተ አልቀረም በሳልስት ተነስቷል፤
ወደፊት አንድ ቀን ለፍርድ ይመለሳል፤
ለሰው ልጆች ሁሉ በክብር ይገለጻል።
በዚያን ጊዜ ሁሉም ፍርዱን ይቀበላል፤
ደግ የሰራው ሲጸድቅ ክፉው ይኮነናል፤
ዓለም ቢያልፍ ይቀላል ይኸ ቃል ከሚያልፍ፤
ምርጫችን የኛ ነው ደግነት ወይ ግፍ።
ሲያል ወይም ገነት ከሁለቱ አንዱን፤
እንድንመርጥ አዞናል በሥራ ገልጸን።

ተራኪ

ገበታ ሲያቀርቡ ምግቡን ሲባርክ፤
በገሀድ አወቁት እንደሆነ አምላክ።
ሰላስተናገዱት እንግዳ መስሏቸው፤
መርቆ ቀድሶ በረከት ሰጣቸው።
ቤቱ ብርሃን ሆነ ግርማ ሞገስ ሞላው፤

ሲሸበሩ አይቷቸው በቃሉ አጸናቸው፤
አይዟችሁ እኔ ነኝ ተረጋጉ አላቸው።

በረዶ

ዓይን ብርሃን ከተለየው ይፈዛላ፤ ይታወራልም።
እንደዚሁም፤ እግዚአብሔርን የማያውቅ፤ በእግዚአብሔር
ሕግ የማይኖር ሰው ይጠፋል። እውነተኛ ሰላምና ደስታ
የሚገኘው ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው። አንድ ሰው
በስም ብቻ ክርስቲያን ከሆነ፤ ሕይወቱ ግን የክርስትና
ሕይወት ከሌለው ከማያምን ሰው የሚሻል አይደለም።
እንደማያምነው ሰው እሱም ከጥፋት አይድንም።

የበረዶ ንጣት ጨለማን ሲሸረውና ብርሃኑ ወለል ብሎ ሲታይ
ፀሐይም ሆነ ጨረቃ ስለሌሉ ብርሃኑ ዘላቂ አይመስልም። ግን
ይህ ሀሳብ ከፍርሐትና ከጥርጣሬ የመጣ ነው እንጂ ያ ብርሃን
አለ። ጻድቃን ሰማዕታት አያማልዱም የሚሉ ሰዎች ራሳቸው
በፈጠሩት ጥርጣሬ ነው እንጂ ከማማለድ አልፈው
እንደሚፈርዱም ተነግሮላቸዋል። ይህን ጽሑፍ ለመጻፍ
ያነሳሳኝ ባለፈው ክረምት (በኛ 2002 በፈረንጆች 2010)
በዳላስ ከተማ በረዶ ባልተለመደ ሁኔታ ጥሎ ከእኩለ ሌሊት
በኋላ በቤታችን ደጅ ልክ ቀን እንደሆነ ብርሃን ወለል ብሎ
ታየኝ። በረዶ ጨለማን እንደሚሸር አላውቅም ወይም አጋጥሞኝ
አያውቅም ነበር። “ቆለኛ” ስለሆንኩ ስለበረዶ ብዙም
እንደማላውቅ ተረዳሁ።

ፀሐይ አትታይም ነውና ክረምት፤
ብናኙ በረዶ ጣለ ቀን ከሌት።
ነጭ በነጭ ሆነ ከዳር እስከዳር፤

ዓይን የሚያየው ሁሉ በውጭ ያል ነገር።
አንዳንዶቹ ዛፎች ቅጠል የሌላቸው፤
በረዶ ተላብሰው አቤት ሲያምርባቸው።
ሌሊቱ ቀን ሆነ ብርሃን አፈካው፤
ባልተለመደ መልክ ጠፋ ጨለማው።
የፀሐይ ነጸብራቅ ጨረቃ ሳትወጣ፤
በረድ ብርሃንን ከወዴት አመጣ?፤
ለካ ይህን ኖሯል ዳንኤል ያየው፤
በረዶ አምላኩን ያመስግን ያለው።
ጻድቃን ሰማዕታት ብርሃን መልበሳቸው፤
ነው ለካ ምሳሌው ከኃጢአት መንጻታቸው።
ኃጢአተኛማ ሰው ብርሃንን ይፈራል፤
በጨለማ ዋሻ አድፍጦ ይኖራል።

"ሰው ዕዳ ነው"

በልጅነት ዘመኔ አንድ አባ ሕፃን የሚባሉ አጭር፣ ቀጭንና ደካማ መነኩሴ ከሩቅ አገር መጥተው እኛ ሠፈር ሲደርሱ ስለመሸባቸውና ወደየትም መሄድ ስለተቸገሩ የኛን ጎረቤት እንድታሳድራቸው ይጠይቋቸዋል። ባለቤቷ መሸታ ቤት አምሸቶ ገና አልገባም። እሷም ስላዘነችላቸው ወደቤት እንዲገቡ ትፈቅድላቸዋለች። ባልየው ከውጭ ሲመጣ የማያውቀውን እንግዳ እቤት ወንበር ላይ ጉብ ብሎ ያያል። በመጠጥ ኃይል አእምሮውን ስለሳተ ሚስቱን ሊደባደብ ዱላ ሲፈላልግ አቅመ ደካማው መነኩሴ ሊገላግሉ ከተቀመጡበት ሲነሱ እሳቸውንም ሊማታ ይጋበዛል። በዚህን ጊዜ በሁኔታው ተገርመው "ሰው ዕዳ ነው!" አሉ ይባላል። የዚህን ግጥም ርዕስ የተዋሰኑት ከሳቸው ነው።

እንደምናስተውለው ፍጡር ለፍጡር አያዝንም። ጉልበተኛና አሸናፊ ነው በበላይነት የሚኖረው። ሰው ፍቅርን ቢያጠብቅ በሰላም መኖር በቻለ ነበር። አንዱ ሌላውን የሚያጠፋው በፍርሃትና በጥላቻ ስሜት ነው። ሁሉም ሰላም ፈላጊዎች እንደሆኑ ቢተማመኑ ኖሮ ለመጎዳዳት ባልተፈላለጉም ነበር። አምላካችን "ጠላታችሁን ውደዱ" ማለቱ በሰዎች ላይ ክፉ እንዳናስብና ሰላማውያን እንድንሆን ነው። ሰው ታላቅ ችሎታ ስላለው እንኳን በቋንቋ የሚግባባውን መሰሉን ይቅርና አደገኛ የሆኑትንም ፍጥረት እያግባባ ሊጠቀምባቸው ይችላል። ንብ የምትናደፈው፣ አህያና በቅሎ የሚራገጡት ላም

የምትዋጋው ምናልባት የሰው ክፉት እያስመረራቸው ሊሆን ይችላል።

አንዱ ብዙ ላይኖር ሌላውን ይገድላል፤
የሰው ልጅ ሆን ብሎ ግፍን ይፈጽማል፤
ሰው ክፉ ነውና ማን ለሱ ይተኛል።
ውሻ በቀንጣጤው ባት ይዘለዝላል፤
ተባይ ራስ እግሩን ጀርባውን ይመጣል፤
ጅብም በጨለማ ቦትርፎ ይሸሻል፤
በሬ በሹል ቀንዱ ጎን ይሰባብራል።
ቀፎውን ከነኩ ንብም ይናደፋል፤
ጭነት ሲበዛበት አህያ ይረግጣል፤
ዝንብ ቆሻሻ አያጣም ምግብ ይበክላል፤
ሰው ክፉ ነውና ለሰው ማን ይተኛል?!
ደግነትን ብንወድ መተላለብ ብናውቅ፤
እንወጣ ነበር ከመከራ ከጭንቅ።
በማማበል እንጂ በደንብ በመግራት፤
መች ይታዘዛሉ በኃይል እንስሳት።
እንደሚገኝ ሲያውቁ የጋራ ጥቅም፤
ይደጋገፋሉ እነሱም እንዳቅም።

ላሞች ወተት፣ አጓት፣ ቅቤ ይሰጣሉ፤
የአዞን መንጋጋ ወፎች ይወቅራሉ፤
ከከብቶች ጀርባ ላይ መኸገር ይለቅማሉ፤
ንቦች ታታሪዎች ብዙ ይደክማሉ፤

አበቦች በመቅሰም አዝርዕት ያራባሉ፤
 ፈዋሽነት ያለው ማር ያዘጋጃሉ።
 የእባብ መርዝ በዘዴ መድኃኒት ከሆነ፤
 ፍጡር በፍጡር ላይ ለምንድን ጨከነ?
 በሰላም በፍቅር አብሮ መኖር ሲቻል፤
 መተማመን ጠፍቶ ሰው ይተላለቃል።
 የማይቀርለትን ሰው ሞትን ከፈራ፤
 ሌላውን ሲገድል ምንውልቡ አይራራ?

“እውነትን እውነት በሉ”

ደግ የተዋለለት ሰው ውለታውን ዘንግቶ ደግን
 በደግ እንደመመለስ ፋንታ ክፉ ሲሰራ ሲገኝ “ወጪት ሰባሪ”
 ይባላል። የይሁዳን ታሪክ ለመጥቀስ ይመስለኛል።

አብሮ የመቀመጥ መብት ተሰጥቶት፤
 እጁን ማጥለቅ ችሎ ከጌታ ወጪት፤
 ያገኘውን ክብር ባለመረዳት፤
 ከሃይማኖት ይልቅ ገንዘብ በልጦበት፤
 ሦስት ፓውንድ ተመኘ በክርስቶስ ሞት።
 ጌታን የቀረቡት ደግ የዋለላቸው፤
 የካዱት ሞልተዋል ቀን ሲወጣላቸው።

እዚህ ላይ ለየት ያለ ታሪክ የምናገኘው ከተወለደ ጀምሮ
 በግንባሩ ላይ ለምልክት እንኳ ዓይን ስላልነበረው ወጣት
 ነው። ዓይነ-ሥውሩ ክርስቶስ ዓይን ያበጀለት ጌታ፤ አድራጊ
 ፈጣሪ መሆኑን ስለተረዳ ፈሪሳውያኑ ይህን የሚያውቀውን ሀቅ
 ለማስተባበል ሲሞክሩ በመስማቱ ለሕይወቱ ሳይሳሳ በድፍረት
 ክርክር ገጥሟቸዋል።

ፊቱን ዓይን የነሳው በፈጠረው ለት፤
 አይደለም የትውልድ ኃጢአት ኖሮበት፤
 አድኅ ተመንድኅ ነፍስ ያወቀ ለት፤
 አጣርቶ የሚያይበት ዓይን ተሰርቶለት፤

እንዲመሰክር ነው ስለ ክርስቶስ፤
 አምላክ እንደሆነ የሚፈርድ ንጉሥ።
 እናውቃለን ብለው የሚኮፈሱት፤
 ፈሪሳውያኑ መስለው ሊቃውንት፤
 ከነሱ አሳንሰው አምላክን አዩት።
 በእብሪት ተወጥረው አይሰሙም ከልብ፤
 ዓይናቸው አያይም አጣርቶ በደንብ፤
 እውሩ ተሻለ ዓይን የበራለት፤
 የአምላክ ልጅ ነው ብሎ መስከረለት።
 እያወቀ ልቡ እንደማይምሩት፤
 በፀጋ ሊቀበል የነሱን ቅጣት፤
 እውነት ተናገረ በቆራጥነት፤
 አዳኝ እንደሆነ ዓይን የሠራለት።

አሮን

አሮን ከሙሴ ጋር ሆኖ እስራኤላውያንን ከግብፅ አገዛዝ ነፃ
 ያወጣ፤ የኤርትራን ባሕር ያሻገረ ታላቅ ሰው ነበር።
 እግዚአብሔር እስራኤላውያንን በበረሃ መና እያወረደ፤ ከአለት
 ውሃ እያፈለቀ፤ ሐሩሩን በደመና እየከለለ እንዴት ነፃ
 እንዳወጣቸው ፈርኦንም ከነሠራዊቱ በባሕር እንደሰጠመ
 በዓይኑ ተመልክቷል። አሮንን ያህል ታላቅ የሃይማኖት ሰው
 እስራኤላውያን ወገኖቹ ከእግዚአብሔር ሌላ በጣዖት ለማምለክ
 ሲከጅሉ ይተባበራቸዋል ለማለት የማይታመን ነገር ነው።
 ወገኖቹ ጣዖት ሥራልን ሲሉት ስህተት እንደሆኑና ማመን
 የሚገባቸው እግዚአብሔርን ብቻ እንደሆነ ያውቃል። ሆኖም
 ጣዖትን የማምለክ ሀሳባቸውን ሊያስቀይራቸው ቢሞክር
 እንደማይቀበሉትና ከቶም መከራ እንደሚያደርሱበት ሥጋት
 አድርገዋል። አይሁዶች ወርቅ ስለሚወዱ ጣኦት
 እንዲሰራላቸው ወርቃችሁን አምጡ ቢላቸው ለወርቃቸው
 ስስተው ስለጣኦት ያላቸውን ሀሳብ ይቀይራሉ ብሎ አስቦ
 ነበር። ነገር ግን ያልጠበቀው ደረሰ። ወርቃቸውን ለመስጠት
 ተስማሙ። እሱም ሥጋዊ ሞትን ፈርቶ የማያዛልቃቸውን
 ጣዖት ሠራላቸው። ፈቃዳቸውን ለመፈጸም ብሎ
 እግዚአብሔርን ለመክዳት ተባባሪአቸው ሆነ። "ትልቁ ዳቦ
 ሊጥ ሆነ" ይሏል ይኸ ነው።
 በዘመናችንም በእግዚአብሔር ትዕዛዝ መሠረት ሳይሆን ለሰዎች
 እንደሚመች ወይም ሰዎች በሚፈልጉት መንገድ ሃይማኖቱን
 ለማስኬድ የሚሞክሩ አሮንን የሚመስሉ አሉ።

የእግዜር ምርጥ ሕዝቦች በመባላቸው፤
 የሚሰሩት ኃጢአት ሳይሰማቸው፤
 እግዜርን ለማየት መብት እንዳላቸው፤
 ያስቡ ነበረ ቢሳካላቸው።
 ተስፋቸው ሲጨልም አልሆን ሲላቸው፤
 ሙሴ ዘወር ሲል ካጠገባቸው፤ አሮንን
 ለመኑት እንዲያቆምላቸው፤ የሚዳስስ
 አምላክ በዓይን የሚታያቸው። “ቀናተኛ
 አምላክ ነኝ” ብሎ ስላላቸው፤ ቃሉን
 ለማስለወጥ ነበር መከራቸው። አሮን
 እምቢ ማለት መላ ቢጠፋው፤
 በእሳት የሚያቀልጠው ወርቅ አምጡ አላቸው።
 የማይቸሩ መስሎት የማያደርጉት፤
 ፈተና ውስጥ ገባ አሳር አሳዩት።
 ለበጎ ነው እንጂ ሰው የሚሰስት፤
 ዓይኑን መቼ ያሻል ለጥፋት ሲሉት።
 ስለተቃጠሉ በፍትወት ኃጢአት፤
 ቅርም አልተሰኙ ወርቅ ሲሰጡት፤
 ላብ ሳያፈሱበት ዘርፈው ካገኙት።
 የእግራቸውን አልቦ የእጃቸውን አምባር፤
 ያንገታቸውን ሀብል ጉንጉኑ የሚያምር፤
 የጀሮ ጉትቻ የጣት ቀለበት፤
 ጌጣቸውን ሁሉ አውልቀው ሰጡት።
 አልቻለም ለማመን በጣም ደነገጠ፤

ሀፍረትም ተሰማው ቃሉን ስለሰጠ።
 ምንም አላዘነ አንድም ቅርስ አልቀረው፤
 ወደ ነደደ እሳት ወደ ፍህም ሲጥለው፤
 ያለህቅ ነውና ሁሉም የተገኘው።
 ለምን ይሆን አሮን ያበጀው ጣዖት፤
 እግዜር ለማሳዘን ሰው ለማስደሰት።
 አሮን ታላቅ ነቢይ የሙሴ አንደበት፤
 እግዜርን ያውቀዋል ሲያወርድ በረከት።
 የእስራኤልን ሰዎች መርቷል በበረሀ፤
 ከሙሴ ጋር ሆኖ እያጠጣ ውሃ።
 የዘንጉ መለምለም በቤተ መቅደስ፤
 ትንቢት ሆኖለታል ስለ ድንግል ጽንሰ።
 ታዲያ ለምን ይሆን ያበጀው ጣዖት፤
 እንደሆነ ሲያውቀው ዋነኛ ኃጢአት።
 እንደምን ቸገረው በእግዜር መመካት፤
 በሙሉ ልብነት ለመቆም ለእውነት።
 ምንም አልሞከረም ሊመልሳቸው፤
 እስራኤላውያንን ከጥፋታቸው።
 በኮልታፋ አንደበት ሙሴ እንዳስረዳው፤
 እግዜር እንደሚያዝን በአድራጎታቸው፤
 ቀናተኛነቱን መቼም አያጣው።
 ባይፈልግ ይሆናል አንገቱን መስጠት፤
 ቅዱስ ዮሐንስን ታሪክ መሻማት፤
 መጠበቁ ይሆን ሙሴ እስኪመለስ፤
 ጽላቱን ለማየት ጣዖትን ሲያፈርስ።

ገባዎን

ገባዎን በ1966 ዓ.ም. በሀገራችን በወሎ ክፍለ ሀገር የደረሰውን ረሀብ ያስታውሰኛል። ረሀቡ ይፋ የወጣው በ1966 ዓ.ም. ይሁን እንጂ ባላገሩ መራብ የጀመረው ግን ከዚያ ቀደም ብሎ ነበር። በ1958 ዓ.ም. አካባቢ ሰው የሚቀምሰው አጥቶ ከእርዳታ የተገኘ ፋርኖ ዱቄት ሲታደል ትዝ ይለኛል።

በገባዎን ሰማይ ፀሐይ ከረረ፤
ሳር ቅጠሉ ዛፉ ከሰለ አረረ።
እረጭ ያለ ሰማይ ወፍ የማይበርበት፤
ክንችር ያለ ፀሐይ ወበቅ የበዛበት፤
ምድሩ ተተልትሏል ስለ ከፋ ድርቀት።
ወንዞቹ ደረቁ ምንጮቹ ነጠፉ፤
ቅጠሎች ከሰሙ ሰብሎች ረገፉ፤
አእዋፍ ተንጫጩ ሰዎች ለፈለፉ።
ከብቶች ተፋዘዙ እጥንታቸው ወጣ፤
የሚጋጥ የሚላስ አጡ የሚጠጣ።
ሰማዩን ለጉሞ ኤልያስ ነቢይ፤
ዋሻ ተደበቀ መዓት እንዳያይ።
ብጥቃ ደመና ታየች በሰማይ፤
የድኅነት ጭላንጭል ተሰፋ ልታሳይ።
እግዚአብሔር ፍጥረቱን መቸም ጥሎ አይጥልም፤
ፊቱ መመለሱን ሰዎች አዩ በሕልም።

ኤልያስን አለው ከዋሻ እንዲወጣ፤
ሕዝቡን አረጋግቶ ሰላም እንዲያመጣ።
የእንጨት ለቃሚዋን ቤቷን እንዲሞላ፤
በኪዳነ ምሕረት ድሃ እንድታበላ።

አልአዛር

ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ አልአዛርን ከሞት ሲያስነሳ ዘመዶቹን "ድንጋዩን አንከባሉት!" ብሎ አዘዛቸው። ከሞት ያስነሳ አምላክ ድንጋይ ማንከባለል ተስኖት ሳይሆን ሰዎቹም የድንቅ ሥራው ተካፋዮች እንዲሆኑ ስለፈለገ ነው። ምትሀት ሳይሆን በእውነት አልአዛር ከመቃብር መነሳቱን እንዲያዩ ድንጋዩን እንዲያንከባልሉ አዘዛቸው። እግዚአብሔር ፍጡሩ በበጎ ተግባር እንዲተባበረው ይፈልጋል። ሳንጸም፣ ሳንፀልይና ሳንሰራ እንዲሁ በመቀመጥ ብቻ የሚሳካ ነገር የለም። በቅዱስ ሚካኤል ድርሳን ላይ እንደተገለጸው ሰነፍ ሰው ቅዱስ ሚካኤልን በረከት እንዲሰጠው ሲለምነው "አንተ ሰነፍ አታርስ፤ አትነግድ ምኑን ልባርክልህ?" ብሎ መልሶለታል።

እንኳን ሰውን ያህል ታላቅ ፍጡር ይቅርና ወፍ እንኳ ጥሬ መልቀም የምትችለው ጥሬ ወዳለበት ሥፍራ ከበረረች ነው። የምትበርበት ክንፍ ደግሞ ተሰጥቷል። ዶሮ እንቁላል ጥላ ሃያ አንድ ቀን ታቅፋ አስኳሉ ወደ ጫጩትነት ሲለወጥ ቅርፊቱን መስበርና ጫጩቱን ከቅርፊቱ ማውጣት አለባት። ይህን የሚመለከት ሰው እግዚአብሔርን ማድነቅ መቻል አለበት። እግዚአብሔር በሥነ-ፍጥረቱ ይደነቃልና።

አልአዛር ካረፈ ከሦስት ቀን በኋላ፣ ጌታ ከተፍ አለ በምድረ ገሊላ። ሠለስቱን አውጥተው በአራተኛው ቀን፤

ተሰባስበው ሳለ ለማፍረስ ድንኳን፤
በትላልቅ ፍንጃል ቡና ፉት እያሉ፤
የሕልምም የእውንም ወሬ ያወራሉ።
በፀሐይዋ መውጫ ከወደ ምሥራቅ፤
ክርስቶስ መምጣቱ በውል ሲታወቅ፤
ተስፈንጥራ ወጣች ማርታ በቅጽበት፤
ሁሉም ተከተሏት ያስተዛዘኗት።
"ተከቦ ዙሪያውን በብርሃን ፀዳል፤
አልአዛርን ሊያድን ኢየሱስ ይመጣል፤"
እያሉ ያወሩት አንደኛው አዛውነት፤
ምንም ሕልም አይደለም ይኸው በእውን አዩት።
እህት አማችቼ ሮጠው ቀረቡ፤
የአላዛርን መሞት ነገሩ እያነቡ።
ክርስቶስ አዘነ በሁኔታቸው፤ ምርር
ያለ ሐዘን በማዘናቸው። እሱም
አለቀሰ ሊያጽናና ፈልጎ፤ ሞትን
እንደማያውቅ ራሱ ደንግኝ።
ሊጠይቅ የመጣው በአራተኛው ቀን፤
የአላዛርን መሞት ሁሉም እንዲያምን።
አዳምን "ወዴት ነህ?" ብሎ እንደጠራው፤
የመቃብሩን ሥፍራ እንደማያውቀው፤
"ወዴት ነው?" አላቸው የተቀበረው።
አብሯቸው ተጓዘ ከእድምተኞች ጋራ፤
አካባቢው ካለ የመቃብር ሥፍራ።
"የመቃብሩን ድንጋይ አንከባልሉ" አላቸው፤

አልአዛር ሲነሳ ሁሉ እንዲታያቸው።
 ዶሮ እንቁላል ሰብራ እንደምትፈለፍል፤
 ድንጋዩን አነሱት አላዛር ብቅ እንዲል።
 መግነዙን ፈቱለት ልብስም አለበሱት፤
 ማመን ተስኗቸው አገላብጠው አዩት።
 ምንም ድካም የለው ረሀብ ጥማት፤
 ትናንት መሰላቸው የተለያዩት።
 አልዓዛር ተነሳ በአራተኛው ቀን፤
 ሰውን ለማስተማር ትንሳኤ ብርሃን።

የሰው ያለህ

ብዙዎቻችን ለስሙ ክርስቲያኖች እንባላለን እንጂ የክርስትና
 ወጉ የለንም። በእኛ ምግባረ ብልሹነት ሃይማኖታችንን
 እናስተቻለን። ሃይማኖታችን የኛን ክፉ ምግባር ታበረታታ
 ይመስል።

ማኅተብ ያልበጠሰ እውነት ያጠበቀ፤
 እንቁታ የሚገባው በዕድሜው የዘለቀ፤
 አለ ወይ ትልቅ ሰው? አለ ወይ ክርስቲያን?
 በሰው የማይዋሸቅ በራሱ የሚታመን።
 ቀጥ ብሎ የሚሄድ ሳያጎበድድ፤
 ያልተተበተበ በዘመድ አዝማድ።
 የት ይሆን? መገኛው እውነተኛ ሰው፤
 የማይሸማቀቅ ቅንነት ያለው።
 ከሰው ሲቀላቀል የማያውቅ ሥጋት፤
 የማያስባንኑት ግፍና ክህደት።

የማታ እንጀራ

በልጅነት ዘመኔ የማውቃቸው አንድ አቅመ ደካማ ዓይነት ሥውር መነኩሴ ነበሩ። የሚተዳደሩት በልመና ነበር። ቀን ከተማ ሲለምኑ ውለው ሲመሻሻ በኛ ቤት በኩል ወደ ማደሪያቸው ወደ ቤተ-ክርስቲያን ይሄዳሉ። ጧት ጧት እዚያው ቤተ-ክርስቲያን ነበር የሚለምኑት። ማታ ማታ ድንገት በኛ ሰፈር ሲያልፉ ካገኘኋቸው እየመራሁ ቤተ-ክርስቲያኑ ድረስ አደርሳቸዋለሁ። መንገዱ ገደላ ገደል ስለሆነ ያለ መሪ ለመሄድ ያስቸግራል። ታዲያ ማደሪያቸው እስከሚደርሱ ድረስ ይመክሩኝ ነበር። አልባሌ ለማኝ ይመስላሉ እንጂ አሁን መለስ ብዬ ሳስታውሰው ትልቅ ሰው ነበሩ። ሁልጊዜ ከመሰነባበታችን በፊት ይመርቁኛል። ደጋግመውም የሚመርቁኝ "የማታ እንጀራ ይስጥህ፤ አይቶ ከማጣት ይሰውርህ" ነበር። እናቴም "የማታ እንጀራ ይስጥህ" ትለኝ ነበር።

ለቸገረው ማዘን ቀን ለጎደለበት፤
መሆኑን ተረድተን እግዜርን ማስደሰት፤
አካፍለን እናጉርስ ካለን ሳንሰሰት።
ያ የተቸገረ የሰው እጅ የሚያየው፤
ማን ያውቃል ምን እንደሁ ምን እንደነበረው?
"አግኝቶ ከማጣት ይሰውራችሁ፤
እንደኔ ከመሆን ይጠብቃችሁ፤"
ብሎ በትካዜ ሲመርቃችሁ፤

ከቶ ምንድን ይሆን የሚሰማችሁ?
ማግኘትና ማጣት ይፈራረቃሉ፤
አንደኛው ለሌላው ቦታ ይለቃሉ።
ከቶ ምንም ቢሆን እንዳማረበት፤
ሁል ጊዜ የሚኖር ቀን ሳይጎድልበት፤
እስከመጨረሻው እስከ ዕለተ ሞት፤
የሚቻል አይመስልም ሲመለከቱት።
አጥቶ ማግኘት ይሻል አይቶ ከማጣት፤
“የማታ እንጀራ” ነው ሰው የሚያስደስት።
ቁልቁል ነው መንገዱ አግኝቶ ማጣት፤
ያጣ ሰው ለማግኘት ይወጣል ዳገት።
ከሰዓት በኋላ ምሽት ሲጀምር፤
ማዘቅዘቁ አይቀርም ሀብትና ጀምበር።
በጎልማሳ ጊዜ ገንዘብ ማፍራት ሲቻል፤
እንዲሁ በከንቱ የሚንቀዋለል፤
መቆጨቱ አይቀርም ኑሮው ሲጓደል፤
ኋላ በስተርጅና ጉልበት ችላ ሲል።

"ላም እሳት ወለደች"

"ላም እሳት ወለደች አትተወው ነገር ልጄ ሆነባት።
አትልሰው ነገር ፈጃት።" ይላሉ የድሮ ሰዎች ሲተርቱ።
እመቤታችንም አምላኳን የመውለዷ ነገር
አስጨንቋታል። ሊቁ አባ ሕርያቆስ በቅዳሴ ማርያም ስለ
እመቤታችን አምላክን የመፀነስ ነገር፣ እሳት የሆነውን
መለኮትን ስትፀንስ አለመቃጠሏ፣ አስደንቆት ጽፏል።
እመቤታችን ሙሴ በሲና በረሀ ሳትቃጠል በእሳት አምድ
የተከበበችውን ዕፀ ጳጦስ ትመስላለች።

ቅድመ ዓለም ያለ እናት፣

በኋላም ያለ አባት፣

አምላክ ተወለደ ሊሆንን መድኃኒት።

ኪሩቤል ሱራፌል ያልቻሉትን ጌታ፣

ካንቺ ተዋሕዶ ታቀፍሺው በርጋታ።

በመስቀል ላይ ውሎ ደሙን ያፈሰሰው፣

ሞትን ድል አድርጎ አበሳን የሻረው፣

ሰው አምላክ በመሆን ለክብር የበቃው፣

አምላክ ተዋሕዶሽ ሥጋሽን ለብሶ ነው።

የእሳቱ ወላፊን በማገፀንሽ፣

ዘጠኝ ወር ነደደ ሳያቃጥልሽ!

ከምን ዓይነት ገል ነው አንቺን የሰራሽ?

ፍትሐት

በመጽሐፍ ቅዱስ ብዙ ተዓምራት ተጽፈዋል። እነ ቅዱስ
ጳውሎስ ታስረውበት በነበረው በሮሜ እስር ቤትም የታየው
የሚደነቅ ነበር።

ተቀፍድደው ሳለ በእግር ሰንሰለት፣

ጨለማ ወሯቸው በሮሜ እስር ቤት፣

ሲላስና ጳውሎስ ሁለት ሰማዕት፣

መዝሙር ሲዘምሩ በውድቅት ሌሊት፣

ደማቅ ብርሃን ታዩ በማረፊያው ቤት።

ታላቅ ጩኸት ሆነ ተናወጠ ቤቱ፣

ተሰነጣጠቀ ሊፈርስ መሠረቱ።

እግረ ሙቁም ላላ ሾለክ ከእግራቸው፣

በሩም ተከፈተ ማንም ሰው ሳይነካው፣

ደረሰ ሰዓቱ ነፃ የመውጫቸው።

ጠባቂው ራደ ከእንቅልፉ ሲነቃ፣

ቤቱን ክፍት ሲያየው ሳይሰበር ሳንቃ፣

ሾተሉን መዘዘ ራሱን ሊያጠፋ፣

እንደማይቀር ሲያውቀው የእስረኞቹ ዳፋ።

ጳውሎስም አጽናናው የወህኒውን ሹም፣

ማንም እንዳልጠፋ እንዳልጎደለም።

ሠለስቱ ደቂቅን ያወጣ ከሳት፣

ታምሩን አሳየ በሮሜ እስር ቤት።

ጳውሎስና ሲላስ ሆነው በሕብረት፣

ሌት ተቀን ሲተጉ በጾም በጸሎት።

ቁርሜሎስ ተራራ

መምህር ዘበነ ለማ በሲልቨር ስፕሪንግስ ከተማ፣ ሜሪ ላንድ በሚያካሂደው በረቡዕ ጉባዔ ጥቅምት 16 ቀን 1998 ዓ.ም. ካስተማረው የተወሰደ። "የዛሬውን ትምህርት አስመልክቶ በቁ የሚጽፈው ግጥም ይታየኛል" ብሎ ከጉባዔው መልስ እራት እየበላን እንደቀልድ ባሳሰበኝ መሠረት በዚያው ምሽት በትኩሱ የተጻፈ።

ጥንቆላ ሟርት አስማት እንዲሁም ድግምት፤
አዶ ከርቤ ጨሌ አውልያ ጣዖት፤
የሰይጣን ማደርያ ርኩስ መናፍስት፤
ኤልዛቤል አክላብ የነሱ ካህናት፤
እግዚአብሔርን ክደው ወድቀው በኃጢአት፤
ገበሩ ለሰይጣን አርደው መስዋዕት።
ዘፈኑ ጨፈሩ ፈጸሙ ርኩሰት፤ ሞትን
አሸተቱ በኤልያስ ፊት። ሰማዩን
ለጎመው ዝናብ እንዳይዘንብ፤
ጌታ ማን እንደሆነ እንዲያውቁ ከልብ፤
የጣዖት ካህናት ኤልዛቤል አክላብ።
ሦስት ዓመት ከመንፈቅ ሰማይ ተጨነቀ፤
ቁጥቋጦው እንስሳው ሰው ሁሉ ደረቀ፤
በዱር በገደሉ ሬሳ ወደቀ።
"ጣዖታችሁ ዳጎል የት ሀገር ነው ያለው?

በረሀብ ስትረግፉ ዝም ብሎ የሚያየው፤
ተኝቶ ይሆናል እስቲ ቀስቅሱት፤
ዝናብ ጠፋ በሉት ሆነ ሦስት ዓመት።
የሰማይን መስኮት መክፈት የሚችለው፤
ደመናን ነፋስን እንዳሻው የሚያዘው፤
በዝናብ አብቅሎ፤
በፀሐይ አብስሎ፤
በፀጋ በረከት የሚመግበን፤
ማነው አምላካችን ፈጥሮ ያልተወን?
እስቲ እንፈታተን በተግባር እንይ፤
እናቅርብ መስዋዕት በተራ እንጸልይ፤
ቁርሜሎስ ተራራ በጉብታው ላይ፤
ምልክት እስክናይ ከላይ ከሰማይ።"
እንደልማዳቸው እንደሚያደርጉት፤
ለጣዖቶቻቸው ሰጡ መስዋዕት፤
ጌቶቻቸው ብዙ አማልክቶቻቸው፤
ፋክክር ነው መሰል ጠፋ አንደበታቸው።
ከጧት የጀመሩ እስከማታ ድረስ፤
ሲዋትቱ ዋሉ ሳይሰሙ ምንም መልስ።
ገላቸውን መንጨት መተልተል ጀመሩ፤
በጣዖቶቻቸው እጅግ ተማረሩ።
አጋንንት ጸጥ አሉ መላው ጠፍቶባቸው፤
ኤልያስ አፍዝዞ በፀሎት አስሯቸው።
የተሰበሰቡት የሕዝብ ሠራዊት፤
"አንፈልግም" አሉ ከእንግዲህ ጣዖት፤

ኤልያስን አሉት "መስዋዕት አቅርብ፤
 እግዚር ይታረቀን በፀሎት አሰብ።"
 ባስመሳይ ካህናት ትዕግሥታቸው አልቆ፤
 አርግፈው ጣሏቸው በጢሶን ሸለቆ፤
 ኤልያስ ለእግዚአብሔር እንዲያቀርብ ፀሎት፤
 መስውያውን ቦታ ግልጽ አረጉለት።
 እሱም አስቆፈረ ጉድጓድ መሰዊያ፤
 ዙሪያውን አስካበ አስራ ሁለት ድንግያ።
 በእስራኤል ነገዶች ሐዋርያት ልክ፤
 አሰላ ቀመሩን በስመ አምላክ።
 ለአብርሃም ለይስሐቅ ለያዕቆብ ጌታ፤
 ለፈጣሪው ጮኽ አሰማ ስሞታ።
 ከሰማይ ወረደ የእሳት ነበልባል፤
 መስዋዕት ሲበላ ታየ ሲያቃጥል።
 "እልል!" አለ ሕዝቡ በግንባር ተደፋ፤
 በኤልያስ አምላክ ሰላገኘ ተሰፋ።

መቻል

"ላያስችል አይሰጥም" ይባላል። የማይቻል ፈተና የለም።
 ከታገሱት ሁሉም ያልፋል። ችግር ብዙም ሳይበዛ እምነትን
 ያጠነክራል። ሰው ችግር ካልደረሰበት እግዚአብሔርን
 አያስታውስም።

ሁሉም ነገር በልክ ጭንቀትም ቢሆን፤
 ያስፈልጋል ለኛ በድን እንዳንገሆን።
 “አንደኛው ሲጫወት እናቱ ሞታበት፤
 ሌላኛው ያለቅሳል ገበያ ሄዳበት።”
 በትንሽ መከራ የሚጨነቅ ሰው፤
 ከሱ የባሰበት እንዳለ ቢያውቀው፤
 ያመሰግን ነበር ተጽናንቶ ባለው።
 ሣራ ልጅ ስትወልድ በዘጠና ዓመቷ፤
 ሲያስቡት ይደንቃል ትዕግሥተኛነቷ።
 እግዚርን ተማምኖ ብዙ ከተለፋ፤
 መሳካቱ አይቀርም ካልቆረጡ ተሰፋ።
 ችግር ሲያንገዳግድ የሚጥል ቢመስልም፤
 የሚታገል ሰው ነው የሚችለው መቆም።
 መከራ ሲጫጫን የሚከብድ ቢመስልም፤
 መሸከም ይቻላል የማይቻል የለም።
 ማሳለፍ ይቻላል ችግርን በርጋታ፤
 ከጠየቁ እግዚርን ዘወትር ጧት ማታ።
 ለጊዜው ይመስላል የማይታለፍ፤

ሌሊቱ አልነጋ ሲል እምቢ ብሎ እንቅልፍ።
 “ያልፋል ሁሉ ነገር እንዳለ አይቆይም፤”
 አይረሳም የለ ይረሳል ሁሉም።
 ለአዲስ ሰው አዲስ ነው የዓለም ነገር፤
 ቋሚና ዘላቂ የሚመስል ነባር።
 ማን ይሆን ደስተኛ እንቅልፍ የሚወስደው?
 የዚህ ዓለም ጣጣ የማያስባንነው።
 ሁሉንም በልኩ መያዝ ይሻላል፤
 የተንዛዛ ነገር ችግር ይፈጥራል።

“ከቶ አይቀርም ሞቱ...”

ከሞት የሚያመልጥ የለም። ሁሉም ፍጡር የተባለ ሟች ነው።
 እስከ ዕለተ ሞታችን ድረስ ግን ደጎች ብንሆንና እግዚአብሔር
 የሚወደውን ለመስራት ብንሞክር እንጠቀማለን።

ክርስቲያን ይንቃል የምድሩን ጉዳይ፤
 ቤቱ ስለሆነ በላይ በሰማይ።
 ደላንም አልደላን ኖረን ኖረን ካፈር፤
 መግባታችን አይቀር ሆነና አፈጣጠር።
 ምን አደካከመው ካፈር ያበጀን፤
 እንደ ጥራጥሬ ጥሎ የሚያነሳን።
 እሸት እንደሆነ እንዳማረበት፤
 የሚቆይ ማን አለ ወቅት ሳያልፍበት።
 ሁሉም እንደነበር እንዳለ አይቆይም፤
 ጊዜ የማይለውጠው ከፍጡር የለም።
 ትናንት የነበረው ዛሬ አይታይም፤
 ትናንት ወዳጅ ያሉት ዛሬ አብሮ አይቆምም፤
 ጊዜ አይቶ ይሸሻል ሰው ሲያጡ አይወድም።
 ልጆች በአዋቂዎች በጃጁት ሲሰቁ፤
 የነገ ተረኞች እንደሆኑ አያውቁ።
 ሰው ለምን ይጓጓል ለዚች ከንቱ ዓለም፤
 ኃጢአት የሚሰራው ላይኖር ዘላለም።
 “የሣር አበባ ነው ሰውም ሆነ ክብሩ፤”
 ጴጥሮስ ወማቴዎስ እንደተናገሩ፤

መርገፍ የማይቀር ነው ምን ቢፍጨረጨሩ።
 ሰው የሚጨነቀው በፍልስፍናው፤
 ለልማቱ ሳይሆን ቶሎ ለመጥፊያው፤
 ሞት እንዳይቀርለት ስለተረዳው።

ዘመቻ

ሆሳዕና የክተት ሰልፍን ያስታውሰኛል። በተለይም ጌታ
 በጦርነት ጊዜ ለአገልግሎት የምታስፈልገውን አህያን መገልገሉ
 ለወንጌል ጦርነት እንደተነሳሳ ያመለክታል።

መንፈስ ቅዱስ መጣ በርግብ ተመስሎ፤
 አብ ድምፁን አሰማ አንድ ልጄ ብሎ፤
 ዮርዳኖስ ሲናገር እንደሌለው አቻ፤
 አፈገፈገለት በክብር ለሱ ብቻ።
 ዘመሩ ሕፃናት ገና ጡት ያልጣሉ፤
 "ሆሳዕና በአርአያም ሆሳዕና" እያሉ፤
 "እናቱ ድንግል ናት ቅድስት ማርያም፤
 ለተራቡት እንጂ ለጠገቡ አልመጣም።
 እኛን የአዳም ልጆች ደስ ይበለን በጣም።"
 እያሉ ዘመሩ ሕፃናት በሙሉ፤
 በየናቶቻቸው እቅፍ ላይ እያሉ፤
 ፈሪሳውያኑን ፈርተው ዝም ሳይሉ።
 በአህያ ጀርባ ላይ ተቀምጦ ሲያዩት፤
 ጻፎች አሸሟጠጡት ስላላወቁት።
 አማኞች የሆኑት አብረውት ተጓዙ፤
 ስንበሌጥ ቂጠማ ወይራ ጎዘጎዙ።
 አነጠፉ ጋቢ ካሊም ነጭ ኩታ፤
 ሊዘምት ሲነሳሳ ድል አድራጊ ጌታ።

ጴጥሮስ

ጴጥሮስ ከጌታ ጋር ወደ ደብረ ታቦር አብሮ ሄዶ ኤልያስንና ሙሴን ባዩ ጊዜ እዚያው አብሯቸው ለመኖር ጓጉቶ ዳስ እንጣል አላቸው። ሁለቱን ነቢያትና ዋናውን ባለቤት ካገኘ ምንም የሚጎድልበት እንደሌለ ስለተረዳ ከሌሎች ምድራውያን ተለይቶ ከነሱ ጋር አብሮ በድንኳን ለመኖር ተመኘ።

የአብርሃምን ድንኳን ለመትከል አቀደ፤
 ሰማያውያን ጋር ለመኖር ወደደ።
 ሙሴና ኤልያስ ሲኖሩ በምድር፤
 ሊያነጋግራቸው ስለሰሩት ግብር፤
 ለመቅሰም ፈልጎ ብዙ ቁም ነገር።
 በችኮላ ሳይሆን በረጋ መንፈስ፤
 አርፈው ተስተናግደው በአብርሃም ዳስ።
 ከነቢያቱ ጋር ክርስቶስ ካለለት፤
 ምንም አይቸግረው ምንም አይጎድልበት።
 ታየው ደብረ ታቦር ስትሆን ገነት፤
 የሕይወት ውሃ ምንጭ የሚፈልቅባት፤
 የሚያጠግብ እንጀራ የሚበላባት።
 ሦስት ዳስ እንጣል እንኑር አላቸው፤
 የሰማዩን ትተው በምድር ሊያስቀራቸው።
 አንዱን ለክርስቶስ፤
 ሌሎቹን ለሙሴ፤ እንዲሁም ኤልያስ።

አራተኛ ለሱ ድንኳን አላሰበም፤
 ያውቃል ፈተናውን አላጠናቀቀም።

የኋላ ቀርነት ተጠያቂ ...

የኢትዮጵያን ኋላ ቀርነት በኦርቶዶክስ ሃይማኖት ለማመካኘት የሚፈልጉ አሉ። ሃይማኖቷ ግን የሀገሪቱን ሉዐላዊነት በማስከበር ኢትዮጵያን ስመ ጥር ያደረገች ናት። ኢትዮጵያ መዳከም የጀመረችው በመላፍንት አገዛዝ ምክንያት በተነሳው መከፋፈልና የርስ በርስ ጦርነት ነው። ያ ደግሞ ነገሥታቱ ከእግዚአብሔር ትዕዛዝ ውጭ ከአንድ በላይ ሚስት ያገቡ ወይም ቅምጥ ይይዙ ስለነበር የሥልጣን ተቀናቃኞችን በማበራከታቸው ነበር።

የኢትዮጵያ ድህነት ዋና ምክንያት፤
እንዴት ሊባል ቻለ ኦርቶዶክስ እምነት፤
ቁጭ ብሎ ቧገታን ማን ነው ያስተማረው?
ያለ ሥራ መኖር ተገቢ ነው ያለው።
ሁሉም ወጥቶ ወርዶ በግንባሩ ወዝ፤
እንዲበላ እኮ ነው እግዚአብሔር የሚያዝ።
ያም ፁሙ ስገዱ ጸልዩ ያለን፤
አይደለም ተቀምጠን እጅን አጣጥፈን።
አክሱም ላሊበላ ጎንደር የኖሩት፤
ሥራዎቻቸውን ከየት ለመኑት?
በጥበብ ነው እንጂ ከእግዚር ባገኙት።
የማይችሉ ቢሆን የማይሞክሩት፤ አባይን
መገደብ እንዴት አሰቡት? ከግብፅ እጅ
መንሻ መስቀል ለማምጣት።

እንደሆነ አውቀውት መስቀል መድኃኒት፤
የእግዚአብሔር በረከት የሚገኝበት፤
ረሀብ በሽታ ኋላ ቀርነት፤
ከኢትዮጵያ ምድር የሚጠፋበት።

ጴጥሮስን ወንበዴ ቀደመው

"ወንበዴ አስከትሎ ሲታይ የሄደው፤
እንዲያዛርፈው ነው ልምድ ስላለው።" የሚል ግጥም በድንገት
መጣልኝና የጴጥሮስ ቁጭትና ጸጸት ታየኝ። መድኃኒታችን
ኢየሱስ ክርስቶስ በአይሁዶች እጅ ወድቆ በነበረበት በዚያች
በጭንቅ ሰዓት፤ ጴጥሮስ "የክርስቶስ ተከታይ አይደለሁም።
ይህን የምትይውን ሰው አለዛሬ አይቸውም አላውቅ" ብሎ
ተናግሮ የነበረው አሁን በኛ ዘመን በተለያዩ መልኩ ለምድራዊ
ጥቅም ሲሉ ክርስቶስን የሚክዱ ሰዎች መኖራቸው እንግዳ
ነገር እንዳይደለ ያረጋግጥልናል።

የገነትን በር ቁልፍ አደራ ሰጥቶት፤ ወዴት
ጠፋ? ጴጥሮስ ክርስቶስ ሲሞት። ጴጥሮስ
አልቀረለት ቁልቁል ተሰቀለ፤ ጌታው ጋር
ቢያደርገው እንዴት በታደለ። በዋለበት
ውሎ ባደረበት ሲያድር፤
ይታወቅ የለም ወይ እንደሆነ አሸከር።
“አላውቀውም” ብሎ ሲናገር ውሸት፤
ዶሮ ከሩቅ ሰምቶ ተሳለቀበት።
“ኩኩሉ!” አለ ዶሮ ከንፋን እያማታ፤
የአምላክ ቃል ሲፈጸም የማታ የማታ።
እሱ አልነበረም ወይ ቁልፍ የተሰጠው፤
አምላኩ ጋር መሞት ምንድን አስፈራው?
ለምን ተጨነቀ እውነት መናገር፤

ምንድን ነው የሚያስዋሽ ከቶ የሚያሳፍር?
ክርስቶስ ጋር መሞት አይደለም ወይ ክብር?
ስቅስቅ ብሎ አነባ ግራ ቢገባው፤
በመንፈስ ተረድቶ ሽፍታ ሲቀድመው።

መጥምቁ ዮሐንስ

ስለ መጥምቁ ዮሐንስ እየገጠምኩ እያለሁ የአባቱ የካህን ዘካርያስ ነገር ታወሰኝና ብዙ ስንኞችን ጻፍኩ ከዚያም ስለ እናቱ ኤልሳቤጥ። አንድ ግጥም እጽፋለሁ ብዬ የተነሳሁት ሳላስበው ሦስት ግጥሞችን ጻፍኩ። እነሱም በተከታታይ እነሆ።

በናቱ ማኅፀን ስድስት ወር ቆይቶ፤
ለማርያም ሰገደ ሰላምታዋን ሰምቶ፤
ለማርያም መስገዱን እንድታበስር፤
ወተወተ እናቱን ሹክ አላት ምስጢር።
እንድትማልድለት እናቱን ጠየቀ፤
ደስ አለው ቧረቀ ዘለለ ደለቀ፤
ወረደ በረሀ እፋኝትን ሸሽቶ፤
በሐፃንነቱ እንዳትነድፈው ፈርቶ።
ሽማግሌ አባቱ ካህን ዘካርያስ፤
ደሙ ሲንዠረዠር በቤተ መቅደስ፤
በበረሀ ነበር ቅዱስ ዮሐንስ።
በብሉይ ማለቂያ በሀዲስ መባቻ፤
በበረሀ ኖረ ከሰው እሱ ብቻ።
በእሳት አጥማቂውን መምጣት የሚያበስር፤
ነቢይ ሐዋርያ ሁለቱንም ነበር።
ገላው ፀጉር ብቻ እንደ ኤልያስ፤
የገመሎ ቅርፈፊት እራፊ የሚለብስ፤
ቀለቡ ጣዝማ ማር የበረሀ አንቦጣ፤

የእባብ ልጆች ሊያጠምቅ ከምናኔ መጣ።
የአባቱን ገዳዮች ይቅርታ አርጎላቸው፤
ንስሐ እንዲገቡ መክሮ አጠመቃቸው።
እነሱ እንደሆነ አልተጸጸቱም፤
ዛቱ እንጂ ለመግደል ክርስቶስንም፤
የልጅነት ጽዋ ኋላም አልቀረም።
የሰው ልጅ ግትር ነው ምክር መች ይሰማል፤
ከኃጢአት መላቀቅ ከቶ መች ይወዳል፤
ሸክም አይከብደውም ኃጢአት ያከማቻል።

ዘካርያስ

ዘካርያስ ነበር ታላቁ ካህን፤
 የእግዚአብሔር አገልጋይ እጣን የሚያጥን።
 በቤተ መቅደሱ እጣን እያጠነ፤
 አዋጅ ነጋሪ ልጅ መውለድ ተማጠነ።
 እጣኑ አረገ ወደሰማያት፤ ደረሰ
 መዓዛው ከዙፋኑ ፊት። ቅዳሴው
 ፀሎቱ ከልብ በፍርሃት፤
 ቂም በቀል የሌለው ንፁሕ መስዋዕት፤
 መልአኩ ገብርኤል ተገለጠለት።
 አሜን እንደማለት የሚያበስረውን፤
 ምርምር ውስጥ ገባ ያልቸገረውን።
 አፉ ተለጎመ በመጠራጠሩ፤
 ገብርኤል ሲናገረው በመከራከሩ።
 እስኪወለድ ድረስ ዮሐንስ መጥምቅ፤
 በሰባዔ ቆየ በጾም ሲጨነቅ።
 ዮሐንስ ሲወለድ ሰባዔው አበቃ፤
 ከእስሩ ተፈትቶ ለመናገር በቃ።

ኤልሳቤጥ

የሣራን የሐናን ፈለግ በመከተል፤
 ለመውለድ ተመኘች ተጋድሎ የሚጋደል።
 ነገረች ለባሏ በብርቱ እንዲፀልይ፤
 በቤተ መቅደሱ ምልክት እስከሚያይ።
 እጣን ሞገሩ ለኤልሳ በጃት፤
 ዮሐንስን ፀንሳ መንፈስ ሞላባት።
 በማጎፀን ሆኖ ሲሰግድ ተሰምቷት፤
 ለቅድስት ማርያም አበሰረቻት።
 ታላቅ ሰው ወለደች ነቢይ ሐዋርያ፤
 ለክርስቶስ ወንጌል የሚያዘጋጅ ጥርጊያ።
 ሰላምታ ደረሳት ከድንግል ማርያም፤
 አምጣ ወለደች ያለ አንዳች ሕመም።
 ዮሐንስን ወልዳ ታላቅ መምህር፤
 ለሷም አልቀረላት ምናኔ በዱር።

ደረቅ ጥሬ

የእህል ዘር የሚሆነው ደረቁ ጥሬ ነው። ደረቁ ጥሬ በለሰለሰ አፈር ላይ ሲዘራ እርጥበት ካገኘ ይበቅላል። ለፍሬ ለመድረስ ብዙ ፈተና ማለፍ አለበት። የሰው ልጅም እንደዚያው። እህል በስብሰብ መብቀሉና አንድ ፍሬ የነበረው ብዙ ማፍራቱ አንደኛ የሰው ልጅ ከሞተ በኋላ እንዲሁ በስብሰብ እንደማይቀር ትልቅ ትምህርትን ይሰጣል። ዳግመኛም አንድ የነበረው ፍሬ ደግሞ መራባቱና መበርከቱ የእግዚአብሔርን ቸርነት ያስገነዝበናል።

የማይቆረጠም የደረቀ ጥሬ፤

ሊበቅል ይችላል ሊሰጥ ብዙ ፍሬ።

ወጀቡን አረሙን ሐሩሩን ታግሶ፤

ፍዳውን ቁም ስቅሉን አሳሩን ጨርሶ፤

የፀደቀ ተክል እግዜር የባረከው፤

ማበቡ ማሸቱ ማፍራቱ የማይቀር ነው።

እንደ ጥራጥሬው የሰው ልጅ አሳርም፤

ቢበዛ ነው እንጂ አይተናነስም።

ተፀንሶ ተወልዶ እስከ ዕለተ ሞት፤

መውጣት መውረድ አለ ዳገት ቁልቁለት።

ፈተናው ብዙ ነው ኃጢአት ለመስራት፤

ከእግዚአብሔር ተጣልቶ ቶሎ ለመጥፋት።

ክርስትናን መያዝ ማክበር ያስፈልጋል፤

ለምድርና ሰማይ ለሁሉም ይበጃል።

ቅዱስ ዳዊት

ቅዱስ ዳዊት በወላጅ አባቱ እንኳ ቁም ነገር ይደርሳል ተብሎ አይጠበቅም ነበር። ከልጆቹ መሀል አንዱን ሜሮን እንዲቀባለት ነቢዩ ሳሙኤል ልጆቹን እንዲያቀርብለት ሲጠይቀው አባቱ እሴይ ዳዊት ይሆናል ብሎ ስላልገመተ ዳዊትን አላቀረበውም። ወንድሞቹ ሁሉ ተሞክረው እግዚአብሔር እንዳልመረጣቸው በነቢዩ አማካይነት ሲታወቅ "ከእነዚህ ሌላ ልጅ የለህም ወይ?" ብሎ ነቢዩ ሲጠይቀው እሴይ በጎቹን እንዲያግድለት በዱር ያስማራው ብላቴና ልጁ ትዝ ይለዋል። ከሁሉም ያነሰ አቅም የሌለው ወጣት። እግዚአብሔር ብዙ ጊዜ ድንቅ ሥራን የሚሠራው በሰዎች ዘንድ በተናቁት ደካሞች አማካይነት ነው። ደካሞቹ የማይጠበቅባቸውን ታላቅ ሥራ ሲሰሩ ሥራው በእግዚአብሔር ኃይል እንደተከናወነ ይታወቃል።

ተንቆ ነበረ ሕፃን ነው ተብሎ፤ ከጭንቅ

አወጣቸው ጎልያድን ጥሎ። ሳሙኤል

ቅዱሱ ሜሮን የቀባው፤ የእግዜር የልብ

ወዳጅ መሆን የበቃው፤ ቁመናው

ሳያድግ ከንዱ ሳይፈረጥም፤

ሰው ሁሉ ሲፈራ ሲርድ ሲያጉረመርም፤

እግዜርን ተማምኖ ደፈረ ሊፋለም።

ተፋለመ ዳዊት ሳይፈራ ሳያፍር፤

ለወገን ነፃነት ለናት ሀገር ክብር።

በኃያልነቱ ከልብ የሚኩራራ፤ ጨካኝ
 ስለሆነ ምንም የማይራራ፤ ከሞት
 እንዲያድነው ከጎልያድ ካራ፤ ዳዊት
 ስላወቀ አምላኩን ተጣራ። እንዲህ
 ሲል ፀለየ ለአምላክ ለወዳጁ፤
 ወንጭፍና ጠጠር ይዞ በቀኝ እጁ።
 "ግፈኛና ጨካኝ አረመኔ ሰው፤
 ጌታ ሆይ ቅስፈው ዕድሜ እንዳትሰጠው።
 አሳልፈው ለኔ በእጄ ላይ ጣለው፤
 ክብርና ሞገስን አንተ አቀዳጀኝ፤
 የእስራኤል ጋሻ መከታ አድርገኝ፤
 ታዛዥ ቅን አገልጋይ ለቃልህ ታማኝ።"
 ፀሎቱን ደገመ እየደጋገመ፤
 በጎልያድ ንቀት እየተገረመ።
 ሦስት ጠጠር ለቀመ ለመጠባበቅ፤
 በአንደኛዋ ብቻ እንደሚጥል ሲያውቅ።
 ሦስተኛ ወዝውዞ ቢያወናጭፈው፤
 ባንደኛዋ ጠጠር ግንባሩን መታው፤
 ግፈኛውን ጠላት ገንድሶ ጣለው።
 ጎልያድ ተደፍቶ ደሙ ሲንዠረዠር፤
 ግምባሩን በርቅሳው ያቺ ትንሽ ጠጠር።
 ወገኖቹ ፈሩ ካካባቢው ጠፉ፤
 ለማምለጥ ቸኩለው እርስ በርስ ተጋፉ።
 በጎልያድ ግምባር በመስቀልያው፤
 ግፈኛን ለመጣል ነድሎ የገባው፤

ድንጋዩ ክርስቶስ ሞዐ አንበሳ ነው።
 ዳዊት ጎልያድን ግዳይ ስለጣለ፤
 የእግዚር የልብ ወዳጅ ጸድቅ ሰው ተባለ።
 ዳዊት ተሸለመ ታላቁን ሜዳሊያ፤
 ለሰራው ጀግንነት ለስሙ መጠሪያ።
 ኮረዶች ዘፈኑ በሆታ ታጅበው፤
 እብሪተኛ ሲወድቅ በጣም ተደስተው።
 ድልን ያቀዳጀ አንድ ፍሬ ልጅ፤
 መሆኑን ተረድተው የእግዚአብሔር ወዳጅ፤
 ይንገስልን አሉ አዋጅ ይታወጅ።
 ጌድዮን በችቦ ዳዊት በወንጭፍ፤
 አይችሉም ነበረ ጠላት ማሸነፍ፤
 እግዚአብሔር ጎናቸው ቆሞ ባይደግፍ።

ሎሚ ቆንጆ መዓዛ ያለው ፍሬ ነው። መጥፎ ሽታን ለመከላከል ሎሚ ይሸተታል። “ሎሚ ለሽታ” ይባላል። ሎሚ ጌጥ ነው፤ ለፍቅረኛ የሚሰጥ ገጸ-በረከት። ሎሚ ገጽሕና መጠበቂያ ነው። ዶሮ በሎሚ ትታጠባለች። ጎረምሶችና ኮረዶች መጥፎ ጠረን ለማስለቀቅ በሎሚ ውሃ ይታጠባሉ። ሎሚ መድኃኒት ነው። ሆድ ሲከብድ ወይም የማይስማማ ምግብ ከተበላ ሎሚ መምጠጥ ወይም ከውሃ ጋር ጨምቆ መጠጣት ፈውስ ይሰጣል። ሎሚ ምግብ ማጣፈጫ ነው። ከፌጦ፣ ከሰላጣ፣ ከአሣ፣ ከሌሎችም ፍራፍሬዎች ጋር ይቀላቀላል። ይሁን እንጂ፣ ሎሚ ከምጣጤ በመሆኑ ብዙ ሰው አይዳፈረውም።

እምቧይ ሎሚን ይመስላል። የማያውቅ ሰው በተለይ ሕፃናት ሊሞኙ ይችላሉ። አንዳንድ ጥርሳቸው የተበላሸ ልጆች ሎሚ መስሏቸው እምቧይ ገምጠውበት ነው ይባላል። ግን እውነት አይመስለኝም። የሆኖ ሆኖ ልጆች በእምቧይ ይጫወታሉ። እምቧይ የሚበቅለው በየትኛውም ሥፍራ ነው። ለምንም ስለማይፈለግ እንደሎሚ እሱን የሚያለማ የለም።

እምቧይ ሎሚን በመምሰሉ ብቻ፣ በምንም ባይስተካከለውም ቅሉ፣ የልብ ልብ አግኝቶ የእኩልነት ስሜት ሊሰማው እንዲያውም እበልጠዋለሁ ብሎም ሊፎክር ይችላል። ሎሚ የእምቧይን ማንነት በውል ስለሚያውቅ ከምንም ባለመቁጠር በትዝብት ብቻ ሊያልፈው ይችላል። ከሎሚና ከእምቧይ ማን

እንደሚበልጥ ሰዎች ይመስክሩ ቢባል ምናልባት ጥፍረ መጥምጥ ያለባቸው ሰዎች ስለ እምቧይ ፈዋሽነት ይመስክሩ ይሆናል። ፈዋሽነቱ በውል ባይታወቅም። የሆኖ ሆኖ፣ ከሎሚና ከእምቧይ ማንኛቸው እንደሚበልጡ ክርክር የሚነሳው እምቧይ በዓይነ ደረቅነት ከሎሚ እበልጣለሁ ብሎ ያለአቅሙ ሲንጠራራ ነው። እኔ እበልጣለሁ የሚለውን የሚያነሳው እምቧይ እንጂ ሎሚ አይደለም። እንዲያውም ሎሚ ትሁት ለመሆን ሲል እምቧይን “አንተ ከእኔ አታንስም” ብሎ ሊሸነግለውና በድፍረቱ እንዲገፋበት አጉል ፊት ሊሰጠው ይችላል። እምቧይ በራሱ ስለማይተማመን ሎሚን ባየ ቁጥር ከሎሚ አንስ ይሆን የሚለው የበታችነት ስሜት ያቃጭልበታል።

በአንጻሩ፣ መናፍቃን ከኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ሃይማኖት እንበልጣለን ወይም ተመሳሳይ ነን፣ እኛም እነሱም በአንድ አምላክ ነው የምናምነው፣ ልዩነታችን በሥርዓት ነው። ያ ደግሞ ቋሚ ሳይሆን ማንም እንደፈለገው መቀያየር የሚችለው ነው ሊሉ ይችላሉ። እነዚህ ተለሳልሰው እራሳቸውን ከኦርቶዶክሳውያን ጋር ለማስተካከል የሚሞክሩት ሲሆኑ ከእነዚህ የባሉት ደግሞ እነሱ ክርስቶስን ሰው (አማላጅ) ነው እያሉ የአምላክነቱን ክብር ነፍገውት ኦርቶዶክሳውያንን ክርስቶስን የማናውቅ በጣይት ወይም ሰዎችን (ቅዱሳንን) የምናመልክ አድርገው ይሳደባሉ። ይህን አባባል ብዙ የዋሃን ስለ ሃይማኖት ጥራዝ ነጠቅ ዕውቀት ያላቸው በምግባር ሳይሆን በስም ብቻ የኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ተከታዮች ነን የሚሉ ሲያስተጋቡት ይሰማሉ። አንድ አባ አግለው የሚባሉ

ሰፊር ለሰፊር እየዞሩ ሰዎችን ቡና እያጣጡ የሚቀልዱ ሽማግሌ፡-

“የዚች ሀገር ደጋ ባቄላ የሚያበቅል፤
የዚያች ሀገር ቆላ ሽምብራ የሚያበቅል፤
የዚችና የዚያች ሥራቸው እየቅል።”

እያሉ ይዘፍኑ ነበር። ደገኛና ቆለኛ በወዝም በጥንካሬም በንቃትም እንደማይቀራረቡ ነበር ለማስረዳት የሚሞክሩት።
እንደዚሁም፤ የኦርቶዶክስ ተዋሕዶ እምነትና ሌሎቹ በእምነት ሳይሆን በአጉል ፍልስፍና ክርስቲያን ነን ባዮቹ በምንም አይመሳሰሉም። ሎሚና እምቧይ ናቸው። የተዋሕዶ እምነትንና ሎሚን የሚያመሳስላቸው ሁለቱም ኮምጣጣና መድኃኒት መሆናቸው ነው። ተዋሕዶ ኮምጣጣ መሆኗ ሳይንገላቱ ሳይደክሙ ጽድቅ እንደማይገኝ ተከታዮቿን ስለምታስተምር ነው። መያም፤ መጸለይ፤ መስገድና መመጽወት አስፈላጊ መሆናቸውን አበክራ ትሰብካለች። እነዚህ የጽድቅ መንገዶች የኮመጠጡዋቸው ሰዎች ከሷ እየሸሹ ስኳር ወደሚያልሷቸው ተጠግተዋል። ከመናፍቃን ዘንድ የማይገኙት መስቀሉ፤ ቁርባኑ፤ እምነቱ፤ እጣኑ፤ ዳቤው፤ ንፍሮው ሁሉም መድኃኒትነት አላቸው። ምንፍቅና ከእምቧይ ጋር የሚመሳሰለው ለድኅነት ሳይሆን ለጥፋት፤ ለቁም ነገር ሳይሆን ለፊዝ፤ ለእምነት ሳይሆን ለክህደት ስለተቋቋመ ነው። ሀሳብ ላለመደጋገም ወዲህም ምንፍቅናን ብዙም “ከቁጥር ላለመጣፍ” ብዬ ስለምንፍቅና ያለኝን አስተያየት እንደ ምስባክ ሦስት ስንኞችን በያዘበአንድ ግጥም ብቻ እደመድማለሁ። ቅዱስ ዳዊት ሦስት ጠጠሮችን

ይዞ በአንዱ ጠጠር ብቻ ጎልያድን የጣለበትን ምሳሌ በመከተል። ይህም፤ መናፍቃን ጋር የሌለ፤ የኦርቶዶክስ ተዋሕዶ የእምነት መሠረት የሆነ፤ የሥላሴ አንድነትና ሦስትነት ነው።

ተዋሕዶ ሎሚ፤ ምንፍቅና እምቧይ፤
የማያሸት ሰው፤ አጣርቶ የማያይ፤
ቢያመሳስላቸው፤ ያስደንቃል ወይ?

የሰንበት ተማሪ

ወጣቶች በሰንበት ት/ቤቶች ተሰባስበው ስለ ሃይማኖታቸው መማራቸውና የነገዋ ቤተ-ክርስቲያን ተረካቢዎች ለመሆን እንዲበቁ በሥነ-ሥርዓት መታነፃቸው መበረታታት የሚገባው ታላቅ ተግባር ነው። ልጆቹ ከመዝሙሩ አልፈው በበጎ አድራጎት ሥራ ላይ መጠናከርና አንድነትን የሚያላላና መልካም ሥራን የሚያደናቅፈውን ሁሉ ወደ ጎን መተው አለባቸው። ለቤተ-ክርስቲያንም ሰላምና አንድነት ግምባር ቀደም አርበኞች እንዲሆኑ ይጠበቃሉ።

ሃይማኖትህን ያዛት አጥብቅ እንዳትለቅ፤
ከክህደት ትምህርት ራስህን ጠብቅ።
እንዳያሳንፉህ በመሀልህ ሰርገው፤
በአሉባልታ ወሬ በሀሜት አፋዘው፤
ግንባታ እንዳትሰራ ሁሉን ገደል አርገው።
ተዋሕዶ እምነትህ በዘር ተቆማምጣ፤
ዝምታህ ለምን ነው ምን እስከሚመጣ?
ተመካከር እንጂ የሚሆነውን፤
ለሀገር ለወገን የሚያቀባውን።
ምንድን ነው ዝምታው ምንድን ነው እንቅልፉ፤
ዕድገት እንደሁ የለም ሳይደክሙ ሳይለፉ።
ጠይቅ ራስህን ምን እንደምትሰራ፤
መወጣት እንድትችል የአባቶች አደራ።
ተኝተሃል እኮ እንደሞላለት ሰው፤

ወረርሽኝ መናፍቅ ሀገርህን ሲወርስው።
ምን እያረግህ ነው ምን እየሰራህ?
በቁጭት ተነሳ መኝታው ይበቃህ፤
ሃይማኖትህን ጠብቅ በሕብረት ሆነህ።

ቃል ሥጋ ሆነ

ከቅድስት ድንግል ማርያም የተወለደው ኢየሱስ ክርስቶስ ቅዱስ ዮሐንስ በወንጌሉ እንዳስተማረን ሥጋ የሆነ ቃል ነው። ሕያው አምላክ ነው። ይህንን በትክክል የምትመሰክረው የእኛ የኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ-ክርስቲያን ናት። ሌሎች በስም ብቻ ክርስቲያን ነን የሚሉት ጌትነቱንና ዳኝነቱን ከደው አማላጅ ነው ይሉታል። የእኛ ቤተ-ክርስቲያን አምላክ ከሰው የመወለዱን ምስጢር “ተዋሕዶ” ብለዋለች። ይህንን የምስክር ድንኳን በተባለ በቅርቡ ታትሞ በሚወጣ መጽሐፈ አብራርቼዋለሁ።

ይህ ግጥም የተደረሰው የ2003 ዓ.ም. የልደት በዓል ዓርብ ዕለት በመዋሉ በዳላስ የዓርብ ጉባዔ ማኅበራት ምክር ቤት በሰላም ለየት ባለ መልክ ጉባዔውን ለማቀናበር በመስማማታቸው ጉባዔውን ለማዳመቅ ታስቦ በችኮላ የተገጠመ ነው።

የአምላክ መወለድ ነገር ክርስቲያን ነን የሚሉት ብቻ ሳይሆኑ ምስጢሩ ያልገባቸው በእግዚአብሔር እናምናለን ብለው የሚኮፈሱትም አምላክ “አይወለድም አይወልድምም” ይላሉ። ይህም ቅድመ-ዓለም ያለ እናት ከእግዚአብሔር አብ በኋላም ድኅረ-ዓለም ያለ አባት ከቅድስት ድንግል ማርያም በድንግልና ወለዱን ሲቃወሙ ነው። አምላክ ለምን እንደተወለደ ሊቃውንት አባቶቻችን በመራቀቅ ከዝሆን አወዳደቅና አነሳስ ጋር አመሳስለው መተረካቸውን መሪጌታ አፈወርቅ በዳላስ ደብረፀሐይ አቡነ ተክለሃይማኖት ወአቡነ

አረጋዊ ቤተ-ክርስቲያን ስለ ጌታ ልደት ባስተማሩበት ወቅት አብራርተውታል። ትረካውም በአጭሩ እንደሚከተለው ነው።

ዝሆን ሲያረጅ ጉልበቱ አይታጠፍለትም፤ ስለዚህም መቀመጥ ወይም መጋደም አይችልም። ማረፍ ሲፈልግ ትልቅ ዛፍ ፈልጎ ይደገፋል። ድንገት ዛፍ ቢገነደስና ዝሆኑ ቢወድቅ መነሳት ስለማይችል ወገኖቹ እንዲደርሱለት ይጮኻል። በሀገራችን ዝሆን የሚያድኑ ሰዎች ዝሆን አዘውትሮ የሚደገፈውን ዛፍ አጥንተው ዝሆኑ ለግጦሽ በሚሰማራበት ሰዓት ተደብቀው ዝሆኑ እንደማይጠረጥር አድርገው ዛፉን በምሳር እንደሚያሰለስሱት ጠቅሰዋል። ዝሆኑ እንደለመደው ያን ያሰለሰለ ዛፍ ሲደገፈው ከነዛፉ አብሮ ይወድቃል። በራሱ ጉልበት መነሳት ስለማይችል ወገኖቹ እንዲደርሱለትና ከወደቀበት እንዲያነሱት ይጮኻል። ጩኸቱን ሰምተው የተሰበሰቡት ዝሆኖች እንደ እሱ ሽምግለው ጉልበታቸው የማይታጠፍ ከሆነ ወጣትና ጉልበተኛ የሆነው እስከሚመጣ ድረስ ከወደቀው ዝሆን ጋር አብረው ይጮኻሉ። ጎልማሳ የሆነው ብርቱና ጉልበቱ የሚታጠፍና የሚዘረጋ ዝሆን ከመጣ ያን የወደቀ ደካማ ዝሆን ያነሳዋል። እንደ መሪጌታ አፈወርቅ አገላለጽ፤ የወደቀው ዝሆን አዳም ሲሆን ዝሆኑ እንዲወድቅ በተንኮል ዛፉን የከረከረው አዳኝ በሰይጣን ይመሰላል። ሽማግሌዎቹ ዝሆኖች የወደቀውን ዝሆን ለማንሳት አቅም የሌላቸው ዝሆኑን በጩኸት ያገዙት ነቢያት ናቸው። ጩኸታቸውም በነቢያት ፀሎትና ተጋድሎ ይመሰላል። ጎልማሳውና ጉልበተኛው ዝሆን የወደቀውን ደካማውን ዝሆን

ያነሳው በጌታችን በአምላካችን በመድኃኒታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ይመሰላል።

አዳምና ሔዋን በሠሩት ኃጢአት፤
ፀጋቸው ተገፍፎ ሆነው ራቁት፤
ከገነት ተባርረው ኖሩ በመሬት።
አልቻሉም መመለስ ወደ ቤተ-ርስት፤
ቀረ ጌትነቱ የአምላክ ልጅነት።
ላብ ማፍሰስ ጀመሩ መድከም መዋተት፤
አዳምን ለማዳን ከወደቀበት፤
ምንም ቢጣጣሩ አልቻሉም ማንሳት፤
ድካማቸው ሆነ የዝሆን ጩኸት።
አምላክም ከሰማይ ይህን አስተውሎ፤
ሰው መሆን ፈለገ ሰው ለማዳን ብሎ።
እራሱን አዋርዶ ከሰማይ ወረደ፤
በድንግል ማኅፀን ለማደር ወደደ።
አሻ አሻተተ አጣ ንጽሕና፤
ማርያምን ፈጠረ ከእያቄም ወሃና።
ቅድስት ድንግል ማርያም መሰላል ሆናው፤
ወረደ ከሰማይ የማይታየው።
ያለ ዘርዐ ብዕሲ እንዲሁ በቃል፤
አምላክ ተፀነሰ ከማርያም ድንግል።
ተፈስሷ ብሎ ገብሮአል አበሰራት፤
ለድንግል ማርያም ቃል እንዳደረባት።
ዜናው ተዳረሰ የአምላክ ፅንሰት፤

በገሊላ ምድር ታየ ትርዒት።
ኤልሳቤጥ አወቀች መንፈስ አድሮባት፤
ቅድስት ድንግል ማርያም ሰላም ስትላት፤
ዮሐንስ ሲቧርቅ ደስታ ተሰምቶት።
በኤፍራታ ምድር በቤተ-ልሔም፤
አምላክ ተወለደ መድኃኒዓለም።
ጨለማው ተባርሮ በቀን ተለወጠ፤
ዓይን ለማየት በቃ ምስጢር ተገለጠ፤
መንፈስ ሆኖ ሳለ ሥጋ ሊለብስ መጣ፤
ከሰው ጋር የፍንጥር ሊበላ ሊጠጣ።
መልዐክ ነግሯቸው በውድቅት ሌሊት፤
እረኞች ሰገዱ ሄደው በቅጽበት፤
አውራ ጣቱን ታስሮ ከሩቁ ሲያዩት፤
ከኪሩቤል ወርዶ ተኝቶ በረት። መላዕክት
ዘመሩ ከሰዎች ጋር ሆነው፤ ሥጋ ለብሶ
ሲያዩት እጅጉን ተገርመው። እስትንፋስ
ገበሩ ለአምላክ እንስሳት፤ ለፀሐይ ፈጣሪ
መቀት ሊሰጡት። ኪሩቤል ሲርዱ
ጌታን ለመሸከም፤
ማርያም ታቀፈችው አስተኛችው ግርግም።
እራፊ ለበሰ የሰማዩ ጌታ፤
“ሰው መሆን ዕዳ ነው” ብዙ ተንገላታ።
ከሩቅ ሀገር መጡ በኮከብ ተመርተው፤
ሰብዐ ሰገሎቹ እጅ መንሻ ይዘው።
ወርቅ ለመንግሥቱ እጣን ለክህነቱ፤

ከርቤም አመጡለት ሞቱን ሲያሟርቱ፤
ይገርማል ይደንቃል የአምላክ ሰውነቱ።

መደምደሚያ

እናቱ የማርያምን ጽዋ ማኅበር ተራዋን ስትከፍል፤
ማኅበርተኞቿን ከሸኘች በኋላ፤ "አረረም መረረም ማኅበራን
ተወጣሁ" ትል ነበር። እኔም አቅሜ የፈቀደልኝን ያህል
የጸፍኳቸው ግጥሞች እነዚሁ እስካሁን ያነበባችኋቸው
ናቸው። ክብር ምስጋና ለእግዚአብሔር ይሁን። ከዚህ
በፊት የግጥም መጽሐፍ ካሳተምሁ በኋላ የንባብ መጽሐፍ
በማከታተል እንደደረስኩ ሁሉ አሁንም ከዚህ መጽሐፍ በኋላ
የማሳትማቸው ይኖሩኛል። እንደኛው ርዕሱ "የምስክር
ድንኳን" ሲሆን የሚያተኩረው ስለ ጌታችን መድኃኒታችን
ኢየሱስ ክርስቶስ ማንነት በእርቶዶክስ ተዋህዶ ቤተክርስቲያን
እምነት መሠረት ይሆናል። የምስክር ድንኳን የተባለችውም
ቤተ ክርስቲያናችን ናት። ሌላው መጽሐፍ በዳላስ ቅዱስ
ሚካኤል ለ12 ዓመታት የተካሄደውን ተጋድሎ ይመለከታል።
ይኸ ሁለተኛው መጽሐፍ ትንሽ ጊዜ ሊወሰድ ይችላል።
ታሪኩ ገና ያልተቋጩ ስለሆነ። ሁላችንንም ዕድሜ ሰጥቶን
እኔም ጽፌ ለማጠናቀቅ እናንተም ለማንበብ ያብቃን። ክብር
ምስጋና አንድ አምላክ ለሚሆን ለአብ፤ ለወልድ፤ ለመንፈስ
ቅዱስ ይገባል። ዛሬም ዘወትርም ለዘለዓለሙ አሜን።

ቅምሻ

ወደፊት ከሚታተመው “የምስክር ድንኳን” መጽሐፍ የተቀነጨበ፡- “አለንጋ እስኪመጣ በክርን አዝማሙብኝ” ብላ ጌታዋን እንደተማጠነችው የጥንት የቤት አገልጋይ ከመጽሐፉ ወደመጀመሪያው ምዕራፍ ያለውን ክፍል ለቅምሻ ያህል አቅርቤዋለሁ።

...ሰው ለመኖር የፀሐይ ብርሃንና ሙቀት፣ አየር፣ ውሃና አፈር ያስፈልጉታል። እነዚህ የሕይወት መሠረቶች ናቸው። ከእነዚህ መካካል አንዱ እንኳ ቢጓደል ለመኖር አይቻልም። ሰው ብቻ ሳይሆን በዚህች ምድር የሚኖረው ፍጡር የተባለ ሁሉ። እግዚአብሔር እነዚህ ለሕይወት አስፈላጊ የሆኑትን ለፍጡሮቹ ሳያዳላ ሁሉንም በነፃ ሰጥቷል። ሆኖም ከአየር፣ ከፀሐይ ብርሃንና ሙቀት በስተቀር ሌሎቹ በነፃ የሚገኙ አልሆኑም። ምናልባትም ወደፊት እነዚህም ይከፈልባቸው ይሆናል።

በሃይማኖታችን ሰው የተሠራው ከአፈር ነው የሚባለው እውነት መሆኑን የሚያረጋግጥልን የሰው አካሉ የሚገነባው ምድር ከአፈራቻቸው የምግብና የመጠጥ ዓይነቶች በመሆኑ ነው። ሰው ካልበላና ካልጠጣ አካል ሊኖረው አይችልም። የሚበላውም ሆነ የሚጠጣው በድካሙ ከሚያገኘው የምድር በረከት ነው።

ሰው ካለአየር መኖር አይችልም። የሚተነፍሰው አየር ከምግብና ከመጠጥ የበለጠ ያስፈልገዋል።

ሰው ውሃ ሳይጠጣ ለተወሰኑ ቀናት መቆየት ይችላል። ውሃ ሳይጠጣ ከሚቆየው በላይ ምግብ ሳይመገብ ይቆያል። አየር

ሳይተነፍስ ግን አምስት ደቂቃ እንኳ ለመታገስ ያዳግተዋል። ለምሳሌ፣ ሙሴ ለአርባ ቀናት መጾም ችሏል።

የሰው አካል ሙቀት አለው። ሰው ሲሞት ሰውነቱ ይቀዘቅዛል።

የሰውና የእንስሳት ልዩነታቸው ሰው የሚፈልገውን ምድር እንድትሰጠው ማድረግ ይችላል። እንስሳ ግን፣ በተለይም በግጦሽ የሚኖር፣ ከቦታ ቦታ እየተዘዋወረ የሚያገኘውን ከመመገብ በቀር ሌላ ምርጫ የለውም። ሌላው፣ የእንስሳ ነፍስ ደሙነፍስ ናት። ዘላለማዊነት የላትም።

እግዚአብሔር የሰውን አካል የፈጠረው ከአፈር በመሆኑ፣ ይኸ ከአፈር የተገኘው ገላ የሚዳብረው ከላይ እንደጠቀስኩት ከምድር በተገኘ ጊዜያዊ ምግብ በመሆኑ (ምድር ጊዜያዊ በመሆኗ) ሥጋችንም ጊዜያዊ፣ (ፈራሽና በስባሽ) ነው። ከጊዜያዊ ነገር ዘላለማዊ ነገር አይገኝም ብል የተሳሳተኩ አይመስለኝም።

ነፍስ ግን የማትሞት ዘላለማዊት የሆነችው የተገኘችው ዘላለማዊ ከሆነው ከእግዚአብሔር እስትንፋስ በመሆኗ ነው። እነዚህን ለሕይወት አስፈላጊ የሆኑ መሠረታዊ ነገሮችን ተመርኩዘው ሊቃውንት አባቶቻችን የሰውን የዕድሜ ዘመን በአራት ይከፍሉታል።

የልጅነት ዘመን.....ውሃ

የወጣትነት ዘመን.....ነፋስ

የጎልማሳነት ዘመን.....እሳት

በመጨረሻም የሽምግልና ዘመን.....አፈር

ሰው ኖሮ ኖሮ መጨረሻው ሞት ነው። “አፈር ነህና ወደ አፈር ትመለሳለህ” ስለተባለ ሰው ሆኖ ከአፈር የሚቀር የለም። ይህም ማለት ሰው የሚሞተው በስተርጀናው ዘመን ነው ለማለት አይደለም። ሞት ዘግይቶም ቢሆን አይቀርም፤ ያዘናጋ ይሆናል እንጂ መውሰዱ የማይቀር ነው ለማለት ነው። ሰው አፈጣጠሩ በአምላክ አምሳል በመሆኑ ያሰባል፤ ይናገራል፤ ይተነፍሳል። እነዚህ የአንድነትና የሦስትነት መግለጫዎች ናቸው። የመጀመሪያው በአብ፤ ሁለተኛው በወልድ (ቃል) ሦስተኛው ደግሞ በመንፈስ ቅዱስ ይመሰላሉ።

ሰው ብልቶቹ ሁለት ሁለት ሆነው የተሰሩት የነፍስና የሥጋውን ነገር እንዲያስታውስ ነው። ሲጸልይ፤ ሲሰግድ፤ ሲመጸውት፤ እውነት ሲናገር ለነፍሱ የሚበጅ የጽድቅ ሥራ ይሰራል። በሌላ በኩል ደግሞ፤ ሲሰርቅ፤ ሲገድል፤ ሲያመነዝር፤ ሲዋሽ ነፍሱን የሚጎዳ ኃጢአት ይሰራል። ከሰውነት ክፍሎቹ ራስና ምላስ ለምን አንድ አንድ ብቻ ሆኑ ቢባል ሰው በተለያዩ የሰሜት ሕዋሳቶች የሚያገኛቸውን መረጃዎች ለማመዛዘንና የሚበጀውንም ሆነ የማይበጀውን ለመወሰን አንድ አእምሮ አለው። ምላሱ አንድ የሆነበት ምክንያት ደግሞ መናገር የሚችለው፤ በተለይ ክርስቲያን የሆነ ሰው፤ እውነትን ብቻ መሆኑን ለማስገንዘብ ነው።

አካለ ጎደሎ ካልሆነ በቀር (አካለ ጎደሎም ቢሆን ሰው መሆኑን መካድ አይቻልም።) ሰው ሆኖ አንድ እራስ፤ ሁለት ጆሮዎች፤ ሁለት ዓይኖች፤ አንድ አፍ፤ ሁለት እጆች፤ ሁለት እግሮች የሌሉት የለም። የሁሉም ሰዎች ብልቶች

በአቀማመጥ፤ በቁጥርና በተግባር ይመሳሰላሉ። ይሁን እንጂ፤ በቅርጽም ይሁን በቀለም ወይም በመጠን የአንዱ ሰው ከሌላው ይለያል። የአንዱ አሻራ ከሌላው ከማንም ጋር አይገጥምም። ሰው መመሳሰሉን ትቶ የሚያተኩረው በልዩነቱ ላይ ነው። ለመናናቅና ለመጣላት ጦርም ለማማዘዝ ዋናው ምክንያት ይኸው ነው።

አንድ ሰው ከአንድ አባትና እናት ይወለዳል። እናትና አባቱን የሚመርጥለት፤ የሰውየውን መልክና ቁመት የሚወስንለት እግዚአብሔር ነው። ያ ሰው አፈጣጠሩን ለመምረጥ መብት ወይም አቅም የለውም። ሸክላ ሠራውን “ለምን ጀበና፤ ምጣድ፤ ወይም ድስት አድርገኸ ሠራኸኝ?” ብሎ መጠየቅ እንደማይችል። የሰው ምርጫ የሆነውን እንዳለ አምኖ መቀበል ነው። ቃየል ይህን ለማስተዋል ቢችል ኖሮ የሱ ድርሻ “ፋንጋ” የወንድሙ ደግሞ “ቆንጆ” በመሆናቸው በቅናት ተነሳስቶ ወንድሙን ለመግደል ባልበቃ ነበር። ... “እዚህ ላይ ይቆየን።”

እንመካከር

“የምስክር ድንኳን”ን እንድጽፍ ያነሳሳኝ ዋናው ምክንያት ለላይማኖታችን የሚቆረቆር ባይታጣም በአንድነት ለአንድነት መሰለፍ ችግር በመሆኑ፤ ሃይማኖታችን ለጠላት ጥቃት ተመቻችታ በመገኘቷ ነው። ይኸ ነገር በዚህ ከቀጠለ ያልጠበቅነው ችግር ሊደርስብን ይችላል። ሁሉም እንዳቅሙ በተዋረድ መሥራት የሚገባውን ካልሰራና አስተዋጽኦ ካላበረከት ሃይማኖቷ ተጠናክራ መቆም አትችልም። ለነገሩ እስካሁንም የቆየችው በጥቂት ሰዎች ጸሎትና ተጋድሎ በእግዚአብሔርም ቸርነት ነው። የሆኖ ሆኖ፤ በተለይም በዚህ በውጭው ክፍለ ዓለም በአሁኑ ወቅት እውነተኛ ክርስቲያኖችን የሚያስጨንቅና መፍትሔም የሚያሻው አሳሳቢ ጉዳይ አለ። ጭንቀቱን ለጥቂቶች ትተን ዝም ብለን ተቀምጠን የምናየው ነገር አይደለም። ሁላችንም በሕብረት ሆነን መፍትሔ ማፈላለግ ይጠበቅብናል። መጽሐፉ ለሕትመት በቅቶ ሙሉውን ሀሳቤን እስከማስተላለፍላችሁ ድረስ እስከዚያው የቤት ሥራ ልሰጣችሁ። ለሃይማኖታችን የሚበጀውን እንድትመክሩ እንድትዘክሩ። መንደርደሪያ ሀሳቡ እነሆ፡-

ሀገራችን ኢትዮጵያ ሀገረ እግዚአብሔር ለመባል የበቃችው (ሕዝቧም ሕዝቧ እግዚአብሔር የሚባለው) በእግዚአብሔር ስለምታምንና ስለምትታመን ነው። ጠላቶቿን ድል አድርጋ ሉዐላዊነቷ እንደተጠበቀ ታፍራና ተከብራ ለመኖር የበቃችው

በልጆቿ ጀግንነትና በእግዚአብሔር ጥበቃ ነው። ከጥንት ጊዜ ጀምሮ ታሪካችን እንደሚያስረዳን ከሃይማኖት መስመር ፈቀቅ ባልን ቁጥር በሀገሪቱ ላይ መቅሰፍት ይመጣል። የዮዲትን፤ የግራኝ አህመድንና የደርግን አነሳስ፤ እንዲሁም የጣሊያንን ወረራና አመጣጥ ስንመለከት የሚያረጋግጥልን ይህንኑ ነው። በጣም ቀደም ያለውን ትተነው ክርስትና ወደ ኢትዮጵያ ከገባበት ዘመን ጀምሮ እስካሁን ድረስ ያለውን ታሪካችንን ብንመረምር ሃይማኖታችን ይጠነክር ወይም ይደክም የነበረው የቤተ ክህነትና የቤተ መንግሥት መሪዎች በነበራቸው ግንኙነት መሠረት ነበር። ሕዝቡም ሃይማኖቱን የሚወድ፤ ለሃይማኖቱ ሕይወቱን አሳልፎ የሚሰጥ፤ እግዚአብሔርን የሚፈራ ታላቅ እምነት የነበረው ሲሆን መሪዎቹም ነገሥታቱ በጣም ሃይማኖቶች ከመሆናቸው የተነሳ ቤተ መንግሥቱን ብቻ ሳይሆን ቤተ ክህነትንም የሚመሩት እነሱ ነበሩ። ይህም በነበራቸው ብቃት እንጂ እንደዘመናችን አስተሳሰብ ሕዝቡን ለመቆጣጠርና ሥልጣናቸውን ለማጠናከር ብለው በብልጠት የሚያደርጉት አልነበረም። ሕዝቡ ይገዛላቸው የነበረው በውዴታ ነበር። ሕይወቱን ለእነሱ፤ ለሃይማኖቱና ለርስቱ ያለቅሬታ ይሰዋል። እርግጥ ነው፤ መንግሥታቸው በሕዝቡ ዘንድ ተቀባይነት ያገኝ የነበረውና የሚጠናውም እጩ ወይም ጳጳስ ሲደግፋቸው ነበር። “ጳጳስ ያልቀባው ንጉሥ አልጋው አይረጋም” ይባል ነበር። የሃይማኖታችን መሪዎች ከነገሥታቱ ወይም ከገዢዎቹ ጋር ይወዳጃሉ እንጂ ቤተ ክህነት የመንግሥት ተቀጥላ ነበረች ለማለት አያስደፍርም። አለበለዚያ የቤተ ክርስቲያኖችን ራስ መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ

መሆኑን መካድ ነው። ይህንን ለማስረገጥ ምሳሌዎችን እጠቅሳለሁ። አዲስ ምኒልክ በሚነግሡበት ወቅት የአክሱም ካህናት አዲስ ዓለም ድረስ መጥተው ሥርዓተ ንግሡን እንዲያከናውኑ መልዕክት ልከውባቸው ነበር ይባላል። ካህናቱም በሰጡት መልስ አገልግሎት የሚፈልግ ሰው ወደ ቤተ ክርስቲያን ይመጣል እንጂ ቤተ ክርስቲያን ወደ ሰውየው አትሄድም ብለው ሳይፈሩ የቤተ ክርስቲያንን ክብር አስጠብቀዋል።

በንግሥተ-ነገሥታት ዘውዲቱ ጊዜ አለቃ ታዬ የሚባሉ አርቶዶክስን ክደው ወደ ሚሲዮናውያን የተቀላቀሉ ግለሰብ ሊሞቱ ሲሉ በቁማቸው የከዷትን ቤተክርስቲያን ሲሞቱ እንዲቀበሩባት ተናዝዘው ኖሮ ዘመዶቻቸው በአዲስ አበባ በሥላሴ ቤተ ክርስቲያን የመቃብራቸውን ሥፍራ ሲያስቆፍሩ ካህናቱ በደወል ተጠራርተው መቃብር ቆፋሪዎቹን አባርረዋቸዋል። ንግሥቱ ይህን ሰምተው፣ ምናል በሠራው ሥራ የኋላ ኋላ ተጸጽቶ ሊሆን ይችላልና ወደ ነበረበት የጥንት ቤቱ ልመለስ ሲላችሁ ለምን ትከለክሉታላችሁ? ፈቃዱን ለምን አትፈጽሙለትም? ብለው አዘኔታቸውን በመግለጽ ካህናቱ እንዲራሩላቸው በመልክተኛ ተማጽነዋቸው ነበር ይባላል። ካህናቱም በውሳኔአቸው ጸኑ እንጂ ንግሥቱ ተናግረዋል ብለው ውሳኔአቸውን አልቀየሩም። ንግሥቱ ካህናቱን ማዘዝ ሲችሉ መማጸናቸው ለቤተ-ክርስቲያን የነበራቸውን አክብሮት ያመለክታል። በደርግ ዘመን እምነት ያልነበራቸው “ጓዶች” ሲሞቱ በመቃብራቸው ላይ በመስቀል ምትክ የማጭድና የመዶሻ ምልክት እያደረጉ በአጸደ ቤተ-

ክርስቲያን ይቀበሩ እንደነበር ስናስታውስ ከሁለቱ ገዢዎች ማንኛቸው ቤተ- ክርስቲያንን ያከብሩ እንደነበር በቀላሉ መገንዘብ እንችላለን።

ሌላው የምጠቅሰው፣ ዐፄ ኃይለ ሥላሴ ሳይታሰቡ በድንገት እንጦጦ ኪዳነ ምሕረት ሊያስቀድሱ ሲሄዱ በዕለቱ ለመቀደስ የተመደቡት ካህን ድምፃዊ አልነበሩምና ሌላ ድምፃዊ ካህን እንዲገባ የደብሩ አለቃ ተረኛውን ካህን ሲያነጋግሯቸው “እኔ እኮ ለንጉሡ አይደለም የምቀድሰው፣ ለእመቤታችን ነው። ንጉሡ ስለመጡ እኔ የማልቀድሰው ከሳቸውና ከእመቤታችን ማንኛቸው በልጠው ነው?” እያሉ ሲከራከሩ ንጉሡ ይሰሙ ነበርና ተረኛው ካህን እንዲቀድሱ ለአለቃው መልዕክት ይልኩባቸዋል። ከቅዳሴውም በኋላ አቋማቸውን አድንቀው ሸልመዋቸዋል። አንድ ምሳሌ ልጩምርና ይበቃል። እጩ ቴዎፍሎስ በጣም የሚከበሩና የሚፈሩ ነበሩ። አዲስ ዮሐንስ የሾሟቸው 52ኛው ሊቀ ካህናት ነበሩ። ነገር ግን አዲስ ዮሐንስ እንኳ ሳይቀሩ እጩው ዘንድ ሲገቡ አደግድገው እንደነበር ይነገራል።

ነገሥታቱ በሕይወት ዘመናቸው ድንቅ የሆኑ አብያተ ክርስቲያናትን በማነጽ (ቅዱስ ላሊበላ፣ ንግሥት ዘውዲቱ)፣ የቤተ ክርስቲያን መተዳደርያ ርስት በመስጠት፣ ቤተ ክርስቲያንን ከከሃዲያን፣ ከበራዦችና ከለዋጮች በመጠበቅ (ዐፄ ዘርዓ ያዕቆብ፣ ዐፄ ዮሐንስ፣ ዐፄ ገላውዴዎስ) ሲያርፉ ወይም ገዳም ሲገቡ ደግሞ ርስታቸውንና ንብረታቸውን በማውረስ ቤተ ክርስቲያን ተከብራ እንድትኖር አድርገዋል። አንዳንዶቹ ሕዝባቸውንና ሀገራቸውን ከመጠበቅ አልፈው

የጎረቤት ክርስቲያን አገሮችን ከወራሪዎች ተከላክለዋል (አፄ ካሌብ)። አፄ ዳዊት ግብፅ ድረስ ዘምተው የጌታችን የመድኃኒታችን የአምላካችን የኢየሱስ ክርስቶስን ግማደ-መስቀሉን ይዘው ተመልሰዋል።

እግዚአብሔርን የሚያምኑና ሕጉን የሚያስፈጽሙ መሪዎች በተነሱበት ሰዓት ሀገሪቱ ጠላት የማይደፍራት ገናና ሆኖ ቆይታለች። ሀገራችን መዳከም የጀመረችው ከሃይማኖት መስመር እየወጡ በራሳቸው ስሜት ሀገር ለመምራት በተነሳሱ ሰዎች ምክንያት ማዕከላዊው አስተዳደር እየተዳከመ አሁን እንደ አዲስ ግኝት እሹሩ የምንለው የዘር ወይም የጎጥ አስተሳሰብ አይሎ የመሳፍንት አገዛዝ በተጀመረበት ወቅት ነበር። የጎጥ አስተሳሰብ ከፍተኛ የሆነ የርስ በርስ ጦርነት በማስከተሉ ኃያል የነበረችው ሀገር እየተዳከመች፤ አንድ የነበረችው እየተከፋፈለች መጣች።

በመሳፍንት አገዛዝ ተበጣጥሳ የነበረችው ሀገር በኋላ በዐፄ ቴዎድሮስ አማካይነት ማዕከላዊው መንግሥት ሲመለስ ኢትዮጵያ እንደቀድሞው መሆን ባትችልም እንደገና ማንስራራት ጀመረች። በመሳፍንቱ ተበጣጥሳ የነበረችው ሀገር ሙሉ ለሙሉ ባይሆንም እንደ ገና በአንድ ሰንደቅ ዓላማ ሥር እንድትገጣጠም አፄ ቴዎድሮስ የጀመሩትን አፄ ዮሐንስና ዳግማዊ ምኒልክ በኋላም አፄ ኃይለ ሥላሴ እግዚአብሔርን አጋዥ ኃይል አድርገው ደክመዋል። እስከ ቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ አገዛዝ ማብቂያ መቃረቢያ ድረስ የቤተ ክህነትና የቤተ መንግሥት ትስስር ጥንት እንደነበረው እንደተጠበቀ ቆይቷል። ፋሽስት ጣሊያን አገራችንን በወረረችና ለጥቂት ዓመታት

በተቆጣጠረችበት ወቅትና ከዚያም በኋላ በተፈጠረው የአስተሳሰብ ለውጥ በተለይ በስደት ከቆዩትና የጣሊያን ባንዳ ከነበሩት መካከል የኦርቶዶክስን እምነት እየተው ካቶሊኮችና ፕሮቴስታንቶች ሆኑ። ኦርቶዶክስ “ኋላ ቀር”፤ እነዚህኞቹ ደግሞ ዘመናዊያን ሆነው ተቆጠሩ። በጣም የሰለጠኑት ደግሞ ሃይማኖትን ንቀው ትተው እምነት የሌላቸው ሆኑ።

ካቶሊኮችም ሆኑ ፕሮቴስታንቶች ትምህርት ቤቶችና የሕክምና ጣቢያዎች በየገጠሩ ሳይቀር ማቋቋም ስለተፈቀደላቸው ከውጭ በሚጎርፍላቸው እርዳታ አማካይነት ባጭር ጊዜ ውስጥ ተጠናክሩ። ታዲሂ ሕፃናትን፤ የወደፊቱን ሥልጣን ተረካቢዎችን በቀላሉ ወደ እነሱ መሳብ ቻሉ። ይህም ከጊዜ በኋላ ኦርቶዶክስ እንደሚያከትምላት ወይም እንደምትዳከም እነርሱም ኦርቶዶክስን በቀላሉ እንደሚተኩ እምነት አሳደረባቸው። ፕሮቴስታንቱ እየተስፋፉና እየተጠናከሩ ሲመጡ በአንፃሩ የኦርቶዶክስ እምነት እየቀዘቀዘች ነበር። ልጆችን ኮትኩቶ የሚያሳድገው፤ ፊደል መቁጠሪያው፤ ወንጌል መማርያው፤ ዳዊት መድገሚያው የቄስ ትምህርት ቤት ተጠናክሮ መቀጠል ሲገባው እንደ አልባሌ ነገር ችላ ተባለ። በመንግሥት ትምህርት ቤቶች እንደ መደበኛ ትምህርት ይሰጡ የነበሩት የግብረ ገብና የግዕዝ ትምህርቶች ተቋረጡ።

በቤተ መንግሥቱና በቤተ ክህነት ላይ ከፍተኛ የሆነ የጥላቻ ዘመቻ በማካሄድ ንጉሣዊ አገዛዝን ገዝግዞ መጣል ተቻለ። ንጉሡም ከሥልጣናቸው ሲወገዱ የቤተ ክህነትም ሲሦ መንግሥትነት አከተመ። ንጉሡ ኦርቶዶክስን ችላ ብለው

ለሌሎች መጪ እምነቶች በር ሲከፍቱ በአፄ ልብነ ድንግል የደረሰው ውድቀት በእሳቸው የሚደገም አልመሰላቸውም ነበር። በሳቸው ዘመን፤ ከዚያም ቀደም ብሎ፤ ቤተ ክህነት እንደ አሁኑ ምዕመናኑን በሰበካ ጉባዔ አስተዳደር አቅፋ አለመያዟ ትልቅ ጥፋት ፈጽማለች። ሕዝቡ የቤተ ክርስቲያንን ሕንፃ በመገንባት በጉልበትም ሆነ በገንዘብ ያግዛል፤ መገበርያ ይሰጣል፤ ስዕለት ያገባል፤ ሙዳዬ ምፅዋት ወይም ጃንጣላ ሲዞር ያቅሙን ያህል ይወረውራል። ገበሬው የተወቃ እህሉን በጎተራ ሳያስገባ ገና ከአውድማው ላይ እንዳለ ነበር አስራቱን ይከፍል የነበረው። በግዝት ወይም በበዓላት ቀናት አያርስም ነበር። ከብቶቹ ወይም በጎቹ ሲወልዱ የመጀመሪያዎቹን (ቀዳማይቱን) አሳድጎ ለቤተ ክርስቲያን ይሰጣል። አማኝ የሆነ ሰው የመጀመሪያ (የበኩር) ልጁን ዲያቆን ያደርጋል። ከዚህ ውጭ አልፎ ተርፎ በቤተ ክርስቲያን የውስጥ አስተዳደር ጣልቃ አይገባም። ካህናቱ የሚሉትን ይከተላል። ይኸ ሁሉ ነበር ነው። ደጋጎቹ አባቶቻችን የእግዚአብሔር ሰዎች ያደርጉት የነበረው ነው። ይህንን በማድረጋቸው ተጠቅመውበታል። በበረከት፤ በሰላምና በአንድነት ታፍረውና ተከብረው ለጠላት ሳይንበረከኩ በኩራት ኖረው አልፈዋል። እኛ ግን ልጆቻቸው በዘመናዊ አስተሳሰብ ተበክለን፤ እርስ በርስ ተነካክለን፤ የእግዚአብሔርን ቃል ትተን፤ ከአባቶቻችን መንገድ ወጥተን፤ ለጠላት አጎብድደን፤ ደካሞች ሆነን፤ አባቶቻችንን እየወቀስንና እያስወቀስን እንገኛለን። ቤተ ክርስቲያናችን አንድነቷ ላልቶ፤ አስተዳደሯ ተዳክሞ፤ በጠላቶቿ ጥቃት ሲደርስባት፤ ቅርሷ ሲዘረፍ፤ ልጆቿ በረሀብ

ሲበተኑ፤ በሰይፍ ሲመተሩ፤ ቤተ መቅደሶቿ ሲቃጠሉ፤ ዝም ብለን ተመልካች መሆናችን ከክርስቲያኖች ወገን ልንደመር አንችልም። መኖርያ ቤቱ በእሳት መቀጣጠል ሲጀምር ሌላ ሰው (መንገደኛ ወይም ጎረቤት) መጥቶ እስከሚያጠፋለት ድረስ ዝም ብሎ እንደሚመለከት ዳተኛ ሰው ሆነናል። እስከ መቼ ድረስ በራሳችን ጉዳይ ተመልካች (እንግዶች) ሆነን እንኖራለን? የምንከተለው ጎዳና እንደማያዛልቀን ከጥፋታችን የተማርን አይመስልም። የሚያዋጣን የአባቶቻችንን ሃይማኖት አጥብቀን መያዝ ነው። አባቶቻችን ተጠቅመው እንዳለፉ ሁሉ እኛም እንጠቀምበታለን። አምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስ አንድ እንደመሆኑ በደሙ የዋጁት ሥርዓተ አምልኮት የሚፈጸምባት ቅድስት ቤተ ክርስቲያናችንም አንዲት ናት። ከመድኃኒታችን፤ ከአምላካችን ከኢየሱስ ክርስቶስ ሥልጣን ክህነትን ተረክበው ቤተ ክርስቲያናችንን የሚያስተዳድሩት በኛ በአማኞቹ ላይ መንፈሳዊ ሥልጣን ያላቸው ካህናት (ሊቃነ ጳጳሳት) የመሠረቱት ማኅበር ወይም ሲኖዶስ አንድ ነው። ይህንን አንድነት የማይቀበል ከዚህ አንድነት የወጣ ሰው የተለየ ነው። “አንድነት ኃይል ነው” የሚባለው ያለ ምክንያት አይደለም። መከፋፈል ኃይልን ስለሚበቃትን ደካማ ስለሚያደርግና ለጥቃት አላልፎ ስለሚሰጥ ነው። “የምትከፋፈል መንግሥት አትጸናም” ብሎ ጌታ በወንጌል ማስተማሩ ከመለያየት ይልቅ አንድነት የሚበጅ መሆኑን ሲያስገነዝበን ነው። መለያየትን የሚሰብክ (የሚወድ) ሰይጣን ነው። በአሁኑ ወቅት እርስ በርሳችን በደረሰብን መከፋፈል ማዕከላዊው አመራር

ተዳክሞ፤ የሃይማኖት ተግባር ችላ ተብሎ በጠብና በክርክር ጊዜያችንን በከንቱ በማሳለፍ ላይ እንገኛለን። ቤተ ክርስቲያናችን እድገቷ የተገታ ከመሆኗም በላይ ጠላቶቿ ገፍተረው እንዲጥሏት ተመቻችታ በገደል አፋፍ ላይ ቆማለች። ባላት የረጅም ዘመን ተመክሮ የያዘችውን እውነተኛውን ሃይማኖት ለአፍሪካና ለሌሎችም አህጉራት ማዳረስ ሲገባት በካህናቱ ቸልተኝነትና በኛ አመጸኛነት የተነሳ የራሷንም ሰዎች በአግባቡ ማስተዳደር ተስኗታል። ይህንን ችግር እስከ መቼ አዝለነው እንቆይ? የጎበጠውን ለማቃናት፤ ያዘነበለውን ለማቅናት፤ የሰነፉትን ለማነቃቃት፤ ሁላችንም ለሃይማኖታችን በአንድነት ተግተን ለመስራት እንድንችል ምን እናድርግ?

በዚህ በውጭው ክፍለ-ዓለም በሃይማኖታችን የማንግባባውና በተለያዩ አቅጣጫ የምንጓዘው አባቶቻችን ያቆዩልን ሥርዓተ-ቤተ ክርስቲያን እያለ በግል ምኞትና ፍላጎት ቤተ ክርስቲያንን ለመምራት ስለምንፈልግ ነው። ቤተ ክርስቲያናችንን መምራት የሚገባቸው አደራውን ከኢየሱስ ክርስቶስ የተቀበሉት ካህናት (ሲኖዶስ) መሆን ሲገባቸው ወቅቱ በፈጠረው ችግር ምክንያት ካህናቱን ከአመራሩ አግልለን እኛ ምዕመናን ሥልጣናቸውን ነጥቀናቸው እንገኛለን። “አያያዙን አይተህ ጭብጠውን ቀማው” እንደተባለ። እንዲህም ስል ምዕመናን በቤተ ክርስቲያናችን ጉዳይ አያገባንም ለማለት ፈልጌ እንዳልሆነ ይታወቅልኝ። ምዕመናን የማይፈቀድልን ካህናትን ተክተን ቤተ ክርስቲያናችንን መምራት ነው እንጂ ቤተ ክርስቲያንን ማገልገል

አይደለም። ቤተ ክርስቲያንን በተለያዩ መንገድ ማገልገል ክርስቲያናዊ ግዴታችን ነው።

የቤተ ክርስቲያን መሪዎች መሆን የሚገባቸው ካህናት ናቸው ስል በማሳበር ሆነው በማዕከልና በበላይነት መምራት የሚገባቸው እነሱ መሆን እንደሚገባቸው የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ ለማስከበር ነው እንጂ በማዕከላዊው አመራር የማይመራ ካህን የቤተ ክርስቲያን አስተዳዳሪ መሆኑ ሕጋዊ ነው ለማለት አይደለም። እያንዳንዱን ቤተ ክርስቲያን በተናጠል ማየት ስህተት ነው። ሁሉም በአንድነት በአንድ ማህበር ሥር መጠቃለል ይገባቸዋል። ከማህበር ተለይታ በራሷ የምትተዳደር ቤተ ክርስቲያን ከወገኖቿ (ከመንጋዎቿ) ተነጥላ ብቻዋን የቆመች የአውሬ ሲሳይ ለመሆን የተዘጋጀች እንስሳን ትመስላለች።

ቀኖና ቤተ ክርስቲያንን ትቶ በራስ መንገድ መጓዝ የትዕቢተኝነት ምልክት ነው። የክርስቶስን ቃል ትተን በራሳችን ስሜት በፖለቲካ አስተሳሰብ ቤተ ክርስቲያንን ለመምራት መሞከር ትርፉ መቅሰፍት ነው። ከክርስቶስ አደራ የተቀበሉት ካህናት ተቀምጠው በቤተ ክርስቲያን ጉዳይ ምዕመናን እርስ በርሳችን ስንነታረክ መስማት “አባት ተቀምጦ ልጅ ይፈርዳል” ተብሎ የተነገረው ትንቢት መድረሱን እንገነዘባለን። የምዕመናን የእርስ በርስ መናቆር እንዲቆምና እምነታችን በትክክለኛው መንገድ ስምሮ እንዲሄድ ቤተ ክርስቲያን እንደ ጥንቱ እንደ ጧቱ ሥልጣኑና ከበሬታው ባላቸው በካህናት ማዕከልነት መተዳደር ይኖርባታል።

ሃይማኖታችን በዘር ላይ የተመሠረተ ቢሆን ኖሮ፤ ከይሁዳ ምድር ከገሊላ ወይም ከናዝሬት አያልፍም ነበር። እንኳን እኛ ጋር ሊደርስ፤ መላውን ዓለም ሊያዳርስ ይቅርና እዚያው ጎረቤት ለነበረችው የሕይወት ውሃ ለመጠጣት ለጓጓችው ለሳምራዊቷ ሴት እንኳ ባልተረፈ ነበር። እኛ “የክርስቲናን ሃይማኖት የሚከተል አስተዳደር ኋላ ቀር ነው፤ መንግሥትና ቤተ ክርስቲያን መለያየት አለባቸው” ብለን ያልጮኽነውን ያህል በተፃራሪው አሁን የሌሎች ሃይማኖት ተከታዮች ደግሞ አስተዳደሩ በእነሱ እምነት መሠረት እንዲተካ ሲከራከሩ እኛ እናዳንቃለን። አውቀነውም ይሁን ሳናውቀው ጠላቶቻችን በሚጎነጉኑልን ወጥመድ እየገባን የነሱን ዓላማ አስፈጻሚዎች ሆነን እንገኛለን።

ቤተ ክርስቲያንን በረባው ባልረባው ማኩረፍና የሚገባትን ድጋፍ መንፈግ ከጥቅሙ ይልቅ ጉዳቱ ያመዝናል። ከሁሉም በላይ ሃይማኖትን ያዳክማል። ጠላትን ያጠናክራል። ከቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ በኋላ የተነሱት ገዢዎች (ምናልባትም የወደፊቶቹም ጭምር) የሚያምኑት እንደቀደሙት ነገሥታት ሥልጣናቸውን ያገኙት ከእግዚአብሔር ላይሆን በጉልበታቸው እንደሆነ ነው። በትረ-መንግሥት ሲጨብጡ የቤተ ክርስቲያንን ፀሎትና ቅባት አላስፈለጋቸውም። በሕገ-መንግሥታቸው ግልጽ አድርገው እንዳስቀመጡት መንግሥታቸው በሃይማኖት ጉዳይ ጣልቃ አይገባም። ሃይማኖቱም በእነሱ አገዛዝ ጣልቃ እንዲገባቸው አይፈልጉም። ምንም እንኳ ሁለተኛው በተግባር መዋሉ የግድ ቢሆንም የመጀመሪያው ግን አይመስልም። በግልጽ ባይዳፈሩም ሲኖዶሱ ቢቻል እነሱን

የሚደግፍ ካልሆነም እነሱን የማይቃወም እንዲሆን ግፊት ያደርጋሉ። እስካሁን እንደታየው ወደፊትም ገዢዎች በተቀየሩ ቁጥር የሃይማኖታችን መሪዎቻችንን በተለይም ፓትርያርኩን ስንቀይር ልንኖር ነው ማለት ነው። ስለዚህ፤ መንግሥት በቤተ ክርስቲያን ጉዳይ ጣልቃ እንዳይገባ ከተፈለገ የሲኖዶሱ ጥንካሬና የእኛም የምዕመናን ሕብረትና ለሲኖዶሱም የምንሰጠው ድጋፍ መጠናከር ያስፈልገዋል።

እዚህ ላይ መገንዘብ የምንችለው ቁም ነገር ቤተ ክህነት መተዳደር የምትችለው በምዕመናን ድጋፍ መሆኑን ነው። ቤተ ክህነት ከላይ እግዚአብሔርን፤ ከታች ደግሞ ምዕመናንን መተማመን አለባት። ምዕመናን አለንልሽ ካላሏት ህልውናዋ አደጋ ላይ ይወድቃል። ምዕመናን በሚያደርጉላት ድጋፍ መጠን ልትፋፋ ወይም ልትኮስስ ትችላለች። ምዕመናን በእግዚአብሔር የታዘዘነውን ድጋፍ ብናደርግ ቤተ ክህነት መንግሥትን የምትለማመጥበት ምክንያት አይኖራትም። እንዲያውም ጠንክራ ስትገኝ መንግሥትም ሊያከብራትና ምክሯንም ሆነ ተግሳጿን ለመስማት ይገደዳል። ለነገሩ ቤተ-ክርስቲያን ከመንግሥት ጋር አታካራ ውስጥመግባት አይኖርባትም። የምድሩን ነገር ለምድራውያን ትታ ትኩረቷ ስለ እግዚአብሔር መንግሥት መስበክ መሆን ይገባዋል።

እንግዲህ የሃይማኖት መሪዎቻችን ከገዢዎች ጋር ያላቸውን ቁርኝት ለማላቀቅና በዘርና በሌላ ባዕድ አስተሳሰብ መከፋፈል አቁመው በሃይማኖት ተግባር ላይ ብቻ እንድዲያተኩሩ እንደዚሁም ምዕመናኑም እምነቱን አጠንክሮ ቤተ ክርስቲያንን እየደገፈ በአንድነትና በሰላም እንዲኖር የሚቻልበትን መንገድ

ተመካከረን በሥራ ላይ ለማዋል መነሳሳት ይኖርብናል። ለዚህ ለተቀደሰ ዓላማ ሁላችንም በአንድነት እንሰለፍ። ቤተ ክርስቲያናችን ወደ ቀደመ-ክብሯ ትመለስ። በሌሎች የሷ ባልሆኑት ሰዎች እንድትከበር በቅድሚያ እኛ ልጆቿ እናከብራት። ለዚሁም ቸሩ አምላካችን ይርዳን። አጽራረ-ቤተ ክርስቲያንን ያስታግስልን። የሚፈታተነንን ርኩስ መንፈስ ያርቅልን። እውነተኛዎቹን እረኞች አያሳጣን። ለሁላችንም ቅንነትንና ብርታትን ያድላን። ቤተ ክርስቲያናችንን በሰላምና በአንድነት ያቆይልን። አሜን።

የግጥም መጽሐፍ እንደመሆኑ ማሳረጊያው በግጥም ቢሆን ጥሩ መስሎ ታየች። ስለሆነም ዝምታን ለሚወዱ ሰዎች አንዲት መልዕክት ማስተላለፍ ፈለግሁ።

ዝምታ ወርቅ ነው ከሆነ በልኩ፤

የሰው መብት ሳይደፍሩ የራስ ሳያስነኩ።

የሊባኖስ ዛፍ ነው ውሸት ምን ቢገዝፍ፤

እንደኮራ አይኖርም አይቀርም ሳይረግፍ።

በሃይማኖት ቁመ ሰዎች ሆይ አትፍሩ፤

እውነት እንድትነግሥ ለውሸት አትራሩ።

አንዳንዱ ምን ይሆን የሚቀርበት?

ዝምታን መምረጡ እውነት በመፍራት።

----- ///

በቀለ ተከሌ፡/ ደብረ ወርቅ

ቀደም ብለው በደራሲው የታተመ መጻህፍት፤

1- እምዬ ተዋህዶ፤

የክርስቶስ ነጾ

(ነሐሴ ፲፮ ቀን ፲፱፻፺፮ ዓ.ም. - ዳሳስ፤ ቴክሳስ)

2- በኦርቶዶክስ ጽኑ

(ጳጉሜ ፫ ቀን ፲፱፻፺፮ ዓ.ም. - ዋሽንግተን ዲ.ሲ.)